

Stephani Perry
A borzalmak kastélya

A fordítás az alábbi kiadvány alapján készült:

RESIDENT EVIL – THE UMBRELLA CONSPIRACY
by Stephani Perry
Pocket Books, a division of Simon & Schuster, Inc,
1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Copyright © 1998 Capcom Co., Ltd. U.S.A.

All rights reserved, including the right to reproduce this
book or portions thereof in any form whatsoever.

Fordította:
SZENTE MIHÁLY

Borító:
ODEGNÁL RÓBERT

ISBN: 963 9393 92 4

Hungarian edition © Szukits Könyvkiadó, 2002
Hungarian translation © Sente Mihály, 2002

Lektor: Bacsó Gábor Tördelés: FONTOLÓ STÚDIÓ, Jakab Zsolt
Színre bontás: A-Színvonal 2000 Kft.
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Szántai Zsolt

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Bördős János

Myknek, mindenért.

E felnőtt olvasóknak írt regény alapjául a CAPCOM által felnőttek számára kiadott videojáték szolgált.

A gonosz események forrásai mindig gonosz okok.

– Arisztophanész

Előjáték

Latham Weekly 1998. 06. 02.

Bizarr gyilkosságok Racoon Cityben

A negyvenkét éves Anna Mitaki megcsonkított holttestére tegnap este találtak rá egy elhagyatott területen, Racoon City északkeleti részén lévő lakásának közelében. Ebben a hónapban ő a negyedik áldozata a Victory-tó körzetében felbukkant, úgynevezett „kannibál gyilkosok”-nak.

A halottkém jelentése szerint a többi áldozatéhoz hasonlóan Miss Mitaki holttestén is találtak kannibalizmusra utaló jeleket. Testéből több darab hiányzik, a harapásnyomok egyértelműen emberi elkövetőre utalnak. Két kocogó férj fedezte fel a megcsonkított testet, este kilenc óra tájban. Röviddel ezután Irons parancsnok rövid nyilatkozatot adott ki, melyben megerősítette, hogy az RPD – a racooni városi rendőrség – erejét megfeszítve dolgozik, hogy a szörnyű bűncselekmény elkövetőit minél előbb rács mögé dugják. Jelenleg a városi vezetőkkel tárgyal, hogy a polgárok biztonságának érdekében az eddigieknél hatékonyabb védelmi intézkedéseket hozzanak. A „kannibálgyilkosok” kegyetlen mészárlásain kívül három másik – vélhetően vadállatok által okozott – haláleset is történt a Racoon melletti erdőben. Ezen utóbbi esetekkel együtt Összesen hétre emelkedett a rejtélyes halálesetek száma...

Racoon Times 1998. 06.22.

*A rettegés napjai Racoonban!
Tovább emelkedett a halálos áldozatok száma!*

Racoon City

Fiatal pár holttestére bukkantak vasárnap kora hajnalban a Victory Parkban. Deanne Rusch és Christopher Smith a kilencedik és tizedik áldozata a várost május közepe óta rettegésben tartó szörnyű gyilkosságsorozatnak. eltűnésüket aggódó szülei jelentették szombat éjszaka a rendőrségnek, A keresésükre kivezényelt rendőrök a Victory-tó nyugati partján bukkantak rá a két 19 éves fiatalra, hajnali két óra tájban. Jóllehet a rendőrség nem adott ki hivatalos közleményt, szemtanúk megerősítették, hogy a két fiatal a korábbi áldozatokhoz hasonló sérüléseket szenvedett. Barátaik szerint a páros az elhíresült „vadvadkutyák”-nak eredt nyomába melyeket egyesek a kiserdőben véltek látni. Terveik között szerepelt, hogy akár az egész városra kiterjedő kijárási tilalmat is megszegik, csak láthassanak egyet az állítólagos „éjszakai teremtmények” közül. Harris őrnagy délutánra hívta össze a sajtó képviselőit, hogy beszámoljon a jelenlegi válsághelyzetről és a további, szigorú intézkedésekről.

A STARS különleges osztag Racoon megsegítésére siet!

Racoon City

A hét elején három turistának vezett nyoma a Racoon környéki erdőben. Eltűnésük hírére a városi hatóságok végre elszánták magukat a terület lezárására. Útakadályokat állítanak fel az Arhlay-hegység lábánál a hatos úton, és az erdő szélek feltűnő figyelmeztető táblákkal látják el. Brian Irons rendőrfőnök a tegnapi nap folyamán bejelentette, hogy a STARS nevű különleges alakulat részt vesz az eltűnt turisták felkutatásában, és mindaddig együttműködik a városi rendőrkapitánysággal, amíg a gyilkosságoknak és eltűnéseknek vége nem szakad városunkban,

Irons parancsnok korábban maga is a STARS tagja volt. Egy, a Cityside-nak adott exkluzív telefoninterjúban elmondta: „Itt az idő, hogy felhasználjuk e férfiak és nők képességeit, szakmai tudását annak érdekében, hogy biztosítsuk városunkban a nyugalmat és a rendet. Kevesebb, mint két hónap alatt kilenc brutális gyilkosság történt a körzetben és legalább öt ember tűnt el nyomtalanul. Az események a racooni erdő közelében történtek. Mindezek alapján feltételezzük, hogy az elkövetők a Victory-tó környékén rejtőzködnek- A STARS rendelkezik a felkutatásukhoz és a megtalálásukhoz szükséges tapasztalatokkal.” A kérdésre, hogy a STARS bevetésével miért vártak eddig, Irons parancsnok csak annyit mondott, hogy a STARS a kezdetektől fogva segítséget nyújt az RPD-nek, és számára „jóleső érzés” hogy a különítmény mostantól kezdve minden idejét a válság megoldásának szenteli. A STARS-ot, a Speciális Taktikai és Analitikai Rohamszakaszt New Yorkban, magánúton hozták létre, még 167-ben.

Eredetileg a szélsőséges terroristák elleni harc jegyében hívták életre visszavonult katonák és a CIA, valamint az FBI volt operatív tisztjei. Marco Palmieri (korábban a Nemzetbiztonsági és Védelmi Ügynökség igazgatója) irányítása alatt a szervezet feladatköre gyors ütemben bővült, a túsumentő akcióktól a kódfejtésen át a lázadások kezeléséig, több különböző típusú akcióban bevetették egységeit. A helyi rendőri szervekkel együttműködve tevékenykedő csapat valamennyi elképzelhető kihívásnak képes megfelelni Minden egyes STARS alegység komplex, minden eshetőségre felkészült csapatot alkot. A STARS Racoon Cityben 1972-ben hozta létre irodáját. Az alapításhoz szükséges anyagi fedezetet néhány helyi, lokálpatrióta üzletember szolgáltatta. A csapatot jelenleg Albert Wesker kapitány vezeti, aki valamivel több, mint öt hónapja tölti be a tisztséget.

1.fejezet

Jill már akkor tudta, hogy el fog késni az eligazításról, mikor az ajtó felé menet kulcsait a kávéjába ejtette. A kulcsosomó halk csobbanás kísértében merült el, a forró kávé a kézfejére, loccsant. Keze önkéntelenül megrándult, és a szerencsétlen mozdulat miatt kicsúszott hóna alól a vastag iratköteg. Papírdarabok, feljegyzések szóródtak szét a rozsdabarna szőnyegen. Hitetlenkedve meredt a porceláncsészére.

Francba! Hát ilyen nincs!

Órájára pillantott, majd a csészével kezében a konyha felé iramodott. Wesker pontban 19 órára hívta össze a csapatot. Ami azt jelentette, hogy körülbelül kilenc perce maradt, ennyi idő alatt kell megtenni a tízperces autótutat. Aztán már csak parkolóhelyet kell találni, felrohanni a szobájukba, és elfoglalni a helyét. Ez az első teljes körű eligazítás, mióta a STARS bekapcsolódott a nyomozásba. A pokolba is, az első éles eligazítás, mióta őt Racoon Citybe vezényelték, és úgy néz ki, máris késéssel indít.

Jellemző. Évek óta talán ez az első eset, hogy igazán fontos odaérnem valahová, és én már a letelejésem elszúrom!

Morogva sietett a mosogatóhoz. Feszült volt, és haragudott magára, hogy nem készült el hamarabb. Ó, ez az átkozott eset! Rögtön reggeli után kezébe vette az aktákat, és a napot azzal töltötte, hogy átrágtta magát a tudósításokon. Hosszú órákon keresztül tanulmányozta a rendelkezésre álló adatokat. Valami nyomot keresett apró, jelentéktelennek tűnő részleteket, amik felett átsiklott a rendőrségi vizsgálók figyelme. Ahogy telt az idő, egyre csalódottabb és csüggedtebb lett, mert semmi újat nem tudott felfedezni.

Kiöntötte a csésze tartalmát, a mosogatóból kihalászta a kulcsosomót, és a bejárati ajtó felé viharzott. Menet közben farmerjába törölgette az átmelegedett, csöpögő kulcsokat. Leguggolt, hogy összegyűjtse az irathalmazt, de azonnal megmerevedett, ahogy tekintete a legfelül fekvő fotóra esett.

Ó lányok...

Bár tudta, hogy az idő sürget, képtelen volt elszakadni a kis, vérfoltos arcoktól. Az egész nap fokozódó feszültség görcsös csomóba húzta össze gyomrát. Mély lélegzetet vett. Csak sóhajtozni tudott, minden másra képtelen volt ebben a percben, ahogy a bűntény helyszínén készült fotót nézte. Becky és Priscilla McGee. A nagyobbik lány kilenc, a kisebbik hétéves volt. Csak...! Korábban félretette ezt a képet, nem bírta rászánni magát, hogy alaposabban szemügyre vegye. Elszántan bizonygatta magának, hogy nincs ott semmi, amit látnia kellene. Nincs, nem lehet ott semmi fontos.

De ez nem igaz, ugyebár? Megjátszhatod magad egy darabig, vagy akár be is ismerheted, hogy most már minden másképp van. Minden megváltozott, mióta meghaltak.

Amikor Racoonba érkezett nagyon bizonytalanul mozgott az új, ismeretlen környezetben. Erős stressznek volt kitéve, és abban sem volt biztos, hogy egyáltalán a STARS-nál akar-e maradni. Jó munkát végzett, de tulajdonképpen csak az apja, Dick miatt kezdett bele a dologba.

Miután vádat emeltek ellene, Dick erősködött, hogy változtasson életmódján. Eltartott egy darabig, de apja kitartó volt. Újra és újra elmondta, hogy egyetlen bebörtönzött Valentine is sok, sőt beismerte, hogy hibázott, mikor Jillt arra a pályára irányította, amin ő egész életében mozgott. A lány számára előélete miatt nem sok választási lehetőség adódott Rá kellett jönnie, hogy a STARS az egyetlen olyan „munkaadó” amely méltányolja szakértelmét, és nem törődik azzal, hogy mivel foglalkozott korábban, milyen úton került hozzájuk. A fizetés tisztességes volt, a munka izgalmasnak, sőt kockázatosnak ígérkezett – ezek nélkül Jill képtelen lett volna megenni. Beállt a csapatba, és egy idő után azon kapta magát, hogy élvezi

a dolgot.

Visszatekintve, a váltás bámulatra méltó egyszerűséggel sikerült Dick boldog volt neki pedig lehetősége nyílt megismerni a tisztességes emberek életét. Az átállás azonban bizonyos szempontból nehezebben ment, mint ahogy azt előzetesen gondolta. Az apja börtönben ült, férjjelölt sehol a láthatáron – életében először, igazán magányosnak érezte magát.

A törvényt szolgálta... Nevetséges, nem? Pedig igaz. Dick Valentine lánya rálépett az Amerikai Útra, az igazságért és törvény betartásáért dolgozik. Becsületesen. Az Alfa egység tagjává vált. Csinos külvárosi házban él. Örültség!

Párszor komolyan fontolóra vette, hogy hagyja az egészet, feladja az ájtatos törvénytisztelő szemforgatást, eltűnik a városból, és visszamegy oda, ahonnan jött

A sors nem így akarta. Egy napon váratlanul bekopogtak hozzá a szemben lakó kislányok, és könnyek között, pityergő hangon megkérdezték, hogy „tényleg rendőrnek tetszik lenni a néninek”, mert, hogy szüleik dolgoznak és elveszett a kutyájuk.

Becky a zöld iskolai egyenruhájában volt, a kis Pris pedig overállban – mindketten ijedten szipogtak.

A kutyakölyök csak néhány háznyira csavargott el, semmi komoly feladvány; Jill ilyen könnyen szerzett magának két új barátot A lányok azonnal bizalmukba fogadták. Iskola után nagy virágcsokrokat cipeltek át neki, hétvégeként pedig rajzfilmslágereket fújva játszottak az udvarában. A gyerekek nem változtatták meg nézeteit, és továbbra is magányos volt, de a távozás terveit egy időre félretette. Életének huszonhét éve során első ízben egy közösség tagjának kezdte érezni magát. Egy közösség tagjának, amelyben élt és dolgozott. A változás apránként és fokozatosan ment végbe, szinte észre sem vette.

Másfél hónapja aztán Becky és Pris elkóborolt. A családjuk a Victory Parkban piknikezett, a gyerekek az erdőben tűntek el. Aztán... A világtól elzárt kisvárost azóta is rettegésben tartó, kegyetlen mészárosok első két áldozatává váltak.

A fotó remegett kezében, a látvány nem kímélte amúgy is megtépázott idegeit. Becky a hátán feküdt, szeme üvegesen meredt az égre, a hasán szaggatott szélű lyukak tátongtak. Pris mellette feküdt kiterítve, karjai széttárva. Vékony combjából nagy izomdarabokat téptek ki kegyetlenül. Mindkettőjüket szó szerint kizsigerelték, borzasztó kínok közepette véreztek el. Ha sikoltottak is, senki sem hallotta...

Elég! Ők nincsenek többé, és neked pontosan emiatt kell végre tenned valamit!

Ügyetlenkedve, kapkodva rakta vissza az iratokat a dossziékba, majd mélyeket lélegezve kilépett a házból. A langyos levegőben frissen vágott fű illata terjengett. Valahol az utcában vidám kutyaugatás hangjai keveredtek a szörványos gyerekzsivajba,

A háza előtti járdán parkoló szürke, ütött-kopott kocsihoz sietett. Beindította az autót és lehajtott a járdáról. Egész idő alatt tudatosan kényszerítette magát, hogy ne nézzen a” komor, néma McGee-házra.

Az ablakot lehúzza, a legnagyobb megengedett sebességgel hajtott végig a széles, külvárosi utcákon, gondosan figyelve a gyerekekre és a háziállatokra. Nem volt sok belőlük az utcán. Amióta kezdetét vette a véres gyilkosságok sorozata, a szülők nagy része még fényes nappal sem engedte ki gyerekeit és állatait a házból.

A háromajtós kis kocsni megrázkódott; Jill felgyorsított a sztráda felhajtóján. A meleg, száraz szél kisöpörte arcából a hosszú hajtincseket Valamivel jobban érezte magát, valahogy úgy, mint aki szerencsésen felébred egy rémes álom kellős közepén. A fák árnyékai hosszúra nyúltak az úton.

A sors úgy akarta, hogy a Racoon Cityben történtek az ő életére is jelentős hatást gyakoroljanak. Képtelen volt tovább játszani a magányos extolvaj szerepét, már ő maga sem hitte el, hogy csak azért állt be a STARS-ba, hogy örömet szerezzen apjának, és hogy ne csukják le. Az, amit a csapatnál csinált, több volt, mint egyszerű munka.

Ez már személyes ügy! Ez a lényeg. Csak ez számít.

A gyerekek halottak, gyilkosaik szabadok és készek újra ölni...

A jobb oldali ülésen fekvő dosszié tetejébe belekapott a szél; csapkodni kezdett. A lapok kilenc ember halálának dokumentumai voltak. Kilenc ember – kilenc lélek. Az egyiket Beckynek, a másikat Priscilla McGee-nek hívták. Jill a jobb kezét a nyughatatlan iratkötegre tette, és megesküdt magának, nem számít milyen áron, de meg fogja találni a felelősöket. Bármi is történt a múltban, bármi lesz is a jövőben, ő megváltozott, és képtelen megnyugodni, míg az ártatlanok gyilkosai büntetlenek maradnak.

– Hé, Chris!

Chris elfordult az italautomatától, és Forest Speyerre nézett, aki a kihalt előcsarnokban közeledett felé. Forest napbarnított kölyökképpen széles vigyor ült. Néhány évvel idősebb volt Chrisnél, de úgy nézett ki, mint egy lázadó tinédzser, a haja hosszú volt, általában szegecsekkel kivert bőrdzsekit viselt, bal vállára egy cigarettázó koponyát tetováltatott egy whiskyvel felfűtött éjszakán. Boszorkányos kezű ezermester volt és a legjobb lövész, akit Chris valaha ismert.

– Szevasz Forest, mizújs? – Chris felkapott egy doboz ásványvizet az automata adagolójából, és órájára pillantott. Még maradt pár perce az eligazításig, Forest Ölnyi felszerelést cipelt, egy rakás golyóálló mellényt, lőszertartóval ellátott derékszíjakat, különféle táskákat. Kék szeme élénken, sőt harciasan villogott, amikor megállt Chris előtt.

– Wesker kiadta a startparancsot Maríni rajának. A Bravo kezdi a keresést. Indulunk...

Forest a hatás kedvéért lehalkította hangját és lelassította beszédét. Még mindig szélesen vigyorogva, felszerelését az egyik székbe hajította.

– Mikor? – húzta össze szemöldökét Chris.

– Most Mihelyt beizzítom a masinát. – Beszéd közben felvette a kevlármellényt. – Amíg az Alfások üldögélnek és jegyzetelgetnek, mi megyünk és szétrúgjuk pár kannibál seggét *Semmit ne tégy önbizalom nélkül.*

– Jó, jó, nem kell a púder, csak figyelj a saját seggedre is, oké? Nagyjából tudom, hogy mit gondoltok, de félek nem olyan egyszerű a helyzet. Érzésem szerint, nem arról van szó, hogy pár nyálas fatökö szórakoztatja magát odakinn az erdőben. Itt valami sokkal durvább dolog folyik.

– Te már csak tudod!

Forest hátravetette a haját és a derékszíját babrálta. Látszott rajta, már a küldetésre koncentrálni. Chris még mondani akart valamit, de aztán úgy döntött, hallgat. Hengegés ide vagy oda Forest profi volt, magától is tudta, mire vigyázzon.

Biztos vagy ebben, Chris? Biztos lehetsz bármiben is? Talán Billy is elég óvatos volt?

Elfojtott egy sóhajtást, majd barátságosan belebokszolt Forest vállába és elindult a szűk, első emeleti helyiség felé. Csodálkozott, hogy Wesker külön-külön veti be a csapatokat. Jóllehet általános szabály volt, hogy a kevésbé tapasztalt csapat teszi a kezdőlépést, Chris érzése szerint ezt az akciót nem lehetett hétköznapiak nevezni. A rájuk bízott ügyben sok a halott, és ez a tény egymagában elég a „spécik” agresszívabb fellépéséhez. Ilyenkor még a türelmesebb kollégáknak is könnyebben eljár a keze, és az ujjak igencsak nyugtalanul babrálgatják a fegyverek ravaszát.

Ráadásul az akciónak A kategóriát kellett volna kapnia, mert bizonyos jelek szerint a gyilkosok szervezeten együttműködtek, de Wesker még mindig valamiféle gyakorlatozás – ként fogta fel az egészet,

A többiek szintén másképp gondolkodnak. Szimpla, hétköznapi kéjgyilkosságok? Na persze, ők nem ismerték Billyt...

Chrisnek eszébe jutott az előző heti, éjszakai telefonhívás. Gyerekkori barátja csengetett rá késő éjjel. Már jó ideje nem hallott Billyről, de tudta, hogy kutatóként dolgozik az Umbrellánál. Raccoon City gazdasági virágzása túlnyomó részben ennek a hatalmas gyógyszeripari vállalatnak köszönhető. A város lakosságának tekintélyes része ennek, a szinte

az egész világon forgalmazó cégnek dolgozott. Billy soha nem volt az a fajta, aki megijed az árnyékától. Éppen ezért a hangjában csengő rémült kétségbeesés azonnal felrázta, és mély aggodalommal töltötte el Christ

Billy dadogott valamit arról, hogy életveszélyben van, sőt, hogy *valamennyien* életveszélyben vannak. Aztán arra kérte Christ, vacsorázzanak együtt valahol a város szélén. Azóta nem jelentkezett. Senki nem hallott felőle soha többé. Chris újra meg újra végiggondolta a történeteket. Álmatlan éjszakák hosszú-hosszú óráin át gyözködte magát, hogy nincs kapcsolat Billy eltűnése és a racooni támadások között.

Bárhogy is erőlködött, képtelen volt legyűrni azt az egyre erősödő érzést, hogy valami nagyon mocskos Úgy húzódik a háttérben, és a barátja tudott róla. A zsaruk átvizsgálták Billy lakását, de nem találtak semmi bűncselekményre, vagy bármiféle törvénytelen Úgyletre utaló jelet Chrisnek az Ösztönei mégis azt súgták, hogy barátja már halott, és olyasvalaki ölte meg, aki azt akarta, hogy örökre hallgasson arról, amit megtudott.

És úgy néz ki, egyedül maradtam a kételyeimmel Irons széles ívben tesz az egészre, a srácok meg azt hiszik, hogy az elvesztett barát miatt vagyok így letörve.

Léptei tompán visszhangzottak a boltíves folyosón. Befordult a sarkon és félresöpörte a gondolatot Most másra kell összpontosítania! A nyugtalanító kérdések azonban visszatolakodtak az agyába. Mi a fenét csináljon, hogy kiderítse miért és hogyan tűnt el Billy? Kimerítette a sok álmatlan éjszaka és a folyamatos nyugtalanság, amelyet a baljóslatú hívás óta képtelen volt kivetni magából. Talán már elvesztette tisztánlátását, az események eltompították objektivitását.

Míg a STARS iroda felé haladt, kényszerítette magát, hogy semmire se gondoljon, és nehezen bár, de sikerrel járt. Szántsándékkal tolta félre az agyában hemzsegő, zavaros gondolatokat. Eltökélt, majdnem tiszta fejjel érkezett az eligazításra.

A leszálló nap fénye megtöltötte a szűk folyosót, a zümmögő neoncsövek hiába próbálták felvenni a versenyt a kintről érkező ragyogással. A rendőrségi épület klasszikus, bár nem hagyományos stílusban épült. Intarziás keményfa padló recsegett a lábak alatt, a rengeteg ablak beeresztette a napfényt. Chris gyermekkorában az épület még a polgármesteri hivatalnak adott helyet. Az utóbbi évtizedben a lakosság száma növekedésnek indult, megváltoztak az igények, ekkor felújították a házat, ami egy darabig könyvtárként szolgált Négy éve a rendőrség kapott benne otthont Egymást érték az átalakítási és felújítási munkálatok, úgy tűnt, az elmúlt tíz évben nem telt el hét anélkül, hogy az épület egy részét ne borította volna állványzat, és hogy az ember ne botlott volna mindenféle építőmunkásokba.

A STARS irodájának ajtaja nyitva állt. Mély, rekedtes férfihangok szűrődtek ki tompán a folyosóra. Chris lassított, amikor felismerte Irons parancsnok hangját. Brian Irons félig a saját, félig a közösség érdekeit szolgáló, rendőrruhába bújt politikus volt, még hozzá a lehető legrosszabb fajtából. Nyút titoknak számított, hogy komoly érdekeltségei vannak néhány helyi üzletben. Belekeveredett a Cider negyed telekmanipulációiba, még 1994-ben, és jóllehet, a bíróság nem látta bizonyítottnak bűnösségét, aki ismerte őt, nem táplált illúziókat az ügyel kapcsolatban.

Irons kenetteljes hangját hallva Chris megcsóválta fejét. Nehéz volt elfogadni, hogy vérbeli aktatologató bürokrata létére ő vezeti a racooni STARS alakulatot Még ennél is nehezebb volt felfogni, hogy egy napon tatán ő lesz a polgármester.

És ahogy az már lenni szokott, látni sem bírja a képedet, ugye Redfield fiam?

Chris nem szeretett segget nyalni, Irons pedig nem ismert egyéb kapcsolattartási formát. Azt viszont el kellett ismerni, a főnök értette a dolgát, és mellette szolt az is, hogy rendelkezett némi katonai tapasztalattal Chris közömbös arckifejezést vett fel, és belepett a kicsiny, zsúfolt szobába, amely a STARS irattáraként és operatív központjaként szolgált.

Közvetlenül a bejárat mellett Barry és Joseph halkan beszélgetve egy rakás papírral foglalatoskodott Brad Vickers, az Alfa egység pilótája néhány lépéssel arrébb, a központi

számítógép képernyőjére meredt, és szelíd arcán kedvetlen kifejezéssel egy csésze kávé szürcsölgetett. A szoba túloldalán Wesker kapitány karjait a feje alá téve dőlt hanyatt foteljében, és mosolygott valamin, amit Irons parancsnok magyarázott neki. A rendőrfőnök az íróasztalra támaszkodva sutyorgott, közben gondosan karbantartott bajsztát simogatta kövérkés ujjjaival.

– Szóval, erre én azt mondtam neki: muszáj lesz azt tenned, amit mondok, vagy nagy bajba kerülsz. Csináld csak így Bertolucci, és jó lesz, ha meg is szereted, vagy a bánatos életben soha többé nem kapsz részesedést az irodától. Na és erre azt válaszoltaH1.

– Chris! – Wesker előrehajolva félbeszakította a főnököt. –örülök, hogy végre itt van. Nagyon úgy néz ki, hogy nem vesztegethetjük tovább az időt

Irons haragosan nézett felé, de Chris pókerarcot vágott Wesker a főnöknek kijáró udvariassággal kezelte parancsnokát, de nem érdekelte túlságosan Irons szövegelése. Szeme csillogásából ítélve nyilvánvalóan azzal sem foglalkozott sokat, hogy ezzel a ténnyel mindenki tisztában van. Chris végigsétált a szobán és megállt az asztalnál, amelyet Ken Sullivannal, a Bravo csapat egyik tagjával osztott meg. Mióta a STARS rajok váltott műszakban dolgoztak, nem volt szükségük túl sok helyre; hol az egyikük volt távol, hol a másikuk.

Chris a bontatlan ásványvizes dobozt a kopottas asztalra tette és Weskerre sandított.

– Bevetette a Bravot?

A kapitány egykedvűen nézett vissza, karjait összefonta mellkasán.

– Rutineljárás, Chris,

.Chris leült és rosszallóan nézett a főnökre.

– Lehetséges, bár az alapján, amiről a múlt héten beszélgettünk, azt hittem,..

– Én adtam ki a parancsot – szakította félbe Irons, – Tudom, tudom, azt gondolja, hogy valami ádáz harc tombol odakint, de én semmi okát nem látom, hogy eltérjünk a szokásos eljárástól.

Balfasz! Chris magára erőltetett egy mosolyt, de csak azért, mert tudta, a vidámság bosszantja Ironst.

– Természetesen uram. Ha így látta jónak, bizonyára ez a helyes megoldás.

Irons néhány pillanatig sűrűn pislogott apró disznószeemeivel, aztán úgy döntött, nem köt bele Chrisbe. Visszafordult Weskerhez:

– Várom a jelentést, ha a Bravo visszatér Most pedig, ha megbocsát...

– Parancsnok... – bólintott Wesker.

Irons büszke léptekkel elmasírozott Chris mellett, és elhagyta a szobát. Amint kilépett, Barry rázendített:

– Szerintem a hapsi komoly emésztési problémákkal küzd. Karácsonyra meglephetnénk valami hashajtóval,

Joseph és Brad röhögött, de Chris képtelen volt csatlakozni hozzájuk, Irons nevetséges marha, de ha elszúrja az ügyet, az nem lesz vicces. Mondjon bárki bármit, már a legelején a STARS-ot kellett volna bevetni, ehelyett a városi rendőrség tartalékként használták.

Weskerre nézett. A férfi örökké higgadt arcáról nehéz volt leolvasni, hogy mire

Weskert csak néhány hónapja vezényelték át New Yorkból, hogy átvegye a racooni STARS irodát, és Chris még mindig képtelen volt a parancsnok lelkébe látni. Az új kapitány pontosan olyan volt, mint amit híreszteltek róla: udvarias, profi, hidegvérű. Ugyanakkor volt valami távoli, valami megfoghatatlan a személyiségében, egy érzés, hogy gyakran csak fizikailag van jelen.

Wesker sóhajtott és felállt.

– Sajnálom Chris, tudom, másképp csinálná a dolgokat, de Irons nem igazán osztja az... aggodalmait.

– Nem az ön hibája – biccentett Chris. Wesker csak javaslattal élhetett, Irons volt az,

akinek jogában állt feljebb rangsorolni az akció státuszát.

Barry sétált feljűk. Hatalmas öklével rövid, vöröses szakállát dörzsölgette. Barry Burton 190 centi magas volt, és testfelépítése, ereje egy harckocsihoz tette hasonlatossá. A családján és fegyvergyűjteményén kívül egyetlen szenvedélye a súlyemelés volt, és ez látszott is rajta.

– Ne strapáid magad Chris. Marini, mihelyt balhét szimatol, hívni fog minket. Irons meg csak a hatalmát fitogtatja.

Chris újra bölintott, de nem szívesen. A pokolba is, a Bravo rajban csak Enrico Marini és Forest Speyer tapasztalt katona. Ken Sullivan jó felderítő és szuper vegyész, és részt vett a STARS alapkiképzésén, de egy elefántot se tudna tíz méterről eltalálni. Richard Atken egészen kiváló kommunikációs szakértő, de semmilyen harci tapasztalattal nem rendelkezik. A Bravo csapathoz tartozott még Rebecca Chambers, aki még csak három hete lépett be a STARS-hoz, Állítólag zseniális orvos, mikrobiológus vagy mi a fene. Chris néhányszor találkozott vele; a lány értelmesnek látszott, de még szinte gyerek volt.

Ez kevés lesz. Ilyen, emberi formájukból kivetkőzött bestiák ellen még vélünk együtt sem lenne elég nagy az ütőerő.

Kinyitotta az ásványvizét, de egy kortyot sem ivott. Azon tűnődött, mi ellen vetik be a STARS-t Billy panaszos, kétségül beesett szavai visszhangoztak gondolataiban.

– Ezek megfognak ölni Chris! Megölnék mindenkit, aki tud valamit! Találkozunk Emmynél most azonnal, és elmondok neked mindent!

Csüggedten bámult ki a folyosóra. A jelek szerint ő az egyetlen a csapatban, akinek megfordult a fejében, hogy a kegyetlen gyilkosság sorozat – ahogy mondani szokták – csak a jéghegy csúcsa.

Barry egy pillanatra megállt Chris íróasztalánál, gondolkodott, mit is mondhatna, de társáról ordított, hogy nincs beszédes kedvében. Finoman vállat vont és visszament asztalához, ahol Joseph elmélyülten lapozgatott az aktákban. Chris rendes fickó, de néha túl komolyan veszi a dolgokat. Le kéne állnia, még hozzá gyorsan. Ami nem megy, azt nem szabad erőltetni. *Apám, de meleg van!* Barryről patakokban csorgott a verejték, pólója átázva tapadt a hátára. A légkondi, mint mindig, most is bementa az unalmast, és annak ellenére, hogy az íjtó nyitva állt, a parányi STARS irodában kényelmetlenül Jilledt volt a levegő. –Van már valami?

Joseph bánatos mosollyal nézett fel a papírkötegből. Most ugratsz? Mintha valaki szántsándékkal eldugta volna azt az átkozott vacakot.

Barry sóhajtott és felmarkolt egy maréknyi lapot.

Talán Jillnél lesz. Tegnap este, amikor elmentem, ő még maradt, és szerintem századszor is átolvasta a szemtanúk számolót

– Tulajdonképpen mit kerestek? – érdeklődött Brad. Barry és Joseph egyszerre néztek a számítógép mögött ülő, fejhallgatót viselő Bradre, aki rádión követte a Bravo raj mozgását, és pokolian unatkozott. A Bravo már az erdő felett repült; az akció eddig eseménytelenül folyt.

– Á, semmi különöset. Barry szerint van itt valahol néhány alaprajz a régi Spencer-birtokról. Egy pár építészeti kivonat, vagy mi a fene, amiket az építkezés alatt leközöltek néhány menő lakberendezési magazinban – válaszolta Joseph, majd Bradre vigyorgott. – Persze az is előfordulhat, hogy nekem van igazam és a jó öreg Barry kissé már tényleg szenilis. Az öregedés jelei először memóriazavarok formájában jelentkeznek.

Barry jóindulatúan sandított oldalra.

– A jó öreg Barry könnyedén szétrúgja a seggedet, ha úgy tartja kedve.

Joseph megjátszott komolysággal bólogatott:

– Aha, de vajon fogsz-e rá emlékezni utána?

Barry kuncogva csóválta fejét. Harmincnyolc éves korára már tizenöt évet leszolgált a STARS-nál, így ő volt a rangidős. Mosolyogva, békésen tűrte az életkorral kapcsolatos, elsősorban Josephtől eredő vicceket.

– A Spencer-villa? – Brad felvonta egyik szemöldökét – Már bocsánat, de mitől olyan érdekes, hogy bekerült az újságokba?

– Nektek, fiaim nem ártana néhány történelemóra – csóválta fejét Barry – A kéglit a zseniális és utolérhetetlen George Trevor tervezte, közvetlenül az eltűnése előtt, ő volt az a szenzációs építész, aki azokat a ménkü magas felhőkarcolókat csinálta Washingtonban. Ami azt illeti, állítólag éppen Trevor eltűnése volt az oka annak, hogy Spencer bezárta a kastélyt. A madarak azt csiripelték, hogy a mérnök megőrült az építkezés alatt. Állítólag, amikor befejezték, belépett a műve főbejáratán, eltévedt és addig bolyongott a termekben, míg éhen halt. Hát, ebből is láthatjuk, hogyan keletkeznek a legendák. : Brad az imént még gúnyolódott, de hirtelen kezdte kényelmetlenül érezni magát

– Ez baromság. Soha nem hallottam ilyesmiről.

Brad állított valamit a rádión, és mivel nem rájuk nézett

Joseph gyorsan Barryre kacsintott.

– Pedig így történt. Meggyötört szelleme éjszakánként a kastélyban kóborol. Sápadt és sovány, és néhány, a kastély viszontagságait túlélő bátor felfedező mesélte, hogy néhanapján hallani, amint hív valakit... „Brad Vickers... hozzátok ide nekem Brad Vickerst...”

Brad elpirult.

–Aha, hahaha, baromi jó vicceid vannak! , Barry mosolyogva csóválta fejét és azon tűnődött, hogy Brad egyáltalán hogy kerülhetett a STARS-hoz. Kétség sem férhet hozzá, ő a legjobb hekker a cégnél, emellett elég tűrhető pilóta, de ha szorul a hurok, mindjárt nem akkora ész. Joseph „Beszari Vickers” néven szokta emlegetni, mikor Brad nem volt a környéken, és bár a STARS tagjai általában kiálltak egymásért, sokan értettek egyet Joseph lesújtó értékelésével.

– Szóval ezért zárta be Spencer. – Brad ezt Barrynek címezte, arca még mindig vörös volt.

– A szájhagyomány így tartja, de mi, ha minden igaz, nem Adunk a mesékre. Hogy pontosan mi történt, szerintem már sosem fogjuk megtudni – vont vállat Barry. – Annyi bizonyos, hogy a kastély amolyan vendégházként üzemelt, persze kizárólag az Umbrella felső vezetői számára tartották fenn. Tudod, olyan kis exkluzív bungi, ahová el lehet bújni a gyanakvó feleségek elől. Huzamosabb ideig működött, Trevor pedig rögtön a ház elkészülte után tűnt el, ergo: nem az eltűnés lehetett az oka a villa bezárásának. Sokak véleménye szerint Spencer flúgos volt. Gondolt egyet és úgy döntött, hogy az Umbrella főhadiszállását Európába költözteti... elfelejtettem, hogy pontosan hová... és mindörökre lezárták a kastélyt. Ezzel a laza mozdulattal vélhetően több millió dollárt húztak le a klotyón.

– Bezony ám! – gúnyolódott Joseph. – És ezt a több milkot a szegény Umbrellának kellett kinyögnie.

– Akár igaz is lehet. Spencer valószínűleg nem volt normális, de volt elég pénze és üzleti érzéke, hogy a megfelelő embert alkalmazza. Az Umbrella a világ egyik legnagyobb gyógyszerészeti vállalata. Pár millió dollár elvesztése még harminc évvel ezelőtt sem okozhatott neki gondot

– Egyébként is – folytatta Joseph az Umbrella emberei azt mondták Ironsnek, hogy kiküldtek valakit körülnézni, és a helyszínen mindent rendben találtak. Semmi jele betörésnek vagy annak, hogy bárki is lagná a kastélyt,

– Akkor miért keresitek a tervrajzokat? – kérdezte Brad, Chris nem válaszolt rögtön. Barryre meredve odaballagott hozzájuk, fiatalos arcán már-már megszállottsággal határos elszántság ült

– Mert ez az egyetlen hely az erdőben, amit a rendőrség nem ellenőrzött, és gyakorlatilag a gyilkosságok helyszínének kellős közepén van. És főleg azért, mert sose hidd ei azt, amit nem

a saját szemeddel láttál.

– De az Umbrella odaküldött valakit, nem? – ráncolta a homlokát Brad.

Chris válaszolni akar, de Wesker kapitány barátságos hangon közbevágott.

– Rendben van, emberek. Mivel úgy tűnik, Miss Valentine nem szándékozik csatlakozni hozzánk, akár el is kezdhetjük.

Barry az asztalához sétált. Komolyan aggódni kezdett Chris miatt, első ízben, mióta ez az egész őrültség elkezdődött. Amúgy is felelősséget érzett iránta. Egy, a helyi fegyverboltban történt véletlen találkozásnak köszönhetően, ő csábította a srácot a STARS-hoz. Chris később igazolta, hogy a csapat jó vásárt csinált vele. Gyors felfogásúnak bizonyult, hidegvérű típus volt, mindamellet elsőrangú mesterlövész és ügyes pilóta.

Most viszont mindent el lehet mondani róla, csak azt nem, hogy nyugodt...

Barry rajongva tekintett az asztalát díszítő, Kathyt és a lányokat ábrázoló fényképre. Chris gyilkosságok miatti gyötrődése persze érthető volt, főleg mióta eltűnt a barátja. Barrynek családja volt, és a csapat többi tagjához hasonlóan elszánta magát arra, hogy megállítja a gyilkosokat. A városban mindenki torkig volt a rettegéssel, és azt kívánta, legyen már vége a szörnyűségeknek. Chris hajlíthatatlan gyanakvását azonban Barry már egy kissé túlzásnak érezte. Mit értethetett az alatt, hogy, sose hidd el azt, amit nem a saját szemeddel láttál? Azt, hogy vagy az Umbrella hazudik, vagy Irons...

Nevetséges! A racooni lakosok háromnegyede az Umbrella valamelyik vegyipari telepén vagy az irodaházak egyikében dolgozik. Egy ilyen hazugságnak igen kellemetlen következményei lehetnek. Emellett az Umbrella feddhetetlennek tűnt, bűneinek listája vélhetően kimerült a nagy vállalatokra általában jellemző ipari kémkedésben. De bizonyos titkok esetleg törvénytelen eszközökkel való megszerzése és egy gyilkosságsorozat azért messze áll egymástól. Irons parancsnok pedig nem az a fajta, aki a jelenleginél jobban be akarna sározódni. Bár nem egy könnyű eset, de valószínűleg az illegális kampánypénzek elfogadása a maximum, amit megenged magának. De ez is érthető és elfogadható, hiszen a fickó polgármester akar lenni. Más se hiányzik neki, minthogy a nevét gyilkosságokkal hozzák összefüggésbe!

Barry tekintete hosszan elidőzött a képen, aztán szembefordította székét Wesker asztalával. Hirtelen rájött azt akarja, hogy Chrisnek ne legyen igaza. Bármi is történik Racoonban, ez a fajta gonosz brutalitás nem lehet szervezett, nem lehet előre kitervelt. Ez azt jelentené...

Barry nem tudta mit jelentene. Sóhajtott, és várta az eligazítás kezdetét.

2.fejezet

Jill megkönnyebbült, ahogy az STARS iroda ajtaja felé kocogva meghallotta Wesker hangját. Amikor végre megérkezett, látta felszállni az egyik helikopterüket. Perceken keresztül biztos volt abban, hogy nélküle indultak el. A STARS bizonyos szempontokból meglehetősen lezser csapat, de nem volt benne hely azok számára, akik nem tartották a lépést. Márpedig Jill most már mindenképpen a végére akart járni ennek az ügynek.

– Az RPD már elindított egy keresést itt a külső íven, ami magába foglalja az egyes, négyes, hetes és kilences szektort Mi a központi területtel foglalkozunk, a Bravo pedig itt száll le...

Legalább nem sokat késett. Wesker mindig ugyanúgy vezette le az eligazítást – emlékeztető összefoglalás, elképzelések, ötletek, aztán a végén egy kis kérdezz-felelek. Jill vett egy mély lélegzetet, és belépett az irodába. A kapitány egy térképen mutatott valamit. A térképet színes zászlócskák tarkították, minden egyes zászló egy-egy holttest megtalálási helyét jelezte. Wesker beszéde bizonytalanná vált amikor Jill gyorsan, szó nélkül az asztalához surrant. Míg el nem érte helyét, nem mert a parancsnokra nézni. Hirtelen úgy érezte agát, mint valami zöldfülű, aki elkésik az alapkiképzésről, Chris Redfield egy félmosolyt küldött felé; visszabólintott, majd figyelmét Weskerre fordította. Nem ismerte még igazán a csapat tagjait, de Chrisen látszott, tényleg azt akarja, hogy az új ember jól érezze magát náluk.

– „miután a levegőből ellenőrizték a területet. A helyzetjelentés után már tisztább képünk lesz, tudni fogjuk, hogy hová összpontosítsuk erőnket.

– De mi a helyzet a Spencer-kastéllyal? – kérdezte Chris. – Gyakorlatilag az események helyszínének kellős közepén áll. Ha ott kezdünk, szerintem sok időt és energiát takaríthatunk meg.

– Ha a Bravo információi alapján a gyanú erre a területre terelődik, legyen nyugodt Mr. Redfield, ott fogunk kutatni. Pillanatnyilag nem látom semmi okát, hogy elsőként a kastéllyal foglalkozzunk.

Chris hitetlenkedve csóválta fejét.

– De hát nem hagyatkozhatunk kizárólag az Umbrella jelentésére! Ők ugyan állítják, hogy a kastély rendben van, de...

Wesker könnyedén nekitámaszkodott az asztalának, erőt sugárzó arcáról most sem lehetett leolvasni semmit.

– Chris, mi mindannyian a végére akarunk járni ennek az egésznek. Viszont csapatként kell dolgoznunk. Tájékozódni kell, mielőtt következtetéseket vonunk le, és az a legjobb megközelítése a dolognak, ha először az eltűnt turistákat próbáljuk előkeríteni. A Bravo alaposan körülnéz, és mindent a nagykönyv szerint csinálunk.

Chris rosszállón nézett vissza, de nem szólt többet. Jill nehezen állt ellen a kísértésnek, hogy szemeit forgassa Wesker kisdéd beszéde alatt. A kapitány technikai értelemben jól csinálta dolgát, de csapnivaló politikus volt, és mindig azt tette, amit Irons akart. Irons fontosnak érezte, hogy újra és újra világossá tegye, ő vezeti a nyomozást, és a döntés az ő kezében van. Jillt zavarta, hogy mindezek dacára Wesker függetlennek próbálta feltüntetni magát, úgy tett, mintha nem érdekelné a politika. A lány egyebek mellett azért csatlakozott éppen a STARS-hoz, mert ki nem állhatta a más helyeken dívó ostoba hivatalnokszellemet, és tessék, Wesker azonnal visszavonulót fűj, ha a főnök ideges.

Na mindegy, ne feledd anyukám, állt a zászló, hogy börtönben végzed. Egyszerűen, muszáj volt más hivatást keresned!

– Jill, örömmel látom, végre sikerült időt szakítania arra, hogy benézzen mihozzánk.

Bűvöljön el minket egy kicsit azzal a briliáns éleslátásával. Ha kémeim jól tájékoztattak, átrágtá magát az anyagon. Mije van a számunkra?

A kapitány hangjában gúny csengett; naná, hogy nem viszi el szárazon a késést. Jill szemé találkozott Wesker éles tekintetével. A lány megpróbált olyan nyugodtnak és megfontoltnak látszani, mint a kapitány.

– Attól tartok semmi új. Az egyeden nyilvánvalóan közös motívum a helyszín...

Lepillantott az előtte heverő nagy köteg papírra, beletúrt, a vonatkozó iratot keresgélte.

– Van azért pár apróság. Ööö... A Becky McGee és Christopher Smith körme alól származó szövetminták ugyanattól a személytől származnak. Ezt az anyagot pedig tegnap kaptuk... Tonya Lipton a harmadik áldozat, a hegy lábánál, a... 7-es B szektorban járt. Most már biztos, hogy megfordult arrafelé.

Visszanézett Weskerre, érezte, hogy bizonytalannak és zagyvaságnak hangzik, amit mond, de megpróbálta Összeszedni magát, és folytatta.

– Elméletem szerint valószínűleg egy örült szekta rejtőzik a hegyekben. Legalább négy, és eddigi ismereteink szerint legfeljebb tizenegy tagja van. Minden bizonnyal területvédelemre kiképzett örkutyákkal is rendelkeznek.

– Ezt fejtse ki egy kicsit bővebben. – Wesker várakozva fonta össze a karját.

Jill nyelt egyet, körbenézett. Senki sem nevetett. *Ez jó jel!* Magabiztosabban beszélt tovább.

– A kannibalizmus és a csonkítás valamilyen rituális eljárást sugall, csakúgy, mint a bomlásnak indult emberi maradványok jelenléte néhány áldozat testén. Úgy tűnik, a gyilkosok az áldozataikból származó maradványokat magukkal viszik az új gyilkosságokhoz. Ez különösen hangzik, de pontosan ezért gondolom, hogy valami eszelős rituálét hajtanak végre. Van négy, más-más embertől származó nyál- és szövetmintánk. Emellett a szemtanúk beszámolóit tíz-tizenegy elkövetőről szólnak. Ami azt illeti, azok az *állati* támadások is nagyjából azon a környéken történtek, vagy legalábbis az áldozatokat arrafelé találták meg. Ez meglátásom szerint arra enged következtetni, hogy az a hely „idegenek” elől elzárt terület, és valakik nagyon nem akarják, hogy bárki is arrafelé kóboroljon. Az állati eredetű nyálminták valószínűleg kutyáktól származnak, bár ez még nem nyert megerősítést. –Jill kihúzta magát.

Wesker arca nem árult el semmit. Bólintott.

– Nem rossz. Meg kell mondanom, egyáltalán nem rossz. Ellenvélemény?

Jill sóhajtott. Nem szívesen tárta fel elgondolásait mások előtt, de ez is a munka része volt. A STARS arra tanította tagjait, hogy több irányból próbálják megközelíteni az igazságot. Ismét a jegyzetében pillantott:

– Elégé valószínűtlen, hogy egy ilyen szekta sokat költözik, ezek a gyilkosok sem mostanában jelenhettek meg a környéken. A rendőrség korábban is találkozhatott bizonyos nyomokkal, láthatta jeleit ennek a... furcsa viselkedésnek. Tehát egy bandával állunk szemben, de a halottgyalázás és kannibalizmus elkövetési módja alapján arra lehet következtetni, hogy az elkövetők szervezetlenül, legtöbbször szólóban dolgoznak.

Joseph Frost, az Alfa jármű specialistája elismerően füttyentett a szoba hátsó részében.

– Az állatok támadása szerintem részletkérdés. Azok a kutyák védik a területüket. Ennyi az egész.

Wesker felkapott egy vastag filctollat és az asztala mellett álló pasztik táblához ment.

– Egyetértek – mondta menet közben. *Felségterület*, írta a táblára majd visszafordult Jillhez. – Van még valami?

Jill megrázta a fejét. Jóleső érzéssel töltötte el, hogy valamivel hozzájárult az Úgy megoldásához. Tudta, újabb igen divatosak a szektaelméletek. Nem akart beállni a sorba, de ennél jobb ötlete nem támadt. Gyanította, a zsaruk sem tudnak mással előrukkolni.

Wesker oldalra fordult, Brad Vickersre figyelt, aki arról beszélt, hogy szerinte egy új,

korábban ismeretlen stílusú terrorista akcióról van szó, és az elkövetők nemsokára közlik a követeléseiket.

A *terrorizmus* szó is a táblára került, de sem Wesker, sem más nem lelkesedett az ötletért. Brad visszatért fejhallgatójához, és a teremben folyó diskurzusra szinte oda se figyelve hallgatta a Bravo helikopterének rádióforgalmát. Josephnek és Barrynek nem volt külön elgondolása, Chris nézeteit pedig már mindenki ismerte. Szerinte a támadók igenis szervezeten működtek és valaki vagy valakik felülről, kívülről is befolyásolták az eseményeket. Wesker rákérdezett, hogy van-e valami új hozzátennivalója. A hangsúly az új szócskán volt. Chris lehangoltan csóválta fejét.

Wesker visszapattintotta a fekete filctollra a kupakot, az asztala szélére ült, és elgondolkodva nézte a tábla üresen maradt részét.

– Ebből indulunk ki – mondta. – Valamennyien olvasták a rendőrség és a halottkém jelentését, hallották a szemtanúk beszámolóit, és ezek alapján.,,

– Itt Vickers, vétel! – A szoba hátsó részében Brad halkán a mikrofonba szólt.

A kapitány ránézett, majd valamivel hangosabban folytatta,

– Nos, egyelőre nem tudom, mit kezdünk az információkkal, de abban biztos vagyok, hogy valamennyiünknek van véleménye az RPD hozzáállásáról. Szerencsére már mi is rajta vagyunk az Úgyön, és én személy szerint...

– Micsoda? – Brad hangjára mindenki a szoba hátsó része felé fordult. Brad izgatottan felpattant, bal kezével a Jilléhez préselte a fejhallgatót, jobbával a finomhangolót állította.

– Bravo csapat, jelentést! Ismétlem: Bravo csapat, jelentést! Mi van veletek?!

– Vickers, hangosítsa ki! – állt fel Wesker.

Brad lecsapott egy kapcsolóra. Statikus recsegés töltötte be a szobát. Jillnek erőlködni kellett, hogy a zúgás miatt alig hallható mondat foszlányokat megértse.

Feszült pillanatok következtek.

Sistergés, aztán:

– ... veszed az adást? Üzemzavarunk van, muszáj lesz...

A folytatás elveszett egy hangos recsenésben. Enrico Martini jelentett, a Bravo raj parancsnoka. Jill az ajkába harapott, és aggódó pillantást váltott Chrisszel. Enrico hangja kétségbeesettnek tűnt

Idegesen füleltek, de hiába. Az éter elnémult

– A helyzetük? – csapott le Wesker. Brad sápadtan nézett rá,

– A huszonkettes szektorban vannak, a C zóna alsó részén. Pontosabb koordinátákat nem tudok. Elvesztettem őket. Nem működik a jeladójuk.

Jill megdöbbsent, a többiek arcáról is ezt az érzést lehetett leolvasni. A helikopter jeladóját úgy tervezték, hogy mindent, szó szerint mindent kibírjon. Az a ketyere csak akkor hallgat el, ha valami nagyon durva dolog történik, például valamennyi rendszer leáll, vagy a helikopter súlyos sérülést szenved. Vagy ha...

Lezuhan!

Chris gyomra görcsösen összerándult. C-zóna! *A Spencer- birtok.*

Marini valami üzemzavarról beszélt, ami csak szerencsétlen véletlen lehet, de Chris képtelen volt megszabadulni attól az érzéstől, hogy nem véletlen, hogy éppen ott történt meg a dolog. A Bravo raj bajban van, méghozzá a jó öreg Umbrella-kastély közelében! Mindez másodperc törtrésze alatt villant át az agyán. Indulásra készen felállt. Bármi történt is, a STARS vigyáz az övéire.

Wesker azonnal akcióba lendült. A fegyvereket rejtő pánccsaszekrény felé indult és parancsokat osztogatott:

– Joseph vegye át a rádiót és próbáljon kapcsolatot teremteni. Vickers, indítsa a helikoptert és kérjen azonnali felszállási engedélyt, öt perc múlva a levegőben akarok lenni!

Brad lekapta a fejről a fejhallgatót, az asztalára hajította, és kirohant a szobából. A

kapitány eközben már kinyitotta a széfet. A megerősített acélajtó kitért, felfedte a lőszeresládák feletti polcokon nyugvó karabélyok és pisztolyok arzenálját.

Wesker gépies hangon darálta az utasításokat.

– Barry, Chris! Töltve és biztosítva pakolják be a fegyvereket a gépbe. Jill, hozza el a mellényeket és a személyi cuccot, a tetőn csatlakozzon hozzánk! – Arckifejezése, mint mindig, most is nyugodt volt, de a hangja frissen és parancsolón pattogott. Lerántott egy kulcsot a karikáról, Jill kezébe dobta. – Megyek, értesítem Ironst Standard háttérbiztosítást akarok, és megerősített védelmet lenn az úttorlasznál. – Nagyt fűjt – öt perc emberek, vagy ha lehet még kevesebb. Mozgás!

Jill az öltözőként is funkcionáló raktárszobához indult. Barry levett egy üres vászonzsákot a széf tetejéről és biccentett társának. Chris lekapott egy másikat, és kezdte megpakolni gránátokkal, lőszerrel, tárakkal. Barry kézbe vett és gondosan ellenőrzött minden egyes fegyvert. A hátuk mögött Joseph folytatta a próbálkozást, de eredménytelenül. A Bravo rá; nem válaszolt. Chris fejében ismét az járt, hogy milyen közel van a Bravo csapat utolsó ismert pozíciója a Spencer-birtokhoz.

Túl közel! Vajon van ennek valami jelentősége? És ha igen, mi az?

Billy az Umbrellának dolgozott, és az a terület az övék...

– Főnök? Itt Wesker. Elvesztettük a kapcsolatot a Bravo rajjal. Mi következik. Pár perc múlva felszállunk. Igen, persze, mihelyt megtudunk valamit.

Chris hirtelen érezte, hogy testét elárasztja az adrenalin. Keze villámgyorsan járt. Tisztában volt vele, hogy minden másodperc számít. A késlekedés, az időhúzás bajba jutott barátainak halálát okozhatja. Súlyos szerencsétlenség persze valószínűleg nem történt, a Bravo gépe alacsonyan repült és Forest jó pilóta – de mi történt a földet érés után?

Wesker gyorsan átadta információit Ironsnak, majd pattogósán odaszólt a többieknek.

– Megyek és átnézem a gépen levő cuccot. Joseph, maga még egy percig próbálkozzon, aztán csatlakozzon a fiúkhoz. Segítsen nekik felhordani a felszerelést. A tetőn találkozunk!

Wesker biccentett, sietős léptei egy másodperccel később már a folyosón dobogtak.

– Ha engem kérdezel, szerintem minden oké lesz vele – dörögött halkán Barry. Chris egyetértett. Megnyugtató volt látni, hogy új parancsnokuk nem rezei be egykönnyen éles helyzetben, Chris nem igazán tudta, mit gondoljon Weskerről, de az Ironshoz fűződő viszonyától eltekintve egyre inkább méltányolta a parancsnok tulajdonságait.

– Bravo, jelentkezz, Bravo hallasz engem? Ismétlem... Joseph feszült hangon, de türelmesen folytatta. Hívásai elvesztek a szobában lüktetve szétáradó statikus ködben.

Wesker lesietett az elhagyatott előcsarnokba, fűgén odabólintott az italautomata mellett beszélgető két egyenruhás férfinak. Felszaladt egy lépcsőn, és átvágott a kopottas második emeleti várótermen. Egy nyitott ajtón keresztül áthúzó gyenge légáramlat meleg, nedves levegőt hozott a benti Jilledtségbe. Odakint még világos volt, de már nem sokáig. Wesker remélte, hogy a leszálló sötétség nem nehezíti tovább a helyzetet, de a lelke mélyén tudta, hiú ábrándot kerget.

Elindult a leszállópályához vezető folyosón; gondolatban végigfutott az ellenőrző listán.

...vészjelzés nyomán indított mentőakció: fegyverek, felszerelés, helyzetjelentés...

Bár tudta, hogy minden a helyén van, még egyszer végigment az egészen. A hanyagság nem kifizetődő, a túlzott magabiztosság az első lépés a lefelé, a kudarc irányába vezető úton. Alapos embernek tartotta magát, aki minden lehetőséget számításba vesz, majd valamennyi tényezőt alaposan mérlegelve a lehető legjobb megoldást választja. A profi parancsnokot az alaposság és a gondos ellenőrzés jellemzi.

Persze ennek az ügynek a megoldása valamivel többet igényel, mint profizmust...

Elvágta a gondolatmenetet) mielőtt messzebbre kalandozott volna. Tudta mit kell tennie, és még rengeteg ideje maradt. Elsődlegesen arra kellett koncentrálnia, hogy a Bravo rajt épen és biztonságban visszahozza.

Kinyitotta a folyosó végét lezáró vasajtót és kilépett az alkonyba.

A helikopter hajtóművének dübörgése minden egyéb zajt elnyomott, a levegőben kerozin és gépolaj szaga terjengett. A leszállópályán már hűvösebb volt, mint az épületben. A tetőn csak az Alfa acélszürke helikoptere állt.

Wesker ekkor töprengett el első ízben, hogy mi romolhatott el a Bravo raj gépében. Utasítására Joseph és Brad az előző napon ellenőrizte mindkét madarat, és minden rendben volt, a rendszerek megbízhatóan üzemeltek. Nem sokáig elmélkedett ezen, félretette a gondolatot. Bármi is okozta ezt a rendkívüli eseményt, most már mindegy. A helyzet előállt, és nekik megoldást kell találniuk a problémákra. A helikopter felé ballagott, árnyéka hosszan elnyúlt a betonon. *Nem számít mi történt, miért történt Csak az számít, hogy mi lesz!*

Számíts a váratlanra – ez volt a STARS egyik jelmondata. Más szóval: készülj fel mindenre. Ne számíts semmire – ez volt Albert Wesker jelmondata. Talán kevésbé hangzatos, de sokkal hasznosabb. Ez a fajta hozzáállás gyakorlatilag garantálta, hogy semmi sem okozhatott neki meglepetést

Fellépett a pilóta ajtajához. Vickers bal hüvelykjét feltartva mutatta, hogy minden oké. A kapitány észrevette, hogy Brad keze enyhén reszket, arca zöldes színben játszik. Wesker fontolóra vette, hogy a bázison hagyja. Az a hír járta, hogy Vickers kiakad, ha egy kicsit szorul a hurok. A kapitány haja a pusztá gondolattól égnek állt, hogy egyik embere esetleg az akció kellős közepén lefagy. Chrisnek is volt pilótajogosítványa, ha nincs más ő elvezeti a gépet.

Aztán az elveszett Bravo rajra gondolt és úgy döntött, jobb ha Brad velük tart. Nem kell számítani semmi különösre, szimpla mentőexpedíció lesz. A legrosszabb, amit Vickers tehet, hogy elhányja magát, ha a másik gép – az utasaival együtt – csúnyán összetört. Ettől pedig még nem dől össze a világ.

A kapitány az oldalsó ajtón át bemászott, majd gyors leltárt készített a fal mellett sorakozó felszerelésről. Vészjelző rakéták, élelmiszer, tartalékcuccok... Felcsapta a padok alatti ütött-kopott, súlyos ládák fémfedelét, és átnézte a szükséghelyzeti egészségügyi felszerelést. Elégedetten bólogatott. Minden, a helyszínen elvégezhető egészségügyi beavatkozásra felkészültek, már persze amennyire ez egyáltalán lehetséges. Hirtelen eszébe jutott Brian Irons. Vajon mit csinálhat ebben a pillanatban? Elvagyorodott. Mit csinál, mit csinál? *Telecsinálja a gatyáját*, semmi kétség. Kuncogva lépett ki a forró aszfalra. Hirtelen Irons képe jelent meg előtte, dühtől vörös, kövér arca.

Irons szerette hinni, hogy mindent és mindenkit ellenőrzése alatt tart maga körül Ha úgy érezte, kicsúsznak a dolgok a keze közül, azonnal elvesztette a nyugalmát. Pontosan ez volt az a tulajdonsága, ami miatt nem lehetett normálisnak tekinteni. Valamennyiük szerencsétlenségére idióta volt, ráadásul komoly hatalommal rendelkező idióta.

Wesker, mielőtt Raccoon Citybe érkezett, kicsit utána nézett Ironsnak. Megtudott néhány dolgot a főnökről; olyasmiket, amik nem kimondottan előnyös színben tüntették fel előtte. Nem állt szándékában kamatoztatni információit, de ha Irons valaha az életben megkísérelné megszorogatni, lelkiismeret furdalás nélkül vissza fog vágni neki, Van mivel.

Vagy legalábbis felvilágosítom, hogy el tudom kapni. Van ő olyan okos, hogy önként félreálljon az utamból!

Barry Burton a lőszerkészlettel lépett ki az épületből. Hatalmas bicepsze kidagadt, mikor fogást váltott a nehéz vászontáskán. A helikopter felé indult. Chris és Joseph követte. Chris vállát az oldalfegyvereket rejtő zsák húzta, Joseph jobb kézzel egy köteg RPG gránátot ölelt magához, bal vállán a gránátvető himbálózott,

Wesker elámult Burton brutális erején, amikor Barry bemászott gépbe, és mintegy mellékes mozdulattal, letette a legalább ötvenkilós táskát. A srác esze is gyorsan járt, de az ereje...! A STARS akcióiban az erő nagyon fontos tényezőnek számított. A csapatban mindenki jó kondícióban volt, de Barryhez viszonyítva valamennyien törékeny pálcikaemberkének látszottak.

A trió a helyére pakolta a felszerelést, Wesker Jillre várva az ajtót figyelte. Az órájára pillantott és összehúzta szemöldökét. Csak öt perc telt el a Bravo utolsó rádióadása óta, az Alfa igazán remek időt futott, de mi az ördög van Valentine-nal? Még nem volt igazán alkalma kiismerni a lányt. Az aktája ragyogó ajánlólevélnek tűnt. Mindenki, akivel együtt dolgozott, a legnagyobb elismeréssel nyilatkozott róla. Utolsó parancsnoka kiemelten hangsúlyozta magas fokú intelligenciáját, és a válsághelyzetekben tanúsított „szokatlan” nyugalmát. Az ő múltjával ez nem is lehet másképp. Apja Dick Valentine, az utóbbi néhány évtized legjobb betörője. A papa az utódjának szánta a lányt, és ennek megfelelő szellemben megtanította neki mestersége minden csínját-bínját. Jill állítólag jó úton haladt, hogy apja nyomdokaiba lépjen – egészen addig, amíg Dick börtönbe nem került.

Csodás tehetség vagy sem, keres annyit, hogy megengedjen magának egy megbízható karórát. Gondolatban sürgette Jillt, hogy kapkodja magát, és jelzett Vickersnek, hogy pöröghet a rotor. Indulniuk kellett.

3.fejezet

Jill a duzzadó vászonzsákokat magához ölelve az ajtó felé egyensúlyozott a sötét és csendes STARS öltözőben. Az ajtó előtt letette terhét, hátrasimította és kopott, fekete baretsapkája alá tuszkolta a haját. Elég szokatlan látványt nyújtott, de ez a sapka volt a kabalája. Mielőtt újra felemelte rakományát, futó pillantást vetett órájára, és elégedetten megállapította, hogy mindössze három percébe telt Összekapkodni a cuccokat. Végigment az összes Alfás szekrényén. Zsebekkel, tölténytartókkal ellátott derékszíjakat, ujjatlan kesztyűket, golyóálló mellényeket és válltáskákat markolt fel. Menet közben szórakozottan arra gondolt, hogy a fémszekrények hüen tükrözik tulajdonosaik személyiségét.

Barry a szekrénye belső ajtajára családi fotókat ragasztott fel, amelyek alatt az egyik fegyvermagazintól kivágott lapon egy vörös bársonyon heverő, pompás 45-ös Luger tündökölt. Chris polcain kamaszos rendetlenség uralkodott, az ő fényképei a légierős haverjait ábrázolták. Ezen kívül néhány gyűrött póló, szétszórt papírok, és egy törött, világító jójó. Brad Vickers polcán vastag köteg „segíts magadon” stílusú könyv porosodott, Joseph szekrényében egy legalább három 1 éve lejárt Harley-Davidson naptár lógott.

Csak Wesker szekrénye volt mentes az egyéniségre utaló jegyeiktől. Ez valahogy nem lepte meg Jillt. Saját rekesze néhány gyűrött, megtörtént eseteket feldolgozó bűnügyi regényt, fogkefét, mentolos cukorkát és három sapkát tartalmazott. Az ajtón volt egy kis tükör, fölötté elrongyolódott fotó róla és apjáról, egy gyerekkori tengerparti nyaralás emléke. Mialatt sietve összeszedte az Alfa felszerelését, eldöntötte, kidekorálja a szekrényét, mielőtt lesz rá ideje. Felemelt térdén egyensúlyozta a csomagot, jobb kezével a kilincs után tapogatózott.

Éppen megmarkolta, amikor a háta mögött valaki hangosan köhögni kezdett. Megriadva ejtette el a felszerelést. Megpördült. Tekintete a köhögő embert kereste, mialatt agya reflexszerűen felbecsülte a helyzetet. Az ajtó zárva volt, amikor ideért A kicsiny szobában három sor szekrény állt. Amikor belépett a helyiség csendes és sötét volt. A másik, az öltöző túlsó végében lévő ajtón sem jöhetett be senki.

Ez pedig azt jelenti, hogy valaki már bent volt, amikor én jöttem. De hol? Talán a hátsó sor mögött, az árnyékban. Egy zsaru? Aludt talán?

Valószínűtlen. Az étkező hátsó részében állt néhány priccs, azok sokkal kényelmesebbek voltak, mint a hideg betonon álló keskeny pad.

Lehet, hogy valaki egy magazin segítségével „lazít” egy kicsit? Számít ez? Időre messz, mozdulj már!

Na gyereünk! Jill felmarkolta a táskákat és indulni készült.

– Miss Valentine, ha nem tévedek? – csendült fel egy halk, dallamos hang. Valami megmozdult a szoba hátsó részében, majd egy pillanat múlva magas, negyvenes éveinek elején járó férfi lépett előre. Jill automatikusan felmérte és rögzítette agyában a külsejét. Vékony, sötét hajú, a szeme mélyen ülő. Drága felöltő. Jill felkészült a gyors cselekvésre, ha a szükség úgy hozná. Soha életében nem látta még a férfit.

– Én vagyok – mondta óvatosan.

A férfi feléje lépett, arcán mosoly suhant át.

– Van valamim az ön számára – mondta halkan,

Jill összehúzta szemét, és lábujjhegyen egyensúlyozva, önkéntelenül felvette a STARS-nál oktatott önvédelmi alapállást.

– Tartsa meg, faszfej! Nem tudom, ki az ördögnek képzele magát, hogy csak úgy rám tör, de talán elkerülte figyelmét, hogy pillanatnyilag egy rendőrségi épületben van!

Jill kicsit visszafogta magát, amikor látta, hogy a férfi széles mosollyal megrázza fejét.

– Félreérti a szándékaimat Miss Valentine. Bocsásson meg, ha megijesztettem. A nevem

Trent, és a STARS... khm... *támogatója vagyok.*

Jill szemügyre vette a férfi testtartását, kissé lazított a saját védőállásán, de továbbra is élénken figyelte az idegen szemének minden egyes villanását Trent viselkedésében nem érzékelt támadó szándékot.

Ez oké de honnan tudja a nevemet?

– Mit akar?

Trent szélesebben vigyorgott.

– Á, á, egyenesen a tárgyra. Persze, persze, önnek eléggé szűkös az ideje...

Lassú mozdulattal kabátja zsebébe nyúlt és előhúzott egy mobiltelefonra emlékeztető tárgyat.

– Hogy pontosan mi az, amit akarok, nem fontos, de ennek úgy gondolom, hasznát veheti.

Jill gyors pillantást vetett készülékre.

– Ennek?

– Igen. Összegyűjtöttem néhány dokumentumot, amit érdekesnek, sőt egyenesen lenyűgözőnek fog találni.

Beszéd közben a lány felé nyújtotta a készüléket. Jill óvatosan elvette. Felismerte. Minidiszk-olvasóval egybeépített mikrokomputer. Iszonyúan drága cucc! Trent, akárki legyen is, álhatott anyagilag. Jill a farzsebébe dugta a készüléket. Hirtelen feltámadt benne a kíváncsiság.

– Kinek dolgozik?

A férfi megrázta fejét.

– A jelenlegi helyzetben ennek sincs jelentősége. Fogalmazzunk egyszerűen úgy, hogy nagyon sok fontos embert érdekel, mi történik mostanában Racoon Cityben.

– Igen? És ezek az emberek szintén a „támogatói a STARS-nak, Mr. Trent?

Trent mély hangon, kuncogva nevetett.

– Túl sok a kérdés, és túl kevés az idő. Olvassa el az anyagot. Én az ön helyében senkinek sem említeném ezt a kis beszélgetést. Ha a helyzet úgy hozza, alkalomadtán komoly következményei lehetnek a szószátyárságnak.

A férfi a szoba hátsó részén lévő ajtó felé sétált, majd egyik kezét a kilincsre téve visszafordult. Kemény arcvonásairól hirtelen minden humor elillant. Tekintete komoly és feszült lett.

– Még valami Miss Valentine... Ez a kritikus pontja az egésznek, ebben nem hibázhat. Senkiben sem bízhat, még ha megbízhatónak tűnik, akkor sem. Abban se bízson meg, akit ismerni vél. Ezt jói véssze az agyába, ha életben akar maradni.

Trent kinyitotta az ajtót és eltűnt. Jill meghökkenve bámult utána. Agyában szinte villámlottak a gondolatok. Úgy érezte magát, mintha valami érzélgős, ócska kémtörténet szereplője lenne. Éppen most találkozott a Titokzatos Idegennel. Nevetséges!

Tényleg az? Hozzád vág egy több ezer dollárt érő apróságot, és nyíltan figyelmeztet, hogy vigyázz a hátadra. Gondolod, hogy ugrat?

Hirtelen fogalma sem volt arról, mit gondoljon. Nem maradt ideje a töprengésre. Az Alfa raj valószínűleg már összegyűlt, és a srácok biztos szeretnék tudni, bol a francban kóvályog a társuk.

A vállára kapta a táskákat és kiviharzott az ajtón.

A fiúk a betárazással foglalkoztak. A kapitány szemét eltakarta a sötét napszemüveg, de abból, ahogy fejét az ajtó felé kapkodta, Chris érzékelte, kezdi elveszteni türelmét. A helikopter felpörögve, indulásra készen állt. A szűk Jillkében fullasztóan örvénylett a rotor által felkavart meleg, párás levegő. A hajtómű dübörgése túlharsogott minden emberi hangot.

Nem volt mit tenni, várniuk kellett.

Gyerünk már Jill, ne tarts fel minket!

A lány hirtelen kilépett az ajtón, és arcán bocsánatkérő mosollyal, vállán a zsákokkal a gép felé futott. Wesker eléje sietett, átvette az egyik tömött zsákot. Jill bemászott a Jillkébe. A kapitány követte és behúzta a tolóajtót. A hajtómű robaja szempillantás alatt tompa dörgéssé szelődött.

– Valami gond volt. Jill?

Wesker nem tűnt dühösnek, de hangjából ítélve nem volt túl boldog. Jill megrázta fejét.

– Beszorult az egyik lakat. Pokoli sokáig vacakoltam vele. Sajnálom.

A kapitány úgy nézett rá, mintha valami büntetésen törné a fejét, majd vállat vont.

– Ha visszaértünk, hívom a karbantartókat. Gyerünk, ossza szét a cuccot!

Feltette a fejhallgatót és Brad mellé mászott. Jill kezdte kiosztani a mellényeket. Brad keze villámként cikázott a műszerfalon. A rotorok hangja elmélyült és kissé felerősödött. A helikopter lassan felemelkedett, és finoman jobbra dőlve, lassú fordulóba kezdett. A szükséges magasságot elérve Brad északkeleti irányba húzta.

Chris, miután felvette a mellényét, leguggolt Jill mellé, és segített szétválogatni a kesztyűket és öveket. A gép felgyorsulva szállt a város felett, a hegyek irányába. Alattuk, a zsúfolt utakon folyamatosan, gyorsan áramlott a forgalom a külvárosok felé. Csendes házak ültek a barnás foltokkal tarkított gyepszőnyegek szabályos, betonsávokkal határolt négyzetein. Esti homály telepedett a rettegésben élő város fölé; a közeledő sötétség elmosta az összkép kontúrjait, valószínűtlenné, álomszerűvé változtatott mindent.

Az Alfások a ruházatukat és szerelvényeiket igazgatták. A percek némán peregtek, mindenki a gondolataiba mélyedt. Ha egy pici szerencsésük van, a Bravo csapat helikoptere csak apró műszaki hibával küzd. Forest talán az erdő egyik tisztására tette le, és most valószínűleg könyékig olajosan a műszaki hibát okozó rendellenességet átkozza. A Bravo raj az Alfa feltűnését várja. Ha a madár nem működik száz százalékgig megbízhatóan, Marini meg sem kezdi a tervezett akciót. Ami a többi lehetőséget illeti.,.

Chris arca megrándult. Nem akart fontolóra venni más lehetőségeket. Egyszer, még a légierőnél, látott egy súlyos helikopterszerencsétlenséget Gyakorlóküldetés során, pilótahiba miatt lezuhant egy Huey, a fedélzetén tizenegy ember tartózkodott. Mire a mentőcsapat megérkezett, csak a vörösen izzó fémtörmelék között szétszóródott, elszenesedett, füstölgő csontok maradtak a fiúkból. Az elégett emberi testek édeskés, ragacsos bűze súlyosan, nyomasztón kavargott a füstös levegőben. Még a föld is megpörkölődött. A kép hónapokkal később is kísértett Chris álmaiban.

Brad egy kicsit állított a rotor állásszögén, a gép válaszul huppant egyet. Chris kizökkent a szörnyű emlékből. A racooni erdő szagatott széle csusszant el alattuk. A kordon narancssárga figyelmeztető jelzései élesen kiríttak a zöld fák és bokrok közül. A naplemente a végéhez közeledett, az erdő árnyai gyorsan sűrűsödtek.

– Végső ráközelítés, három perc maradt – szólt hátra Brad. Chris körülnézett a Jillkében. Társai zord arckifejezéssel, némán ültek, Joseph tarka selyemkendőt tett fejére, és újrakötötte bakancsa fűzőjét. Barry egy puha ronggyal dörgölte Colt Pythonját, és az ablakon keresztül nézegette az elsuhanó tájat.

Chris a nő felé fordította a fejét és meglepetten látta, hogy Jill elgondolkodva néz vissza rá. Ugyanazon a padon ültek. Jill ahogy elkapta a férfi pillantását, felvillantott egy gyors, idegesnek tűnő mosolyt, majd kapkodó mozdulattal kikapcsolta biztonsági övét, és szorosan Chris mellé húzódott. A férfi orrát megérintette bőrének finom, fűszeres parfümillata.

– Chris, amit az esetet kívülről befolyásoló titokzatos tényezőkről mondtál...

Hangja olyan halk volt, hogy a férfinak egészen közel kellett hajolnia, hogy megértse. Jill gyorsan körbepillantott, mintha meg akarna bizonyosodni arról, hogy a többiek nem hallják, aztán óvatosan, tartózkodón nézett Chris szemébe.

– Szerintem jó nyomon jársz – folytatta halkán és kezdem azt hinni, nem túl jó ötlet, ha beszélsz róla.

Chris torka hirtelen kiszáradt.

– Történt valami?

Jill megrázta fejét, finoman metszett vonásai nem árultak el semmit.

– Nem, csak... Talán figyelhetnél arra, mit mondasz. Nem biztos, hogy mindenki, aki hallja, a jó oldalon áll ebben a... .

Chris fancsali képet vágott. Nem igazán értette, hogy Jill mit próbál a tudomására hozni.

– Csak a srácok voltak ott, meg... – A tekintete elborult, hirtelen megértette, mire céloz a lány. Jé-ézusom! És még azt hittem, hogy én vagyok paranoiás. – Jill én *ismerem* ezeket az embereket. Ráadásul, még ha nem is ismerném őket, a STARS teljes körű pszichológiai felmérést végzett, és mindegyikünk előéletét ellenőrizte. Aztán ott vannak a személyi referenciák is... Nem létezik, hogy az megtörténjen.

– Tudod mit? Felejtsd el, amit mondtam! – sóhajtott a lány. – Én csak... csak... Vigyázz magadra, oké? Ennyi az egész.

– Rendben! – hallatszott a főnök hangja. – Hölgyem és uraim, mindenki nagyon figyeljen! Belépünk a huszonkettes szektorba. Valahol itt lesznek a Bravosok.

Jill még egy éles pillantást vetett Chrisre, és az egyik ablakhoz fordult. Chris is kinézett. Joseph és Barry a másik oldalon szintén figyelni kezdett. Chris szeme az egyre sötétebbé váló erdőt kutatta, de gondolatai a Jill által mondottak körül forogtak. Valószínűleg örülnie kellene, hogy nem ő az egyetlen, aki szerint valami oltári nagy disznóság van a háttérben, de... Mi lehet az oka annak, hogy Jill eddig hallgatott? Miért éppen most hívja fel a figyelmét erre az „apróságra”?

Jill tud valamit. Valami olyat, amit rajta kívül egyikünk sem.

Tudnia kell valamit! Ez az egyetlen magyarázat. Chris elhatározta, hogy miután felszedik a szerencsétlenül járt Bravósokat, beszélni fog a lánnyal. Megpróbálja meggyőzni, a legjobb, amit tehetnek, hogy szólnak a kapitánynak. Ha ketten hozzák fel a témát, Wesker meg fogja hallgatni őket.

A gép alacsonyabbra ereszkedett. Chris az alattuk elterülő, végtelennek tűnő erdőre összpontosított. Bár a fokozatosan gyengülő fényben nem látszott, a Spencer-kastély nem lehetett messze- Chris elhúzta a száját. Mintha nem lett volna éppen elég Billy tragédiája, meg az, hogy az Umbrella körül búzlótt valami, most még (Jill is előhozakodott ezzel az érthetetlen, sejtelmes figyelmeztetéssel. Úgy érezte, elzsibbad az agya. Alig bírt összpontosítani, de nem adta fel. Aggódott a Bravósokért. Ahogy közeledtek, megpróbálta meggyőzni magát, hogy a fiúk nem kerültek komoly bajba. Talán csak egy kábel szakadt el, és Forest leszállt, hogy rendbehozza.

Aztán, amikor Jill oldalba bökte, és kimutatott az ablakon, aggodalma jeges rémületté változott. –Nézd, Chris...!

Körülbelül másfél kilométernyire fekete, olajos füstfelleg tört az ég felé. Olyan volt, mint valami sötét, vészjósló felkiáltójel.

Ó, ne...

Barry a fák közül felemelkedő füstoszlopra meredt, és az idegességtől émelyegve összeszorította a fogát.

– Kapitány! Két óránál! – kiáltott fel Chris,

Fordulóba kezdtek. A gép a fekete füst irányába lódult. *Fekete füst!* Fekete füst... Tehát a Bravo helikoptere mégsem landolt, hanem... hanem... *becsapódott!*

Wesker hátramászott a fülkébe. Az ablakhoz lépett, és gyorsan, fojtott hangon beszélni

kezdett:

– Ne gondoljunk rögtön a legrosszabbra. Lehetséges, hogy a tűz a leszállás után keletkezett. Az is elképzelhető, hogy a Bravosok gyújtottak jelzötüzet.

Barry azt kívánta, bárcsak hinni tudna ebben a magyarázatban, de pontosan tudta, Wesker is tisztában van a nyilvánvaló ellenérvekkel. Ha a gép minden probléma nélkül landolt volna, a Bravosok jelzőrakétákat használnának.

Nem rakhattak tüzet. A fa nem ilyen füsttel ég...

– Bármi történt, nem tudjuk meg, csak ha odaértünk. Most teljes figyelmet kérek!

Barry elfordult az ablaktól, látta, a többiek is ezt teszik, Chris, Jill és Joseph pontosan úgy nézett ki, ahogy Barry elképzelte: a sok jelei mutatkoztak rajtuk. A STARS tagjai néha megsérültek szolgálat közben, ez része volt a munkának, sőt nem is ment ritkaságszámba, de az ilyen balesetek... Az ilyesmihez egyszerűen képtelenség hozzászokni.

Wesker csak annyival árulta el idegességét, hogy a szokásosnál is erősebben préselte össze az ajkait. A vékony, kemény, elfehéredő vonal élesen elütött napbarnított arcbőrétől.

– Figyeljenek emberek! A társaink odalent vannak, vélhetőleg ellenséges területen. Kiosztjuk a fegyvereket. Tervszerű, rendezett megközelítést akarok. Szabályos legyezőformát veszünk fel, rögtön leszállás után. Barry magához igazodunk.

Barry biccentett és felkészült. *Weskernek igaza van, gondolta, nincs idő az érzelmekre.*

– Brad letesz minket, amilyen közel csak lehet, egy kis tisztásra. Az utolsó ismert koordinátától körülbelül ötven méterre, délre. Brad a gépen marad, és menetkész állapotban tartja, baj esetére. Kérdés?

Csend. Wesker határozottan bólintott

– Oké Barry, elő a pisztolyokkal. A komolyabb eszközöket a gépen hagyjuk, és ha kell, visszajövünk értük.

A kapitány Bradhez húzódott és a manővert figyelte. Jill, Chris és Joseph eközben Barryhez fordult. Mint szakértő, Ő felelt a csapat fegyvereiért, az utolsó csavarig ellenőrizte, és kifogástalanul karbantartotta mindegyiket. Barry kinyitotta az ülés melletti fémszekrények egyikét, közszemlére téve a fémpolcra helyezett hat darab 9 mm-es Berettát. Előző nap belőtte és alaposan megtisztította az automata pisztolyokat. Minden egyes tár tizenöt darab nikkelhüvelyes löszert tartalmazott. A Beretta megbízható, pontos fegyver volt, bár Barry az igazat megvallva jobban szerette a Pythonját. A .357-es lövedék egy elefántot is a földhöz csap.

Gyorsan kiosztotta a fegyvereket és mindegyikhez három teli tárat adott.

– Remélem, nem lesz szükség rájuk – mondta Joseph a tárra csapva.

Barry egyetértően bólogatott. Tagdíjat fizetett a Nemzeti Lövészegyletnek, de nem volt vérszomjas fegyvermániás, aki mindenáron ölni akar. Egyszerűen szerette a fegyvereket.

Wesker ismét csatlakozott hozzájuk, átvett egy pisztolyt. Valamennyien a tolóajtóhoz gyűltek, arra várva, hogy Brad letegye a gépet. Ahogy megközelítették a füstoszlopot, a rotor szele alaposan megkavarta és szétfújta a feketeséget. A füst összekeveredett a köddel, bekúszott a fák amúgy is nyomasztó, súlyos árnyékai közé.

A levegőből nem lehetett látni a lezuhant gépet; a helikopter testét elnyelte a füst és az egyre sűrűsödő sötétség. Brad körbefordította és letette a madarat az egyenetlen talajú, magas fűvel borított tisztásra. A ritkás cserjék és a magas fűszálak hullámszerűen csapkodtak, lengtek a rotor által keltett viharos erejű szélben.

Ahogy a leszállótalp a földre zökkent, Barry a fogantyúra tette a kezét; felkészült a kiszállásra. Egy forró érintést érzett a vállán. Hátrafordította fejét, és Chrisre nézett. A srác arca feszült volt.

– Itt vagyunk mögötted – mondta Chris.

Barry bólintott. Ha az Alfa csapat áll a háta mögött, nincs miért aggódnia. Eszébe jutottak a Bravosok. A vezetőjük, Rico Marini a barátja volt. Nem is tudta volna összeszámolni, hogy

Marini felesége hányszor vigyázott a gyerekeire. Kedvelte Ricót, a felesége meg Mrs. Marini legjobb barátnője volt.

Nem, az nem lehet, hogy Rico... Nem! Ez képtelenség!

– Tarts ki pajtás, jövünk! – suttogta.

Egyik kezét, a Colt agyán tartva meghúzta a fogantyút, és mindenre készen kilépett a párás levegőjű, félhomályos erdőbe.

4.fejezet

A csatárlánc felállt; észak felé indultak. Wesker és Chris Barry balján, kissé lemaradva, Jill és Joseph a jobbszárnyon. Közvetlenül előttük egy ritkás facsoport sötétlett.

Ahogy a helikopterük rotorja leállt, Jill megérezte az égő üzemanyag bűzét. A lombok között átszűrődő erőtlen fényben gomolygó füstöt látott. A nyílt területen gyorsan haladtak, de a tülevelű fák alatt a látási viszonyok jelentősen romlottak, így kénytelenek voltak lassítani. A fenyők és a föld meleg illatát elfedte a lángok felől áradó bűz. A maró vegyszerszag minden lépésnél erősebbé vált. A lombok között áttörő halvány fényben Jill egy másik, magas fűvel borított tisztást látott maga előtt.

– Látom már, itt van előttünk!

Jill érezte, felgyorsul a szívverése. Valamennyien futni kezdtek az alakzat csúcsát képező Barry után. A lány Joseph oldalán bukkant ki a csalitból. Barry már a helikopternél járt, Chris és Wesker közvetlenül mögötte. A gépből még mindig áradt a füst, de a sűrűsége szemlátomást egyre ritkult. Ha a tűz elérte a Jillke belsejét, a Bravósok már biztosan halottak...

Jill és Joseph beérte a többieket. Megálltak. Szemügyre vették a helyszínt. A gép hosszú, széles törzse érintetlenül csillogott, egyetlen karcolás sem látszott rajta. A leszállótalp meghajlott egy kicsit, de az ilyesmi békeidőben is megesik.

Az ajtók nyitva álltak. Wesker zseblámpájának fénysugara végigpásztázta a sértetlen Jillkét. A Bravo felszerelésének zöme a gép padlóján hevert.

Ha nincsenek itt, akkor... Hol lehetnék?

Mi a fene történt itt? Nincs tizenöt perce, hogy utoljára bejelentkeztek. Ha valaki megsebesült, itt maradtak volna. Ha úgy döntöttek, hogy elmennek, miért hagyták hátra a felszerelésüket?

Wesker átadta a lámpát Josephnek és a gép felé biccentett.

– Ellenőrizze. Nézzen körül alaposan. A többiek szétszóródnak és nyomokat keresnek. Lábnyom, töltényhüvely, küzdelem jelei. Ha bármit találnak, szólnak nekem. És emberek... Óvatosan!

Jill egy pillanatig még a füstölgő helikoptert bámulta, és azon tűnődött, mi történhetett. Enrico mondott valamit, ami üzemzavarra utalt. Oké, a Bravo kényszerleszállást hajtott végre, a jelek szerint súlyosabb következmények nélkül. De mi történt aztán? Mi kényszerítette őket arra, hogy elhagyják a helikoptert? Tudniuk kellett, hogy mentőcsapat indul utánuk, és azzal is tisztában kellett lenniük, hogy a kutatók írt, a gépnél fognak földet érni.

Miért? Miért? Miért? Hátrahagyták a kötszert, a fegyvereket, a fontos felszereléseket. Jill látott néhány összegyűrt golyóálló mellényt az ajtó mellett. Megrázta a fejét és úgy döntött, ezt a részletet is felírja az Úgyben előforduló irracionális események listájára.

Éppen megfordult, hogy csatlakozzon a többiekhez, amikor Joseph előbújt a Jillkéből. Zavarodottnak látszott. Visszaadta a lámpát Weskernek és idegesen gesztikulálva beszámolt a látottakról.

– Fogalmam sincs mi történhetett. Az elgörbült talp alapján azt mondanám, hogy elég nagy zökkenéssel értek földet, de az elektromos rendszert leszámítva minden rendben levőnek látszik.

Wesker sóhajtott, majd felemelte a hangját, hogy a többiek is hallják:

– Oké emberek, táguljunk egy kicsit, legalább három méter legyen a térköz.

A nő Chris és Barry közé állt be. Mindkét férfi a talajt vizsgálta. Lassan mozogtak észak-északkelet felé, fokozatosan távolodtak a helikoptertől. Wesker bemászott a Jillkébe, lámpájának csóvája ide-oda lendült, ahogy a sötétséget kutatta. Joseph elindult nyugati

irányba. Elszáradt növényi maradványok ropogtak talpuk alatt. Ez volt az egyetlen hang a csendes, meleg levegőben, leszámítva az A]fa-helikopter hajtóművének távoli moraját. Jill a bakancsával keresgélt a földet borító sűrű gazban, minden lépésénél félresöpörte a magas fűvet. Tudta, perceken belül tűi sötét lesz ahhoz, hogy bármit is lássanak. Lámpákra lesz szükségük.

A Bravosok hátrahagyták a lámpáikat...

Jill hirtelen megtorpant. Fejét forgatva próbálta elcsípni a hangokat. A többiek halk, recsenő léptei, a saját helikopterük távoli zümmögése...

...és semmi más. Semmi csicsérgés, semmi ciripelés. A világon semmi.

Erdőben voltak, a nyár kellős közepén, és a csend szinte tapinthatóvá sűrűsödött. Hová lettek az állatok, a rovarok? A táj természetellenesen néma volt, a hallható hangok emberektől származtak. Az akció eddig elterelte Jill figyelmét erről a részletről, de amikor a csend eljutott a tudatáig, kellemetlen érzés lett úrrá rajta. Éppen szólni akart a többieknek, amikor Joseph erőteljes, recsegő hangon felkiáltott, valahonnan a háta mögül.

– Hé, ide mindenki! Azt a rohadt...

Jill megfordult, fejét körbeforgatva kereste a veszélyforrást, de semmit sem látott. Sietős léptekkel indult Joseph felé, Chris és Barry szorosán a nyomában haladt. Wesker még a helikopternél járt, a figyelmeztető kiáltásra előkapta fegyverét és futni kezdett. A nap már a látóhatár alá bukott, a fény percről percre gyengült; Joseph sziluettjét már alig lehetett megkülönböztetni a háta mögött sorakozó sötét cserjéktől.

A férfi a magas fűben guggolt, néhány fa mellett, mintegy harminc méterre a helikoptertől. Jill ösztönösen előhúzta fegyverét és futólépésre váltott. Hirtelen rossz előérzet áradt szét benne: mintha maga a Halál lesne rájuk a sötétbe burkolózó fák közül.

Joseph lassan felállt. A kezében tartott tárgyra meredt Váratlanul fojtott kiáltást hallatott, majd elejtette a... valamit. Megbabonázva, az elképedéstől tágra nyílt szemmel meredt a lába elé. Jill a pillanat tört részéig nem fogta fel, mit látott Joseph kezében.

Egy kézfegyver, egy Beretta...

Jill végre kapcsolt, és rohanni kezdett Wesker nyomában. ... *aminek markolatát egy, a csuklónál leszakított emberi kéz fogta!*

Mély, öblös morgás hallatszott Joseph mögül, valahonnan a fák sötétjéből. Valami állat? Aztán egy másik hang is csatlakozott a rekedt hörgéshez, és...

Váratlanul sötét, villámgyors testek törtek ki a fák közül. Mielőtt bárki bármit tehetett volna, elérték kiszemelt célpontjukat. Josephre vetették magukat és ledöntötték lábáról,

– *Joseph!*

Jill sikoltása belehasított Chris fülébe. Előrántotta fegyverét és megállt. Tiszta célpontot keresett a Josephet megtámadó őrző fenevadakon. Wesker lámpájának vékony fénycsóvája a kavargó teremtményeken táncolt. Elképedve bámulták a szemük előtt megelevenedő rémálmot.

Joseph testét szinte teljesen eltakarta a három állat. Csattogó állkapcsokkal, sűrű nyálat csorgatva tépték, szaggatták. Akkorák voltak, mint a német juhászkutyák, az alakjuk is azokéra emlékeztetett, ám a hasonlatosság itt véget ért. A testüket nem fedte se bunda, se bor. Csupasz inak és izmok villantak meg a reszkető lámpafényben.

A kutyaszerű borzalmak a vérszomj örületében hörögtek és üvöltöttek. Még az ugatásuk is idegen volt. Joseph számtalan sebéből sugárban fröcskölt a vér. Erőtlenül csapkodta a könnyörtelen támadókat, eszelősen sikoltozott.

A haláltusáját vívó ember sikolyánál aligha létezik borzalmasabb hang.

Nem maradt vesztegetni való idő; Chris célzott és tüzet nyitott.

Három lövedék nedves csattanás kíséretében csapódott be az egyik kutyába, a negyedik kissé fölé ment. A fenevad vinnyogva összeesett, de nem múlt ki – az oldala még hullámozott és lüktetett. Két társa a fülsértő dörrenésekre ügyet sem vetve folytatta a véres támadást. Chris

iszonyodva látta, ahogy az egyik nyáladzó, pokoli teremtmény előrelendül, és átharapja Joseph torkát, kiszakítja a gégejét. A hátborzongató seb vörösen csillogó inakat tárt fel, a nyílás mélyén tompa fénnel fehérlett egy nyakcsigolya.

Az Alfások tüzet nyitottak, heves golyózápport zúdítottak Joseph gyilkosaira.

Vöröslő foszlányok fröccsentek a levegőbe. Bár iszonyatos, nem evilági testüket lövedékek tépték-szaggatták, a kutyaforma szörnyetegek nem tettek le arról, hogy elérjék a görcsbe rándult holttestet. Egy utolsó rekedt, ugató vonyítás, aztán összeestek – és nem keltek fel többé.

– Tüzet szüntess!

Chris levette ujját a ravaszról. Fegyverét továbbra is az elterült teremtményekre szegezte, készen állt, hogy tovább folytassa a lövöldözést a még mindig rángatózó, vonagló lényekre. Kettő még halkán hörögve, zihálva lélegzett. A harmadik már nem mozgott, döglötten hevert Joseph iszonyúan megcsönkített teste mellett.

... halottnak kellene lenniük. Már az első lövéstől meg kellett volna dögleniük! Mik ezek?

Wesker közelebb lépett a mézszárlás borzalmas maradványaihoz. Hirtelen mély, rekedt üvöltések visszhangzottak a meleg esti levegőben. A prédára vágyó szörnyek őrzőngő kórusa bekerítette a STARS csapatot.

– Vissza a géphez, *azonnal!* – ordította Wesker,

Barry és Jill rohant elöl, Chris követte őket, a sort Wesker zárta. Sötét fák között futottak, ágak csapódtak az arcukba. A hátuk mögött lankadatlanul üvöltött a ragadozó falka. A vérfagyasztó hangok egyre közelebből hallatszottak. A helikopter felé bukdácsoltak. Wesker megfordult és néhányszor vaktában a fák közé lőtt. Chris elérte a tisztást. Félelme kissé enyhült, amikor pillantása a forgó rotorra esett. Brad bizonyára hallotta a lövéseket és felkészült az azonnali felszállásra. Még van esélyük...

Chris közvetlenül a háta mögött hallotta, ahogy a hajlékony, izmos testek a fák között törtetnek. Az élesen roppanó, recsenő hangok még gyorsabb futásra ösztönözték. A helikopter elülső ablakán keresztül látta Brad holtápadt arcát, rémülettől tágra nyílt szemeit. A műszerfal zöldes foszforeszkálása kísértetiesé változtatta a pánikba esett pilóta dermedt vonásait. Valamit kiabált, de a hajtómű dübörgése mindent hangot elnyomott. A légörvény hullámzó tengerré változtatta a magas fűvet.

... még tizenöt méter, mindjárt megvan...

A helikopter hirtelen felgyorsulva, vadul a levegőbe szökkent. Chris még egy villanásnyi időre látta Brad arcát; látta rajta az elmét ködösítő félelmet. A botkormányt görcsösen markoló pilótát hatalmába kerítette a pánik.

– Ne! Neeee! Ne menj el!

Chris felordított és megduplázta erőfeszítéseit, de a levegőben imbolygó leszállótalpakat már nem tudta elérni. A gép előrelendült a mindent betöltő sötétségbe és otthagya őket. Chris megpördült.

Az embervér utáni vágytól fűtött fenevadak a nyakukon voltak.

Nincs tovább...?

– Rohadj meg Vickers!

Wesker megfordult és újra tüzelt; válaszul fájdalmas sikoly hasított a fülébe. Legalább négy rémséges fenevad volt közvetlenül a hátuk mögött. A pokoli teremtmények gyorsan közeledtek.

– Ne álljanak meg! – kiáltotta Wesker. Kétségbeesetten próbálták tartani minimális előnyüket. A mutáns kuttyák fültépő üvöltése mindent betöltött, a túlvilági hangok teljesítőképességük határáig hajszolta az embereket.

A helikopter dörgése elhalt a messze távolban. A gyáva Vickers magával vitte életben maradásuk esélyét.

Wesker újra lőtt, de csúnyán elhibázta, és látta, amint egy újabb fenyegető árnyék kapcsolódik be a vadászatba. A kutyák irgalmatlanul gyorsak voltak. Az üldözés már nem tarthatott sokáig, hacsak.. – nem történik valami csoda, vagy...

A kastély!

– Tovább, egy óra irányba! – süvített Wesker, és remélte, hogy irányérzéke nem hagyta cserben. Érezte, nem tudják lehagyni a kutyákat, de talán távol tarthatják őket míg eléri a menedéket. Megpördült és kilötte az utolsó golyót a tárból.

Üres!

Kilökte a kiürült tárat, és egy telit keresve tapogatta az Övét. Barry és Chris fedezőtűzet biztosított a számára. A lövedékek a kapitány mögött söpörték végig a közeli bokrokat. Wesker a Berettába nyomta a teli tárat, rácsapott a végére.

Átrohantak egy tisztáson és újra a sötét fák közé vetették magukat. Botladozva, bokrokon átugrálva rohantak az erdőben. Az egyenetlen talaj alaposan lelassította őket; a gyilkos kutyák lényegesen könnyebben mozogtak a terepen. Wesker már érezni vélte a köztük lévő távolságot egyre csökkentő fenevadak rothadó bűzét. A szag új energiákat szabadított fel benne.

Ott kéne már lennünk, közeljárunk már...

A ritkuló fák közt átszűrődő halvány fényben Chris pillantotta meg először a célt. A korán kelő Hold sápadt fényében derengve tűnt elő az óriási épület, mint egy furcsa látomás,

– Gyerünk oda! Futás a házhoz! Ne maradj le!

A felszólítás Barrynek szólt, akit hatalmas izmai erőssé, de ezzel együtt lassabbá is tettek. Kezdett lemaradni társaitól, de megpillantva a menedéket jelentő épületet, megkétszerezte erőfeszítéseit.

A hatalmas kastély sötét volt és elhagyatott. Vak ablakai mögül nem szűrődött ki fény, az irdatlan magas, vastag kőfalakat alaposan elmulasztotta az idő. Sötét, elhanyagolt sövénykerítés fogta körül az építményt, elválasztó vonalat képezve az ember világa és az erdő között, A boltív magas, kétszárnyú ajtót rejtett.

Menekülésük egyetlen esélyét ez az ajtó jelentette. Ha elérik... életben maradnak!

Wesker már az erős állkapcsok csattogását is hallotta, közvetlenül a háta mögött. A bejárat felé rohant, közben derékből hátrafordulva, ösztöneinek engedelmeskedve a hang irányába lőtt, ujjai görcsösen rángatták a ravaszt. Egy bugyborékoló halálsikoly hallatszott – megint a földre roskadt egy bestia. Társaiból a zsákmány közelsége az eddigieknél is hangosabb és dühödtebb üvöltéseket csalt elő.

Jill érte el elsőként az ajtót Bal kezével a kilincsrre csapott, vállával taszított egyet a súlyos ajtószárnyon. Ószinte és kellemes meglepetésére a bejárat recsegve feltárult Fényesség áradt a tornác kőlépcsőjére, megvilágítva az utat a menekülőknek. A lány megfordult és tüzet nyitott, hogy fedezze az ajtó felé rohanó férfiakat.

Elnyújtott ugrásokkal vették a lépcsőket, és bevetődtek a kastélyba. Jill leadott még két lövést, majd beugrott az ajtón. Barry már felállt, tekintélyes súlyát az ajtónak vetette, amit hangos dörrenéssel vágott be, közvetlenül a hörgő teremtmények orra előtt.

Barry nekizuhant az ajtónak, ülő helyzetbe csúszott. Vöröslő arca verejtékben úszott; levegő után kapkodott. Chris megtalálta a bejárat acél reteszét, a helyére lökte. Zihálva, némán néztek egymásra.

Megcsinálták. Odakint üvöltöttek a kutyák, az ajtót kaparták. Szerencsére hiába.

A ragyogóan kivilágított, csendbe burkolózó előcsarnok hűvös volt. Chris mélyet lélegzett és hangosan kifújta a levegőt. Azt már látta, a Spencer-kastély mégsem lakatlan. Csendesen elátkozta Brad Vickerst, és azon gondolkodott, vajon a kastélyon belül jobb lesz-e, mint odakinn,

5. fejezet

Jill a padlón térdelve, visszatartott lélegzettel nézett körül. Szeme tágra nyílt a meglepetéstől; egy rémálom főszereplőjének érezte magát. Mert ez az egész nem lehet más, mint különös, hátborzongató álom, egy vad és torz fantáziatermék, amelyből sikoltva ébred az ember, csorog róla a víz, a lepedő gombóccá gyűrve az ágy sarkában.

Szédült, mégis tisztában volt azzal, hogy amit lát az nem más, mint a kegyetlen a valóság. Az álomszerű közegből nem lehetett csak úgy, egyszerűen „kiébredni”. Vérszomjas, üvöltő szörnyek, Joseph váratlan halála, az örült rohanás a sötét fák között, és most ez...

Ki merte azt állítani, hogy a hely lakatlan és elhagyatott?

Nem is ház volt, hanem palota. Az előcsarnok hihetetlen gazdagságról árulkodott, óriási volt, Jill egész háza kényelmesen elfért volna benne. Padlóját szürke márványlapokkal burkolták. Az emeleti karzathoz vezető széles, vörös szőnyeggel borított lépcső impozáns látványt nyújtott. A falak mentén márványoszlopok sorakoztak, az emeleti, erkélyszerű körfolyosó sötétre pácolt tölgyfa mellvédjén pazar fafaragások díszeltek. Az antik stílusú, aranyozott falikarok tölcser alakú fénycsóvákat vetítettek a krémszínű falakra. Lenyűgöző volt. – Mi a fene ez? – morgott Barry. Senki sem válaszolt.

Jill mély lélegzetet vett, és arra gondolt, hogy szép, sőt gyönyörű az egész, de neki valahogy nagyon nem tetszik. A csarnok különös érzést keltett benne. Nem bírt másra gondolni, csak arra, hogy valami gonosz van a közelben, valami, aminek a jelenléte fojtogató és fullasztó, akár a sűrű köd.

Idebenn ez a fura érzés, odakinn a pokolra való dögök, szépen nézünk ki Istenem, szegény Joseph!

Nem igazán tudta felfogni a történeteket, de máris érezte a férfi hiányát. Megmarkolta fegyverét és a lépcső felé óvakodott. Léptei nesztét letompította a mélyvörös, süppedős szőnyeg. A lépcsőtől jobbra kis asztalka állt, ősrégi írógép porosodott rajta. Ez volt az egyetlen berendezési tárgy a hatalmas előcsarnok ettől eltekintve kongott az ürességtől. Jill visszafordult a többiek felé, és azon tűnődött, hogy ők mit gondolnak minderről.

Barry és Chris a helyiséget méregették, vörös és verejtékes arcukon a bizonytalanság jelei mutatkoztak. Wesker a bejárati ajtónál guggolt és a csuklópántokat vizsgálta. Amikor felegyenesedett, az arca nyugodt, tekintete kifejezéstelen volt, mint mindig. Mozdulatlanul állt, pár pillanatig gondolkodott, majd közölte, hogy mire jutott.

– A zárszerkezet és a zsanérok sértetlenek, A fa a zár körül több ponton is megrepedt. Mielőtt ideértünk, valaki már feltörte ezt az ajtót.

– A Bravósok? – Chris hangjában remény csengett.

– Nem tudok másra gondolni – bólintott Wesker, és a karórájára pillantott. – A segítség valószínűleg már úton van, feltételezve, hogy bátortalan barátunk, Mr. Vickers egyáltalán törődik még velünk.

Hangjából, szavaiból gúny csepegett. Jill érezte, fellángol benne a harag. Brad pár dolgot már elügyetlenkedett, de most majdnem az életükkel fizettek gyengeségéért. Amit most tett, azt nem lehet megbocsájtani.

Wesker átvágott a helyiségen, a terem nyugati oldalának két ajtaja közül az egyikhez lépett, megmozgatta a kilincset. Zárva volt.

– Nem tartom okos ötletnek, hogy kimenjünk a házból. Sőt, ha már egyszer itt vagyunk, egy kicsit körülnézhetnénk, míg a nehézsúlyosság feltűnik a láthatáron. Valaki nyilvánvalóan gondját viseli ennek a helynek, de hogy ki és mióta...? – Megvonta a vállát, majd kihúzta magát és a csoport felé tartott. – Hogy állunk a lőszerrel?

Jill kihúzta a tárat Berettájából és megszámlolta: három golyó maradt, plusz két teli tár a

derékszíjában, összesen harminchárom. Chrisnek huszonkettő maradt, Weskernek tizenhét. Barrynél két teli gyorstöltő a Colthoz, és egy marék töltény a farzsebében, összesen tizenkilenc. Jill a helikopter fedélzetén maradt felszerelésre gondolt, és újabb dühroham futott végig rajta. Tartalék lőszer, lámpák, rádiók, puskák – az egészségügyi felszerelést ne is említsük. Azon a Berettán, amit Joseph talált kinn a terepen, egy leszakadt emberi kéz volt. A markolatot görcsösen szorító fehér, vérfoltos ujjak képe arra emlékeztette a lányt, hogy egy társuk halott vagy haldoklik, de legalábbis súlyosan megsebesült Brad gyáva megfutamodásának köszönhetően még csak be sem tudják kötözni, ha rátalálnak.

Puff!

Valahol a közelben valami súlyos dolog zuhant a padlóra. Valamennyien a keleti oldal egyetlen ajtaja felé fordultak. Jillnek hirtelen eszébe jutott az összes horrorfilm, amit valaha látott. Különös ház, furcsa zajok... Megborzongott és eldöntötte, mihelyt kikerülnek innen, garantáltan szétrúgja Brad fonnyadt seggét.

– Chris nézzen utána mi volt ez, és amint megtud valamit, jelentse! – csattant Wesker, – Mi itt várunk, ha az RPD netán bekopogna. Ha bajba kerül, lőjön, és megyünk maga után.

Chris bólintott és az ajtó felé lódult, bakancsa hangosan döngött a márványpadlón. Jillnek ismét rossz előérzete támadt.

– Chris?

A férfi keze a már a kilincsen volt- Visszafordult, de Jill rájött, hogy semmi sincs, amit mondhatna neki. Semmi olyasmi, aminek értelme lenne. Az események villámgyorsan követték egymást, és olyan pokoli helyzetbe kerültek, hogy azt sem tudta, mit mondhatna.

Chris képzett profi, akárcsak te. Kezdj el profihoz méltóan viselkedni, kislány!

– Légy óvatos! – Bután hangzott; nem ezt akarta mondani, de be kellett érnie ennyivel.

Chris féloldalas vigyort villantott rá, aztán előreszegezte Berettáját, és belépett az ajtón.

A nyitott ajtón keresztül Jill pár pillanatig egy óra hangos ketyegését hallotta, aztán...

Chris becsukta maga mögött az ajtót. Barry elkapta Jill pillantását és egy nyugtatónak szánt mosolyt küldött felé, de a lány nem tudta lerázni a hirtelen rátörő érzést, hogy Chris nem tér vissza.

Chris Redfield elismerő pillantásokkal méregette a termet. Megcsodálta a környezet méltóságteles eleganciáját, aztán rádöbrent, hogy egyedül van. Bárki okozta is a zajt, már elhagyta a helyiséget. A fal mellett álló, tekintélyes méretű ingaóra ünnepélyes kongását ragyogó, fekete-fehér mintás márványburkolat verte vissza. Dúsgazdag emberek étkezőjébe tévedt, ilyet eddig csak a moziban látott. Az előcsarnokhoz hasonlóan ennek is hihetetlenül magas mennyezete volt és itt is karzat húzódott a magasban. A falakon drágának látszó képek függtek. A terem túlsó végében márványkandalló díszelgett, az Összhatást a kandallópárkány felett elhelyezett címerek és keresztbe tett kardok tették teljessé. A karzatra nem vezetett lépcső, de volt egy csukott ajtó a kandallótól jobbra.

Elindult az ajtó felé. Menet közben lejjebb engedte a fegyverét. Lenyűgözte a „lakatlan” kastély gazdagsága. Az étkező mahagóni falburkolata vöröses ragyogással verte vissza a lámpák fényét. A stukkóval díszített falakat bézsszínűre festették. A közepén elhelyezett hosszú, ovális fa asztal szinte végigért a hosszú termen. Kényelmesen elfért volna mellette egy kisebb hadsereg is, ám csak néhány ember számára helyeztek el rajta terítéket. A csipkealátéteket borító porrétegből ítélve hetek óta semmit sem szolgáltak fel.

Még az a valaki sem idejár vacsorázni, aki állítólag harminc éve itt bolyong... Hát egy frászt! Méghogy Spencer örökre bezárta a kastélyt. A végén kiderül, hogy nem én vagyok a bolond...

Megrázta a fejét. Nyilvánvaló, hogy hosszú évekkal ezelőtt valaki újra megnyitotta a

helyet. Ha ez történt, akkor hogyan lehetséges, hogy Racoon Cityben mindenki azt hitte, a Spencer-kastély csupán egy bedeszázott ajtajú, omladozó erdei rom? És ami még fontosabb: az Umbrella miért hazudott Ironsnak a kastély állapotáról? A cég határozottan állította, nyoma sincs annak, hogy valaki behatolt volna az épületbe. Erre tessék!

Gyilkosságok eltűnt emberek, Umbrella, Jill aggodalmai...

Nyomasztó volt az egész. Chris úgy érezte, a kezében van a válasz valamire, de nem tudta biztosan, hogy mi a kérdés. Odaért az ajtóhoz, és lassan elfordította a gombot. Erősen koncentrált, hogy a túloldaltól érkezik-e bármilyen, mozgásra utaló nesz. Az antik ingaóra hangja minden más zajt elnyomott. A másodpercmutató minden kattánása üresen, a kitűnő akusztikájú teremben felerősödve visszhangzott.

Az ajtó egy keskeny folyosóra nyílt, melyet a mennyezetbe épített lámpák halvány fénye világított meg. Chris gyorsan ellenőrizte mindkét irányt. Jobbra körülbelül tíz méter hosszú, lakkozott tölgyfa lambériával burkolt folyosó húzódott. Mindkét oldalon, egymással szemben egy-egy ajtó nyílt. A folyosó végét is ajtó zárta le. Balkéz felé a folyosó derékszögben elfordult, és a gyenge világítás ellenére is látni lehetett, hogy a sarok után kiszélesedik.

Chris felhúzta az orrát, és homlokát ráncolva szimatolt. Valami alig érezhető szag úszott a levegőben. Valami kellemetlen kipárolgás; valami ismerős bűz. Mélyen elgondolkodva megállt az ajtóban. Emlékei között kutakodott, próbálta beazonosítani mi az, amit érez. Néhány pillanat múlva beugrott egy régi kép.

Kölyökkorában egy nyáron pár cimborájával bringázott, amikor a hátsó kerékről leesett a lánc, és a küllők közé szorult. A kerék befogott, és a bicikli kifarolt. Chris az árokban végezte, körülbelül harminc centire egy javarészből kiszáradt, de még pépes állathullától, ami valaha mormota lehetett. Az idő és a nyár melege már eloszlatta a bűz javát, de ami maradt belőle, az elég volt ahhoz, hogy Chris, barátai vidám röhögése közepette az egész ebédjét a tetemre hánnya. Fuldokolva köhögött, vett egy mély levegőt, aztán megint hányt.

Még emlékezett a napérlelte, száraz, rothadó szagra. Besűrűsödött, romlott tej és bomló hús undorító kipárolgásához volt hasonlítható. És most, mint egy rossz álomban, ugyanez a bűz lebegett a folyosó levegőjében.

Halk, csuszanó hang hallatszott a jobbán lévő első ajtó mögül. Mintha egy kéz súrolná a falat. Valaki volt a másik oldalon. Chris a folyosó falához lapult és az ajtó felé oldalazott, vigyázva, hogy a nem biztosított bal oldalnak se fordítson hátat. Ahogy közelebb ért a halk nesz abbamaradt. Látta, hogy az ajtó résnyire nyitva van.

Most vagy soha!

Finoman meglökte az ajtót, és néhány óvatos lépést tett befelé. Félhomályos termet látott maga előtt, a falakat zöldpettyes tapéta bontotta. A helyiség távolabbi részén sötétség uralkodott, a Chris-hez eső felén valamivel jobbák voltak a látási viszonyok,

Az ajtótól öt-hat méterre magas, széles vállú férfi állt. A hátát mutatta Chris felé, alakját félig eltakarta egy oszlop hosszú árnyéka. Lassú, óvatos, részegekre és sebesültekre jellemző léptekkel fordult meg. A visszataszító szag, ami a folyosón csak halványan volt érezhető, most sűrű hullámokban áradt Chris felé. A bűzlő férfi ruhája alaposan elrongyolódott, ismeretlen eredetű foltok és csíkok tarkították. Fejének hátsó részét ritkás haj borította.

Ez a nyomorult súlyos beteg, talán haldoklik.

Bármi is volt a beteges külsejű ismeretlen baja, Chrisnek nem tetszett, amit látott, ösztönei üvöltve követelték, hogy tegyen valamit. Visszalépett a folyosóra és fegyverét a férfi testére szegezte. – Maradjon ott, és ne mozduljon!

Az idegen teljesen megfordult, és Chris felé indult. Lassan csoszogott előre, oda, ahol már jobb volt a megvilágítás. És akkor...

Chris meglátta az arcát,

A férfi arca... *a lény* arca halálosan fehér volt, leszámítva a száját körülvevő véres csíkokat. Kiszáradt bőrlebenyek lógtak pofacsontjárói, szemének fekete kútja éhesen

csillogott. Csonttá soványodott, szikkadt kezét reszketeg mozdulattal, mohón előrenyújtotta. Christ kiverte a hideg veríték a látványtól, de cselekedett. Nem várta meg, hogy a lény odaérjen hozzá, hátrébb lépett és tüzet nyitott.

Nem egészen két másodperc alatt három lövedék csapódott bizarr csattanás kíséretében a teremtmény mellkasának felső részébe. Finom vörös permet fröccsent a levegőbe. A lény lélegzet után kapkodott, torkából mély hörgés tört elő, majd holtan zuhant a padlóra. Chris megint lépett egyet hátrafelé, gondolatai eszelősen száguldoztak, a szíve majd kiugrott a helyéről. Megtántorodott, és ahogy próbálta visszanyerni egyensúlyát, egyik vállával meglökte az ajtót. Tudata mélyén homályosan érzékelte, hogy a folyosóra visszavezető ajtó becsapódott a háta mögött. Tekintetét képtelen volt levenni az összezsuklott, búzló rakásról.

... *halott, még hozzá egy kibaszott élőhalott. Ez mindent megmagyaráz.*

A racooni kannibáltamadások mindegyike az erdő közelében történt. Chris éppen elég késő éjszakai filmet látott ahhoz, hogy tudja, mi az, ami a lába előtt hever. Agya rögtön felfogta, de egész lénye ösztönösen tiltakozott ellene, képtelen volt elhinni. Értelmét vesztette minden, amit az életről tudott, semmivé foszlott a racionális világba vetett hite.

Zombik?!

Nem, nem, ez nem lehet valóság. Kell lennie valami ésszerű, tudományos magyarázatnak. Talán valami betegség jár ilyen tünetekkel. Értesítenie kell a többieket. Megragadta a gombszerű kilincset, de a súlyos ajtó meg sem mozdult. Magától záródott be, mikor véletlenül belökte.

A háta mögött nedvesen cuppant valami. Úgy pördült meg, mintha kígyó mart volna belé. Szemét tágra nyitotta döbbenetében. A görcsben fetregő teremtmény, csikorgó körmeivel a fapadlót kaparva, mohón, céltudatosan vonszolta magát feléje.

Érezte, felfordul a gyomra, mikor meglátta, hogy a rém pofájából vérrel keveredő nyál csorog. A gusztustalan, rózsaszínes patakok tócsává gyűltek a padlón. Redfieldben szétáradt az undor, és ez végre cselekvésre sarkallta. Újra tüzelt; két lövést adott le, egyenesen a felfelé néző, rothadó pofába. Fekete lyukak nyíltak a koponyán, vér és agyvelődarabkák záporoztak a padlóra.

A rothadó lény, nehéz sóhaj kíséretében, végre mozdulatlaná dermedt az egyre terjeszkedő vörös tócsában. Chris nem mert volna fogadni arra, hogy fekvé is marad. Még egyszer megpróbálta kinyitni az ajtót. Az újabb kudarcot követően a terem másik vége felé indult. Óvatosan, minden eshetőségre készen haladt el a test mellett.

A bal oldali falon volt egy ajtó. Próbaképpen megmozgatta a kilincset. Zárva! A zárszerkezetet védő fémlemezbe egy kicsiny, kard formájú jelzést gravíroztak, Chris zavart volt, gondolatai száguldvá Örvénylettek, de agya automatikusan elraktározta ezt az apró információt. Folytatta útját, kifehéredett ujjakkal markolta a Berettát.

Jobbra egy kiugró falrészlet látott, amely újabb ajtót rejtett. Kikerülte. Olyan ajtót keresett, amelyen át vissza tud kerülni az előcsarnokba, A többiek bizonyára hallották a lövéseket, és fogalmuk sincs, mi történhetett. Élt a gyanúperrel, hogy több, az előbbi zombihoz hasonló teremtmény kószál a közelben. Lehet, hogy a csapat is találkozik ilyen szörnyekkel?

A terem sarkában, baloldalon is felfedezett egy ajtót. Elindult. A lény (*Zombi pajtás, nevezd csak a nevé!*) orrfacsaró bűzétől hányingere támadt. Ahogy megközelítette az ajtót rájött, hogy a förtelmes szag egyre erősödik.

Már felemelte a kezét, hogy megmarkolja a kilincset, amikor halk, rekedt hörrenés ütötte meg fülét; mintha egy éhes vadállat morgott volna a közelben. Hirtelen átvillant az agyán, hogy csak két golyó maradt a tárban. Jobb oldalt, a szeme sarkából mozgást látott.

Újra kell tölteni, újra kell tölteni! Gyerünk valami biztonságos helyre!

Feltépte az ajtót és beugrott,.. a túloldalon várakozó alak karjai közé! A foszladozó ujjak megragadták...

Három éles csattanás. Kicsivel később még kettő. A hang távolról érkezett, de az Alfások azonosították a forrását; szinte naponta hallottak ilyesmit. Egy Beretta hangja.

Chris!

– Jill, az lenne a legjobb...- kezdte Wesker, de Barry nem hagyta, hogy befejezze.

– Én is megyek – mondta, és már indult is az ajtó felé. –Chris nem pazarolná a lőszert. Nem löne ennyit, ha nem muszáj. Segítségre van szüksége.

Wesker bólintott

– Oké, menjenek. Itt várok.

Barry kinyitotta az ajtót, Jill szorosan a háta mögött haladt. Beóvakodtak a hosszúkás, tágas étkezőbe. Az ingaóra zaja fülsértően és idegesítőn visszhangzott a hideg, poros levegőben. Barry feszülten, aggódva futott a másik ajtó felé.

Krisztusom, micsoda vérfagyasztó akció! És még csak most indul be igazán.

A STARS csapatoknak mindig kijutott a rizikós helyzetekből. Gyakran szélsőséges körülmények között végezték feladataikat, de hosszú évek óta ez volt az első alkalom, hogy Barry úgy érezte, a dolgok kicsúsznak a kezéből. Joseph halott, Beszari Vickers a pokoli kutyák prédájául hagyta itt Őket, és most Chris is bajba került Nem lett volna szabad egyedül elküldeni.

Jill érte el először a folyosóra vezető átjárót. Végigsimított a kilincsen, Barryre nézett A férfi bólintott, Jill kitárta az ajtót, majd behajlított térdekkkel besurrant, balra húzódott. Barry követte, de ő az ajtó túoldalára érve jobbra lépett. Egy pillanattal később mindketten az üres folyosót pásztázták fegyvereikkel.

– Chris? – Jill hangja végigcsengett a folyosón, de a kiáltás válasz nélkül maradt.

Barry összehúzott szemöldökkel a levegőbe szimatolt. Valami búzlött, mint a rohadt gyümölcs.

– Megnézem az ajtókat – súgta.

Jill bólintott és a falhoz simult. Az idegei pattanásig feszültek.

Barry az első ajtóhoz ment. Jó érzéssel töltötte el, hogy Jill fedezi a hátát. Mikor az ő rajába került, azt hitte róla, hogy amolyan kis bajkeverő. Aztán idővel kiderült, okos és rátermett, remek bajtárs; főnyeremény volt a racooni STARS számára.

A lány éles, meglepett kiáltást hallatott. Barry megpördült Hirtelen erős, orrfacsaró bűz áradt szét a szűk folyosón. Jill folyamatosan hátrált, fegyverét rászegezte valamire. Bármilyen volt is az, amit ennyire veszélyesnek talált, Barry még nem láthatta.

– Állj! – Jill hangja magas volt és reszkető, arckifejezése rémült. Tüzet nyitott. Egyszer... kétszer lőtt, miközben Barry felé hátrált. Kapkodó és nehézkes zihálása Burton számára is egyértelművé tette, hogy nagy a baj.

– Adj helyet, balra húzódj! – Barry felemelte a Coltot. Jill balra perdült, és ahogy kilépett a képből, Barry végre meglátta a... *valamit.*

Magas férfi közeledett feléjük. Lassan, nehézkesen lépkedett. Törékenynek látszó, aszott karja előrenyújtva lebegett, mint az alvajáróké. Barry egyetlen pillantást vetett az arcára, és pillanatnyi habozás nélkül lőtt. A Colt lövedéke letépte a teremtmény elszürkült koponyájának tetejét. Agyvelő és csontszilánkok fröccsentek a levegőbe, vér ömlött végig a különös, hátborzongató arcon, vörösre festve a hályogos, eszelősen guvadt szemeket. A lény hanyatt vágódott, Jill lába elé zuhant. Barry döbbenet ugrott a lány mellé.

– Mi a magasságos...! – kezdte, de elakadt a szava, mert megpillantotta, mi fekszik a folyosón, a kanyaron túl.

Egy pillanatig azt hitte, Chris testét látja, aztán a golyóálló mellényen felfedezte a Bravo raj jelvényét. Erőlködni kellett, hogy az arcvonásokat felismerje. Végigfutott a hideg a hátán. A Bravos feje vagy egy méterrel a megcsonkított test mellett feküdt. A rettenetesen eltorzult arcot alvadt vérmaszok borította.

A rohadt életbe, ez Ken...

Kenneth Suliivan, az egyik legjobb felderítő volt, akit Barry valaha ismert. Beleváló fickónak tartotta, olyannak, aki nem ijed meg a saját árnyékától, és minden szorult helyzetből képes kimászni. A jelek szerint ez most az egyszer nem sikerült neki. Mellkasán egyenetlen szélű, tépett seb tátongott. Kiszaggatott szervei félig megrágva, összeharapdálva heverték a padlón, belei darabokra szaggatva kígyóztak körülötte. Bal keze csuklóból hiányzott, a fegyvere sehol. Minden bizonnyal az ő pisztolyát találta meg Joseph odakint az erdőben.

Barry hányingerrel küszködve fordította félre a fejét. Ken csendes, magának való srác volt, idejének java részét a vegyészének szentelte. Volt egy felesége, tizenéves fia pedig valahol Kaliforniában élt.

Ken srácáról Barrynek saját lányai jutottak az eszébe, Moira és Polly. Valami különös, aggodalommal vegyes félelem áradt szét benne. Nem félt a haláltól, de ha belegondolt, hogy a lányainak esetleg apa nélkül kell majd felnőniük...

Jill az iszonyatosan megcsonkított test mellé guggolt és villámgyorsan átkutatta Ken övtáskáját. Bocsánatkérő tekintettel pillantott fel. Barry biccentett, hogy folytassa. Kennek sajnos már soha többé nem lesz szüksége lőszerre.

Jill két teli tárral a kezében egyenesedett fel, az övébe dugta őket Barry megfordult és legyőzve undorát, őszinte csodálkozással méregette Ken gyilkosát Semmi kétségük nem maradt afelől, hogy a Racoon Cityben portyázó kannibál gyilkosok egyikét látják. Vicsorgó szája körül már megkérgeződött a véres tajték, körmeit alvadt vér borította, tépett ruházatát is rászáradt vér változtatta ropogóssá. Különös, hátborzongató látványt nyújtott. Már nem élt, de... Barry hátán végigfutott a hideg.

Egy alkalommal részt vett egy titkos túsmentő akcióban, valahol Ecuadorban, az őserdő mélyén. Egy rakás örült gerilla fogságba ejtett néhány tucat helyi parasztot. Több tús halott volt már, mire a felmentő sereg a helyszínre ért. Mintán elkapták a gerillákat, Barry az egyik társával elindult, hogy megvizsgálja a halottakat. A négy áldozatot agyonlőtték, testüket egy alacsony fakunyhó mögé hajították. A hámhetes napsütés kiaszalta a hullákat. Arcukon összezsugorodott a bőr a sárgás, szinte recsegően száraz hús elvált az inaktól és a csontoktól.

Barry tisztán emlékezett azokra az arcokra. Most, hogy a lába előtt heverő tetemre nézett, újra megjelentek előtte. A halott kannibál ábrázata – maga volt a Halál!

Raadásul úgy bűzlik, mint egy vágóhid a forró nyári napokon. Valaki elfelejtett szólni ennek a nyomorultnak, hogy egy halottnak nem volna szabad körbe-körbe sétálgatnia.

Jill arca is azt az émelygő zavarodottságot tükrözte, amit Barry érzett. Fejükben ugyanazok kérdések kavarogtak. Pillanatnyilag azonban nem voltak válaszok, és nem is értek rá arra, hogy megkeressék őket. Először meg kell találniuk Christ, hogy egyesítsék erőiket.

Végigmentek a folyosón. Mindhárom ajtót ellenőrizték. Feleslegesen próbálkoztak a kilincsekkel: a súlyos keményfa ajtók zárva voltak.

Chrisnek valamelyiken át kellett mennie. Ha mindhárom zárva volt, akkor hogyan csinálta?

Nem volt idő alaposabb helyzetelemzésre, és azt leszámítva, hogy széttörik az ajtókat, semmit nem tudtak volna tenni. – Jelentenünk kell Weskernek – sóhajtott fel Jill.

Barry beleegyezően bólintott. Most, hogy rábukkantak a Racoont rettegésben tartó mészárosok rejtekhelyére, alaposabb támadási stratégiára lesz szükségük. Végigrohantak az étkezőn. A folyosó vér- és rothadásszaga után a poros, száraz levegő üdítőnek tűnt. Elérték az ajtót és beviharzottak az előcsarnokba. Barry kíváncsian várta Wesker reakcióját; neki fogalma sem volt arról, mit kell tenni egy ilyen helyzetben.

Barry megtorpant és körbepillantott az elegáns, hatalmas helyiségben. Egy ostoba tréfa céltáblájának érezte magát, de a helyzet egyáltalán nem volt vicces.
Wesker eltűnt.

6. fejezet

– Wesker! – Barry mély, rekedt kiáltása végighullámzott a hűvös csarnokon és visszaverődött a csodás márványfalakról. – Wesker kapitány!

A terem hátsó részéhez, a lépcsőt tartó boltíves oszlopsor felé futott. Közben a válla fölött visszaordított Jillnek:

– El ne mozdulj innen! Maradj ott és figyelj!

Jill a lépcső felé óvakodott. Gondolatai zsibbasztó örvényként kavarogtak. Először Chris tűnt el, most meg a főnökük. Öt perce sincs, hogy elmentek innen, és Wesker azt mondta, megvárja őket.

Mi a fenéért ment el? És hová?

Jill körülnézett, nyomokat keresett. Küzdelem jeleit, üres töltényhüvelyeket, vérfoltot... Bármit, ami magyarázattal szolgálhatna. Semmit sem látott,

Barry felbukkant a gigantikus lépcső másik oldalán, lassan Jill felé sétált és letörten csóválta fejét. A lány beharapta alsó ajkát és elgondolkodva nézett vissza rá.

– Gondolod, hogy Wesker összefutott az egyik, khm... ilyen izével? – kérdezte.

– Hát azt nem hiszem, hogy az RPD tüntette el innen. Viszont ha tényleg bajba került, hallanunk kellett volna a lövéseket.

– Nem feltétlenül. Az is lehet, hogy lesből támadtak rá és elhurcolták.

Néhány pillanatig csendben, gondolataikba merülve ácsorogtak. Jill még mindig a folyosón látottak hatása alatt állt, keze enyhén reszketett. Pár perccel korábban szemtől szemben állt egy valódi élőhalottal! Oké. Csak nyugalom. Még nem dőlt össze a világ, csak... félig. Szóval élőhalottak. Ha ez a helyzet, akkor a Racoont körülvevő erdő rémei... zombik!

Éveket áldoztál az életedből harmadosztályú, sorozatgyilkosokról szóló regények olvasására, és ezek után nehezen emészted meg, hogy létezik emberevő zombi? Ezt nem könnyű feldolgozni, mi?

Különös, de könnyű volt. Még mindig úgy érezte, álmodik, de énjének racionálisabb fele már buzgón elemezte a helyzetet. Tehát léteznek zombik. Az sem kétséges, hogy a gyilkos kutyák és a titokzatos kastély, ezek a helyiségek is valóságosak. A kérdés csak az, hogy mi ez az egész? Ezek az izék a kastélyban váltak zombivá, vagy valahol másutt, és csak egyszerűen megszállták, mint ahogy elárasztották a racooni erdőt is?

Egy ilyen borzalmas lény volt az utolsó dolog, amit Becky és Pris látott, amikor szemükben kihunytt a fény?

Hevesen eltaszította magától a gondolatot. Súlyos hiba volna itt és most a lányokra gondolni. Az elérékenyülés az életébe kerülhet.

– Akkor most körülnézünk, vagy itt várunk? – kérdezte végül.

– Nézzünk körül. Ha Ken eljutott idáig, akkor könnyen lehet, hogy a Bravo raj többi tagja is itt van valahol a házban.

– Itt elég könnyű eltévedni. Chris...

Barry arcán halvány félmosoly jelent meg, de Jill látta az aggodalmat a szemében.

– Chris és Wesker alaposan elkódorgott, de megtaláljuk őket. Egy-két lassan csoszogó dög nem okozhat nekik különösebb fejfájást.

Benyúlt mellényének egyik zsebébe, előhúzott egy zsebkendőbe bugyolált kis csomagot, átadta Jillnek. A lány megtapogatta a fémpálcákat a vékony szövet alatt; azonnal felismerte, mit tart kezében.

– A készlet, amit a múlt hónapbanadtál. Gyakoroltam egy kicsit – mosolygott Barry, de szerintem a te kezében jobban áll. Nem igazán az én stílusom.

Jill bólintott, és a farzsebébe csúsztatta a speciális álkulcskészletet. Barry érdeklődését

felkeltette az ő korábbi „foglalkozása”, ezért adott neki pár darabot a régi készletéből

Ahogy zsebre tette a kis csomagot, ujjai valami sima és kemény felületnek ütköztek.

Trent komputere! Az események sodrában teljesen megfélekezett a különös találkozásról. Éppen nyitotta száját, hogy beszámoljon róla Barrynek, aztán hirtelen becsukta.

Átvillant az agyán Trent titokzatoskodó figyelmeztetése. „És én az ön helyében senkinek sem említeném ezt a kis beszélgetést”. *Bassza meg.* Egyébként is, már majdnem megkockáztatta, hogy elmondja Chrisnek...

Hol van most Chris? Ki meri kijelenteni, hogy a Trent által említett „komoly következményekre” még nem került sor?

Jill dühösen fujt egyet, aztán kis híján felnevetett. Nem mindegy, hogy Trent mit mondott? Nem mindegy, mire célzott? Ő most nincs itt. Nem ő került ilyen átkozott slamasztikába! Lehet, hogy megbízhat Barryben, lehet, hogy nem – fogalma sem volt róla. Azt viszont tudta, hogy Trentben nem bízhat meg. Miért is tenné? Nem ismerte, vadidegen volt a számára, és az a pár titokzatos mondat még semmit sem jelent.

Mindezek dacára úgy döntött, nem szól az esetről, legalábbis amíg nem veszi szemügyre, mit rejt a minikomputer.

– Azt hiszem, szét kellene válnunk – folytatta Barry. – Tudom, veszélyes, de nagyon nagy területet kell átvizsgálni. Ha bárkit megtalálunk, visszatérünk ide, és itt találkozunk. Ezt a csarnokot ezennel kinevezzük bázisnak. – Szakállát dörzsölgetve, komoly pillantásokkal méregette a lányt – Oké lesz ez így Jill, vagy... Inkább maradjunk együtt?

– Nem, igazad van – egyezett bele Jill. – Legyen az enyém, mondjuk a nyugati oldal.

A zsarukkal ellentétben a STARS Úgynökei ritkán dolgoztak párban. Kiképzésük során komoly figyelmet fordítottak annak elsajátítására, hogy önállóan, saját hátukat is biztosítva végezzék munkájukat. Ezzel a módszerrel a nyomozások során sokkal hatékonyabbá váltak, lényegesen nagyobb területet tudtak lefedni, és ezáltal több információhoz juthattak.

Oké – bólintott Barry visszamegyek, és még egyszer megpróbálom kinyitni azokat az ajtókat. Keress egy másik kijáratot. Ha lehet, spórolj a lőszerrel és... és légy óvatos.

– Te is.

– Azt hiszem, remekül fogok szórakozni – vigyorgott Barry és felmutatta a hatalmas Colt Pythont

Nem maradt több megbeszélnivalójuk, eljött a cselekvés ideje. Jill a nyugati fal felé vette az irányt. Ezeket az ajtókat még nem vizsgálták meg. A háta mögött Barry besurrant az étkezőbe. Jill hallotta, ahogy becsukja az ajtót.

Egyedül maradt.

A tojánhéj színű ajtó simán, nesztelenül nyílt ki. Egy kis, derengő fényekkel megvilágított szoba bújt meg mögötte. A helyiségben az előcsarnokhoz hasonlóan hűvös volt a levegő, és teljes csend honolt. A kék színben játszó falakon elhelyezett rejtett lámpák sejtelmes fényt szórtak a poros festményekre. A szoba közepén, vállán urnát hordozó asszony életnagyságú szobra állt. Jill becsukta az ajtót a háta mögött és várt, míg szeme hozzászokik a félhomályhoz.

A szemközti falon két ajtót fedezett fel. A bal oldali nyitva állt ugyan, de egy keresztbe fordított szekrény zárta el az utat. Valószínűtlennek tűnt, hogy Wesker arrafelé ment. Jill a jobb oldalhoz lépett és elfordította a gombot. Zárva volt. Sóhajtva nyúlt a kulcskészlete után. Ujjai ismét a minikomputerbe ütköztek.

Na akkor itt az idő, nézzük csak meg, mi volt olyan fontos Mr. Trentnek!

Előhúzta a készüléket, egy pillanatig tanulmányozta, majd finoman megérintette az egyik kapcsolót. A tenyérynyi képernyő villódzva kelt életre. Néhány könnyed érintés a gombokon, és máris apró vonalak gördültek a monitoron. Jill figyelmesen szemlélte az anyagot. Ismerős neveket, helyszíneket és időpontokat fedezett fel az adatok nagy részét már olvasta az újságokban. Semmi újdonság...

Átugrott néhány oldalt és azon morfondírozott, hogy mi lehet itt a lényeg. A cikkek után egy névsor következett:

William Birkin, Steve Keller, Michael Dees, John Howe, Martin Crackhorn, Henry Sarton, Ellen Smith, Bili Rabbitson.

Jill homlokráncolva olvasta a listát. A Bill Rabbitson nevet leszámítva egyik sem tűnt ismerősnek. Ez utóbbi lehetett Chris eltűnt barátja, aki az Umbrellának dolgozott. Nem volt biztos benne, meg kellene kérdezni Christől.

...feltéve, hogy egyáltalán megtaláljuk.

Ez szimpla időpocsékolás! Most nem vacakolhat ilyesmivel, meg kell keresnie a társait.

Folyamatosan lenyomva tartotta a léptetőgombot, hogy az anyag végét is szemügyre vegye. Az adatsor végén egy érdekes kép jelent meg. Parányi vonalak alkottak valamiféle mintát. Négyzetek és hosszabb-rövidebb téglalapok fonódtak egymásba, némelyik üres, némelyik ferdén csíkozott, némelyik apró jelzésekkel volt ellátva. Az ábra alatt egyetlen rövid sor, pontosan olyan talányos, mint az a rejtélyes idegen, Mr. Trent.

Lovagkulcsok; Tigrisszemek; Négy Címer (Új Élet Kapuja); Kelet-Sas/Nyugat- Farkas Jé, ez aztán világos! Ez mindent megmagyaráz, nemdebar?

A képcske valami térképszerűség lehet. Mintha egy épület alaprajza volna. A legnagyobb üres mező a középpontban van, tőle balra egy kicsit kisebb téglalap...

Jill szíve nagyot dobbant. A kis képernyőre meredt. Vajon Trent honnan az ördögből tudta mindezt? Az alaprajz a kastély földszintjét ábrázolta. Lenyomta a léptetőbillentyűt és azonnal látta, hogy a következő kép csak a második szint lehet. A körvonalak egybevágtak az első szintével. A második térkép után vége szakadt az adatsornak, de ennyi is elég volt. Jill számára nem volt többé kérdéses, hogy a Racoon City-ben történt borzalmas események magyarázata a Spencer-birtokon keresendő. A megoldás itt rejtőzik valahol, és rájuk vár a feladat, hogy megtalálják.

Chris a zombi hasához nyomta a Berettát. A szörnyeteg fejhangon visított, amikor közvetlen közélről kétszer a gyomrába lőtt. A lövések dörrenését letompította a rothadó test, A rémséges alak előrezuhan, a tüdejéből távozó levegő undorító bűzfelhőként csapott Chris arcába.

Eltaszította magától, torka görcsösen összehúzódott az undortól. Kezéről és fegyveréről bűzlő nyálka csepegett. A nem evilági teremtmény a padlóra zuhan, de még maradt benne élet, lábai görcsösen kapálták a fapadlót. Chris eltorzult arccal hátrált; a Berettát a mellényébe törölte. Mélyeket lélegzett, kétségbeesetten küzdött a hányingerrel. A hallban lévő zombi Összezsugorodott, aszott nyomorult volt. Ezzel szemben ez... friss, ha egyáltalán ez a megfelelő kifejezés. Inkább fekélyes, üszkös és nedves.

Mélyet lélegzett, hányingere lassan elmúlt. Alapjában véve nem panaszkodhatott, hogy kényes lenne a gyomra, de ez a bűz... *Te jó ég!*

Figyelj csak tovább, több is lesz ezekből!

A zombi még egy utolsót rúgott, aztán elcsendesedett. A félhomályos, sötét faburkolatú teremre súlyos csend telepedett. Chris lenézett a hullára, és azon tanakodott, mi is volt ez, illetve mi is ez. Az imént az arcán érezte forró, iszonytató leheletét. Ez nem lehetett egy újjáéledt holttest, nem úgy nézett ki.

Úgy döntött, hogy nincs különösebb jelentősége a dolognak. Be kell érnie annyival, hogy egy nyavalyás zombival került szembe, amit végleg átsegített a „túlsó oldalra”.

A mocskos disznó! A hozzá hasonló undorító szörnyek már megkóstoltak párat Racoon City lakosai közül, és ez most éppen őbelé akarta belemélyeszteni a fogát és körmét Tök mindegy, micsoda! Megdőglött, és csak ez számít!

Meg kell találnia a többiekhez vezető utat. Ki kell jutniuk a kastélyból! Segítségre lesz szükségük, hívniuk kell pár embert, mert nem áll rendelkezésükre akkora tűzerő, hogy egyedül oldják meg a helyzetet. Kiejtette az üres tárat a ragacsos fegyverből és gyorsan újratöltött. Kellemetlen érzése támadt, mintha egy láthatatlan ököl döngtené a mellkasát, összesen tizenöt löszere maradt Volt még ugyan egy Bowie kése, de nem tűnt vonzónak a gondolat, hogy egy szál törrel szálljon szembe a borzasztó lényekkel.

Elfordította a balján lévő világos ajtó gombját, de zárva volt. A gomb körüli fémlemezre pillantott, egy apró szimbólumot látott rajta. A fémbe egy lovagi páncélra emlékeztető jelet marattak. Kard és páncél.

Érdekes...

Minden rezdülésre figyelve, akcióra készen végigment a széles termen. Mélyeket lélegzett az orrán keresztül.

A bűz messziről elárulta a rothadó lények hollétét, ezért Christ a mellényére és kezére került ragacsos nyálka jelentős előnytől fosztotta meg. Szaglása eltompult. Bosszantotta a dolog; ha előre megérzi a dögök gyomorforgató kipárolgásai, elkerülheti a testközeli találkozást.

A folyosó balra fordult, Chris kiugrott a sarok mögül és villámgyorsan körbepásztázott a fegyverével.

Egy magas tartópillér részben takarta a kilátást, de Chris így is meglátta a neki háttal álló férfit. Görbedt háta, csoszogó mozgása és elmocskolódott ruhája azonnal elárulta, hogy micsoda. Chris gyorsan jobbra oldalazott, tiszta kilövési lehetőséget keresett. A zombi tizenkét méterre lehetett tőle; biztosra akart menni, nem volt kedve elvesztegetni a utolsó tárban lévő löszert.

Bakancsa megcsikordult a padlón. A lény megállt, lassan megfordult. Olyan lassan, hogy Chris habozni kezdett. Talán nem is lesz szükség a fegyverére. A rémálomba illő figura úgy nézett ki, mintha nyálkába mártották volna. A folyosó fényei tompán verődtek vissza csillogó bőréről. Szinte vakon botladozott előre. Felemelte reszkető kezét, fehér, csupasz koponyája bizonytalanul billegett csontsovány nyakán. Lassan, nehézkesen csoszogva, de megállás nélkül folytatta útját remélt prédája felé. Chris próbaképpen lépett egyet oldalra. A zombi azonnal irányt változtatott. Kitaró, kérlelhetetlen elszántsággal közeledett, égető éhsége kiült az arcára.

Akárcsak a moziban. Veszedelmes, de ostoba, ráadásul lassú. Nem lesz nehéz leahagyni... Takarékoskodnia kellett a löszerral.

Gondolni kellett arra, hogy esetleg sarokba szorítják. Itt és most másképp is meg lehet oldani a helyzetet.

A helyiség végén lépcsősort látott Mély lélegzetet vett és felkészült a futásra. Hátrébb lépett, hogy könnyebben lendületet vehessen.

Ziháló, hörgő hangot hallott maga mögött, avas szaghullám áradt felé. Megpördült a tengelye körül.

A fekélyes képű zombi már csak pár lépésre volt, kinyújtott karja Chris torkát célozta. Bomlásnak indult belei kibuktak a Beretta lövedékei által felszakított hasából.

Nem sikerült kinyírni? Ez nem döglött meg?

Chris tudta, hibát követett el, amikor nem várt eleget, nem győződött meg arról, hogy a szörny valóban ártalmatlan. Meggondolatlanságáért most meg kell fizetnie.

A francba!

Kicselezte a két lényt, és a lépcső felé rohant Futás közben saját ostobaságát átkozta. Elszáguldott a vastag tartóoszlop mellett, már majdnem elérte a lépcsőt, amikor.

Jéggé dermedve lefékezett, amikor meglátta, mi vár rá. A lépcső tetején álló rongyos, cafatos lény feléje fordult.

Chris körbepördült. Támadói éhesen vonszolták magukat a nyomában. A Berettát

egyenesen a hajdan emberi arcokra szegezte. A lépcső alatti árnyékok közül hörgő zihálás hallatszott.

A lépcső megreccsent.

Még egy! Csapdába került, ennyivel nem tud végezni!

Egy ajtó!

A sötétre festett ajtó beleolvadt egy oszlop árnyékába, alig lehetett észrevenni. Chris odarohant, megragadta a kilincset, és imádkozott, hogy nyitva találja. A fenyegető alakok egyre közelebb kerültek hozzá.

Ha az ajtó zárva, semmi esélye...

Rebecca Chambers életének tizennyolc éve alatt még sohasem félt ennyire. A rothadó ujjak mintha egy Örökkévalóság óta kaparásztak volna az ajtón. Rettegése percről percre erősödött, kétségbeesetten törte a fejét, mit tegyen. Amikor a vérszomjas kutyák elől menekült, elvesztette a pisztolyát, ráadásul a szűk raktárhelyiség ajtaját sem tudta bezárni.

A szobában vegyszereket és irathalmokat látott, semmit sem talált, amit fegyverként tudott volna használni. Egy félig üres rovarirtószeres flakonnal a kezében az ajtó mögé állt. Ha a szörnyetegek rájönnek, hogyan működik a kilincs és kinyitják az ajtót, a szemükbe spriccel és megpróbál elfutni mellettük.

Hülye megoldás, de... Talán röhögni kezdenek majd a naivságomon, és lesz időm elslisszolni mellettük. Rovarirtó! Ez aztán a komoly fegyver!

Lövéseket hallott a közelben. Feltámadt benne a remény, hogy megérkezett a felmentő sereg, de csalódnia kellett. Társai nem kerültek elő. Lehet, hogy rajta kívül már nincs élő ember ebben az átkozott házban? Lehet, hogy egyedül maradt, és...

Az ajtó kivágódott, egy ziháló alak bukott be a szobába, A lány nem habozott. Előreszökkent és lenyomta a szórófejet. Maró vegyszerfelhő spriccelt az alak arcába. Rebecca lendületet vett, hogy elrohanjon.

– Húúú! – ordított fel a férfi és nekitántorodott az ajtónak, ami rögtön becsapódott.

Eltakarta a szemét és vadul köpködött.

Ez nem zombi! Rebecca döbbenetesen látta, hogy egy Alfást sikerült harcképtelenné tennie. *Jaj ne!*

Reflexszerűen az egészségügyi csomagjáért nyúlt. Borzasztóan megkönnyebbült, hogy egy valódi ember robbant be a helyiségbe, és nem egy olyan... ízé. Ugyanakkor kínosan érezte magát. Előrántott egy steril gézlapot, egy parányi vízespalackot, és a férfi felé lépett.

– Tartsd csukva a szemed, és ne dörzsöld!

Az Alfás leeresztette a kezét. Az arca kivörösödött, vonásait eltorzította a fájdalom, de a lány így is felismerte. Chris Redfield! Rebecca szerint – a saját főnökét leszámítva – a legvonzóbb fickó a STARS-nál. Érezte, mélyen elpirul. Örült, hogy a férfi pillanatnyilag nem láthatja.

Szépen alakul, Rebecca, Jó benyomást keltesz mindjárt az első bevetésen. Elhagyod a fegyveredet, eltévedsz, megvakítasz egy kollégát...

A szoba sarkában álló priccshez vezette a férfit, leültette, és megpróbált segíteni rajta.

– Hajtsd hátra a fejed. Ez egy kicsit csípni fog, de csak víz, oké?

Egy nedves gézlappal törölgette Chris szemét. Már örült, hogy nem talált komolyabb vegyszert a raktárban. Ha esetleg valami savval fröcskölte volna le Christ, akkor most... Fogalmam sincs, mit csinálnék!

– Mi a bánat volt ez? – Chris sűrűn pislogott. Könnypatatok csorogtak arcán, de a jelek szerint nem szenvedett maradandó károsodást.

– Há-át, ízé, rovarirtó. A címkéje leszakadt, de a hatóanyaga valószínűleg permephrin.

Eléggé irritáló, de a hatás nem tart sokáig. Elvesztettem a pisztolyomat, és amikor jöttél, azt hittem, egy olyan szörny vagy... Eddig ugyan nem jöttél rá, hogy működik a kilincs, de...

A lány rádöbbsent, hogy össze-vissza beszél. Elhallgatott, Befejezte az Öblögetést és hátralépve szemlélte az eredményt. Chris megtörölte az arcát és vörös szemét a lányra meresztette.

– Rebecca... Chambers, ha nem levédek. A lány szerencsétlenül bólogatott.

– Igen. Nézd, én igazán sajnálom...

– Ne is törődj vele – válaszolta Chris és mosolygott. – Ha jobban belegondolok, nem is olyan rossz fegyver ez a spray

Felállt és körülnézett a szobában. Nem sok látnivaló akadt; egy nyitott, papírokkal megrakott iratszekrény, egy polc tele vegyszeres üvegekkel – java részük címke nélküli –, egy piccs, és egy íróasztal. Rebecca nyilván már mindent átkutatott, amikor fegyvert keresett.

– Mit tudsz a többiekéről? – kérdezte, A lány megrázta fejét.

– Gyakorlatilag semmit. Valami baj volt a helikopterrel és le kellett szállnunk. Aztán kutyaszerű állatok támadtak ránk, és Enrico ordított, hogy keressünk valami fedezéket. – Felhúzta a vállát, hirtelen úgy érezte magát, mintha tizenkét évesen a tanárának magyarázkodna. – Én csak futottam, futottam az erdőben, és egyszer csak ennek a háznak a bejáratánál találtam magam. Nyitva volt. Arra gondoltam, a csapatból szakította be valaki.

Rebecca szusszant egyet, és igyekezett elkerülni Chris élénken figyelő tekintetét. A többi nyilvánvaló volt. Nem volt fegyvere, eltévedt, és itt húzta meg magát. Mindent egybevetve, elég szerény teljesítmény.

– Hé! – mondta Chris halkán. – Semmi mást nem tehetél. Enrico azt mondta, hogy fuss, és te futottál. Csak a parancsot hajtottad végre. Azok a dögök odakinn, a zombik... mindenütt ott vannak. Egyébként én is eltévedtem, A többi Alfás itt van valahol a közelben. Bízz bennem. Az, hogy eljutottál idáig...

Az ajtó túloldalán az egyik zombi halkán, panaszosan nyüszíteni kezdett. Chris a hátborzongató hang hallatán elharapta a mondatot. Elkomorodott.

Rebecca megborzongott.

– Szóval? Most mit csinálunk?

– Megkeressük a többieket és megpróbáljuk megtalálni a kivezető utat – sóhajtott Chris és lepillantott pisztolyára, – De tekintetbe véve, hogy neked nincs fegyvered és nekem alig maradt lőszerem...

Rebecca arca felderült, farzsebéből két teli tárat varázsolt elő, átnyújtotta Chrisnek.

– Ja, és ezt az asztalon találtam – mondta, és egy ezüstszerű kulcsot tartott a férfi orra elé. A kulcson egy kard szimbólum díszelgett. A lánynak sejtelme sem volt arról, hogy melyik ajtóhoz való, de arra gondolt, még hasznos lehet.

Chris elgondolkodva méregette a kulcsot, aztán a zsebébe süllyesztette. Az iratszekrényhez lépett és szemügyre vette a papírkötegeket. Mutatóujjával lefelé bökött és összevont szemöldökkel kérdezte:

– A te szakterületed a biokémia, ugye? Ezeket átnézted már? Rebecca melléje lépett és megrázta fejét,

– Futólag. Nem értem rá. A rettegéssel és az ajtó figyelésével voltam elfoglalva,

Chris halványan elvigyorodott, felemelt egy lapot és a lány kezébe nyomta. Rebecca gyorsan átfutotta. Neuro-transzmitterek mennyiségét ábrázoló grafikon volt.

– Valami agykutatás lehet, de szerintem a mérés során valamit alaposan elfuseráltak. A szerotonin és a norepinefrin túl alacsony, és... Nézd csak, a dopamin szinte lelóg a papírról, ami komoly szkizo...

A lány észrevette a hitetlenkedést Chris arcán; halványan elmosolyodott. A tény, hogy tizennyolc éves korára már a szobája falán lóg az első diplomája, gyakran meglepte a környezetét. Sokszor látta már ezt a fajta csodálkozást az emberek arcán. A STARS rögtön a

diplomavizsga után besorozta. Egy egész kutatócsapatot és saját laboratóriumot ígértek neki, hogy szenvedélyének, a molekuláris biológiának szentelhesse magát. Feltételül szabták természetesen, hogy először csinálja végig az alapképzést és szerezzen némi gyakorlati tapasztalatot. Érdekes, de senki más nem mutatott érdeklődést a csodagyerek iránt.

Valami halkán végigsúrolta az ajtót. Rebecca arcáról eltűnt a mosoly.

Éppen tapasztalatokat szerzek, ajjaj, de még milyeneket!

Chris előhalászta az ezüstkulcsot és komoly tekintettel a lányra nézett.

– Idefelé jövet láttam egy ajtót, a kilincse fölött pedig egy gravírozott kardot. Elmegyek és megnézem, hátha azon keresztül vissza lehet jutni az előcsarnokba. Azt szeretném, hogy maradj itt és nézd át ezeket az aktákat. Talán találsz valamit, aminek hasznát vehetjük.

A lány elbizonytalanodott. Chris gyengéden, bátorítón rámosolygott.

– Hála neked, most már bőven van lőszerem, és nem leszek sokáig távol. Oké?

Rebecca bólintott és igyekezett megnyugodni. Borzasztóan félt, de nem akarta, hogy Chris lássa rajta a rémületet. *Lehet, hogy ő is fél?*

Chris az ajtóhoz lépett, visszafordult.

– A rendőrség... vagyis a felmentő sereg bármelyik percben megérkezhet. Ha nem jönnek vissza... Csak maradj itt és várj.

Felemelte a fegyvert, balját az ajtógombra tette.

– Készülj! Ahogy kiléptem, told az iratszekrényt az ajtó elé. Majd kiabálok, ha visszaértem.

Rebecca újra bólintott és Chris, arcán egy utolsó, bátorítónak szánt mosollyal kinyitotta az ajtót. Villámgyorsan körülnézett és kisurrant.

Néhány hosszú percig csend aztán... Rebecca dörrenéseket hallott, valahonnan a közelből, öt vagy hat lövés, aztán újra a csend borult a házra.

A lány eltorlaszolta az ajtót a szekrényvel. Igyekezett úgy beállítani, hogy könnyen félre tudja tolni az útból. Letérdelt a szekrény elé, és megpróbált világos fejjel gondolkodni. x Nekilátott a papírok átvizsgálásának. Közben megpróbálta legyűrni bizonytalanságát és félelmét. Sójajtván kiválasztott egy iratcsomót és olvasni kezdett.

7. fejezet

A zár könnyen megadta magát. Három egyszerű toll, egy sorba rendezve; ezt a fajtát Jill egy papírcetlivel is kinyitotta volna. *A térkép szerint ez az ajtó egy hosszú folyosóra nyílik.*

Ez az! Még egy pillantást vetett a minikomputerre, majd a zsebébe süllyesztette. Ha jól értelmezte a rajzot, létezett egy útvonal, ami az épület külső részén, számos csarnokon keresztül, kisebb-nagyobb helyiségeket érintve, a kastély hátsó részéhez vezetett.

Ha ezen halad, megkeresheti Weskert és a többieket, közben talán a kivezető utat is meglesi. Szorosan megmarkolta a Berettát és átlépte a küszöböt. A futószőnyeg és a tapéta barna színben játszott. A széles ablakokon át nem szűrődött be fény. A helyiség elég jellegtelen volt, három falát hosszú üvegszekrények szegélyezték.

A vitrinek tetején elhelyezett spotlámpák erős fénye fehéren villogó emberi csontok hosszú sorát világította meg. A csontok között különös, apró tárgyak heverték a polcokon, Jill lassan elsétált a hátborzongató kiállítás mellett, Minden egyes bizarr darabot szemügyre vett. Koponyák, kar- és lábcsontok, csigolyák és bordák. A tárlók legalább három teljes csontvázat rejtettek. A fehér, lyukacsos csontok közé különös tárgyak keveredtek: madártollak, agyaggyöngyök, alakjukat vesztett bőrcsíkok.

Jill felkapott egy bőrdarabot, de rögtön le is tette. Undorodva törölgette ujjait a nadrágjába. Nem volt egészen biztos benne, de úgy érezte, cserzett emberi bőrt tapintott. Merev volt és sima.

A következő másodpercben a háta mögött berobbant az egyik ablak, és egy hajlékony, inas alak vágódott be a terembe. Morgó, kaffogó hangot hallatott. Az egyik rémálomba illő kutya volt. Mihelyt visszanyerte egyensúlyát, a lány felé fordult. Jill a vörösén izzó szemekbe nézett, és úgy érezte, a Pokol eleven tüzét látja,

A kutya támadásba lendült. Az éles lámpafényben fenyegetőn csillogtak a rettenetes agyarak, és legalább olyan hegyesek voltak, mint a földön szétszóródott üvegdarabok. Jill behátrált két vitrin közé és tüzet nyitott. Alaposan elhibázta, a lövedék a szörnyeteg lába előtt, ártalmatlanul csapódott a padlóba. A kutya mély, torokhangú hörgést hallatott- és előrevetődött.

A célt tévesztett lövés arra mindenesetre jó volt, hogy egy tizedmásodpercre megzavarta a túlvilági lényt, amely így elhibázta az ugrást. A lány mellkasának irányzott karmos láb lecsúszott, Jill combjára csapott.

Jill a falhoz vágódott. A vérszomjtól elvakult állat rettenetes üvöltéseket hallatva próbálta fogait a lány testébe vájni. A rothadó hús szaga elborította Jilt, ujjai szinte maguktól cselekedtek. Újra meg újra meghúzta a ravaszt. Csupán homályosan érzékelte, hogy félelmében és undorában pontosan olyan Ősi, az Ősztönvilágból eredő torokhangon üvölt ő is, mint a haláltusájában őrzöngő borzalmas állat.

Az ötödik lövedék a kutya mellkasába fűrődött és végre odébb söpörte. Egy utolsó, a kölyökkutyák hangjára emlékeztető vonyítással a padlóra rogyott, vérével nagy, sötétvörös foltot festett a barna szőnyegre.

Jill az elcsendesült dögre szegezte a Berettát. óvatos léptekkel megkerülte, közben levegő után kapkodott. A kutya egyik lába hirtelen kapálózni kezdett, a halálos karmok a vérrel áztatott padlót szántották. Aztán egy hörgő kilégzéssel végleg elcsendesedett. Jill megkönnyebbült mikor rájött, hogy csak egy utolsót vonaglott A pokoli teremtményből kiszállt az élet, A lány sem úszta meg sérülés nélkül, de ami a lényeg: a kutya halott volt.

Kisöpörte haját a szeméből és leguggolt a dög mellé. Megvizsgálta a különös, bőr nélküli testet, a közszemlére kitett izomzatot és az óriási állkapcsot. Az erdőben, menekülés közben nem volt módja alaposabban szemügyre venni az állatokat, amelyek oly kegyetlenül

lemészárolták Josephet. Ezúttal jó megvilágításnál, nyugodtabb körülmények között nézhettem meg. A kutya olyan volt, mintha megnyúzták volna; leginkább egy biológiaoktatás céljára készített preparátumra emlékeztetett,

A lány felállt és óvatosan hátrálni kezdett. Az ablakok a jelek szerint nem nyújtottak védelmet a kint tomboló lényekkel szemben, ezért egy pillanatra sem vette te róluk a tekintetét.

A folyosó balra fordult, a hátborzongató kiállítás a kanyar után is folytatódott. Jill elsietett a vérfagyasztó tárlók mellett, a hosszú helyiség végén az ajtó szerencsére nem volt bezárva. Egy kevésbé megvilágított csarnokra nyílt, de legalább az idegtépő tárgyak sora véget ért. A falat tompa fényű, szürke alapon zöld mintás tapéta borította. Mindenütt tájképek függtek, Jill megkönnyebbült sóhajjal nyugtázta, hogy ebben a helyiségben nincsenek emberi maradványok, bizarr, kultikus jellegű tárgyak. Jobb oldalon az első ajtót zárva találta, a kilincs fölött egy páncél formájú jelzést fedezte fel.

Jillnek eszébe jutott a számítógép adatsora. Valami Lovagkulcsról volt szó... Úgy döntött, egyelőre nem foglalkozik ezzel a részlettel.

Trent térképe szerint az ajtó túloldalán lévő szobának nem volt másik kijárata. Ha Wesker errefelé jött, valószínűleg nem zárta volna be maga mögött az ajtót.

Valószínű, valószínű! Az sem volt valószínű, hogy Chris eltűnik. Ezen a helyen semmiben sem lehetünk biztosak.

A következő ajtó szűk, antik stílusú fürdőszobába vezetett. A mennyezeten hatalmas ventilátor forgott, a régimódi, mancs lábakon álló fürdőkádát vastag porréteg borította. Ezt a helyiséget sem használták egy ideje.

Jill megállt az áporodott levegőjű kis szobában, Mélyeket lélegzett, az iménti események által kiváltott heves adrenalinhatás még nem múlt el teljesen. Előző „hivatása” során, a jó ég tudja miért, élvezte a veszélyes helyzeteket. Felhalmozott tudására hagyatkozva, zsebében egy maréknyi szerszámmal ismeretlen veszélyeket rejtő helyeken kóborolt. Mióta csatlakozott a STARS-hoz, ez a fajta izgalom semmivé lett. A biztosított háttér és a kézfegyverek megfosztották ettől az érzéstől, de most... Most újra erőt vett rajta. Váratlanul tört rá, és szívesen látott ismerősként üdvözölte. Nem tudott, nem akart hazudni magának. Élvezni kezdte a játékot, pedig itt és most *tényleg* az élete volt a tét.

A szemébe nézni a halálnak és elillanni előle... Remekül érezte magát. Mintha újjászületett volna. Azért ez nem egy sima buli vagy elfelejtetted, hogy azt a srácot felzabálták ebben a pokollyukban?

Visszalépett a csendes terembe, a túlsó vége felé sietett. A helyiség éles szögben elfordult balra, majd leszűkül. Jill azon morfondírozott, hogy Barry megtalálta-e Christ, vagy valamelyikük összefutott-e az elveszett Bravo raj egyik tagjával. Úgy érezte, a térképpel a kezében előnyösebb helyzetben van, mint társai, ezért eldöntötte, hogy amint megtalálja a lehetséges menekülési útvonalat, visszatér az előcsarnokba és megvárja Barryt. Trent komputerének birtokában sokkal gyorsabban és alaposabban folytathatják a keresést.

A folyosó túlsó végén két, egymással szemben elhelyezkedő ajtót talált. Megpróbálkozott a jobb oldali kilincsel, és elégedetten nyugtázta a visszahúzódó zárnyelv halk, kattánós hangját. Belépett a sötét terembe és...

Rögtön meglátta a zombit. Az esetlen, sápadt élőhalott az ajtótól három méterre állt. Elindult. Jill felemelte a pisztolyt. Az üszkös ajkak közül éhes, morgó hangok törtek elő. A szörny egyik karja ernyedten lógott. Jill a gyenge fényben is látta a csapott vállból kiálló törött csontvégeket. A borzalmas lény másik kezét a lány felé nyújtotta, ujjai görcsösen markolázták a levegőt...

A fejére, célozz a fejére!

A lövés hatalmasat csattant a hűvös helyiségben. Az első lövedék leszakította az éhes szörnyeteg bal Jillét, a második és a harmadik szabályos, kerek lyukakat ütött a homlokba

közepébe. Sötét folyadék ömlött végig a bomlásnak indult arcon. A lény térdre rogyott, élettelen szeme befordult a koponyájába. Egy másodpercig még megőrizte egyensúlyát, majd eldőlt.

A terem hátsó részének jobb oldaláról csoszogó léptek zaja hallatszott. Pontosan onnan, ahová Jill menni akart. Fegyverének csövével a sötétséget pásztázta, tüzelésre készen állt. Teste vibrált a feszültségtől, ahogy a sötétben közeledő rémre várt.

Mennyi van még ezekből?

A zombi kibukkant a sötétből és végre tiszta célpontot nyújtott Jill pillanatnyi, gondos célzás után rálőtt. A Beretta enyhén megugrott izzadt tenyerében, A lövedék az elhomályosult jobb szemén ment be és azonnal leverte lábáról a botladozó rémet, A szemgolyó nyálkás, nyúlós anyaga végigkenődött a csontvázarcon. A hulla alatt a sötét, fényes fapadlót egy szempillantás alatt elborította a terjeszkedő vértócsa, Jill várt; a terem elcsendesedett. A száján keresztül lélegzett, hogy ne érezze a bűzt. A terem vége felé sietett Jobbra fordult, végighaladt egy rövid, szűk átjárón, aminek végén egy rozsdás fémajtó zárta el az utat.

A súlyos ajtó nyikorogva tárult fel; friss levegő áradt a lány felé, A meleg és tiszta légáramlat üdítően hatott a kastély hullaszaga és dermesztő hűvöse után. Jill megkönnyebbülten mosolygott. Tücskök ciripelését hallotta. Elérte gyalogtúrájának végső állomását és bár még nem volt kinn a házból, a békés hangok hallatán, az erdő illatától jóleső érzése támadt.

Van egy biztosított útvonalunk egyenesen a ház hátsó részéhez. Ha itt kijutunk északi irányban az egyik erdei úton elérhetjük az úttorlaszt.

Kilépett a fedett, zöld mozaikkővel burkolt sétányra. Magas betonfalak vették körbe, melyeket a mennyezet alatt kis nyílások szakítottak meg. Az enyhén fenyőillatú szellő ezeken keresztül áramlott be. Borostyán kúszott keresztül az ablakokon – mintha a külső, normális világ megpróbált volna behatolni az őrület kastélyába. Jill végigsietett a sötét járdán, amely Trent térképe szerint egy kisebb helyiséghez vezetett, aminek a végén valami raktár található.

Befordult a sarkon és földbe gyökerezett a lába. Az utat súlyos fémajtó zárta le. Mosolya elhalványult, amikor reflex-szerűen a kilincs után nyúlt. Akkor látta meg, hogy a kulcslyukat betömték.

Leguggolt, megbökdöste a tömítő anyagot, de nem sikerült áttörnie. Epoxigyanta! Az ajtótól balra tompán csillogó réztáblát látott a falon, A lapos fémlemezen négy, hatszögletű lyukat fedezett fel. A körülbelül tenyérnyi hatszögeket egy vékony vonal kötötte össze. Jill az alattuk levő feliratot kezdte böngészni. A gyenge fényben erőlködve betűzgette a szavakat. Lesöpörte a vékony porréteget a vésett betűkről, és újra nekiveselkedett.

Mikor a Nap lemenőben van Nyugaton, és a Hold felkél Keleten, a Csillagok megjelennek az Égen, Szél kezd fújni a Föld felett, s akkor megnyílik az Új Élet Kapuja.

Jill pislogott egyet. Négy mélyedés...

Trent adatai! Négy címer és valami дума az Új Élet Kapujárói Ez lesz a kapu nyitja! Rakd be a négy címet a helyére, és a kapu megnyílik...

... persze, ha megtalálod őket..

Jill az ajtónak támaszkodott és érezte, hogy reményei semmivé foszlanak. Ezt az ajtót Ieheteden emberi erővel áttörni. Vagy találnak egy másik kivezető utat, vagy megkeresik a négy címet – ami ezen a helyen évekbe telhet.

A távolból üvöltést hallott, a kastély körül cirkáló kutyák is felvonyítottak. A különös, nem evilági hangok késként hajítottak az erdő szelíd csendjébe. Odakint minden bizonyosan több tucat vérszomjas vadállat kószált. Jill úgy vélte, talán mégsem lenne egészséges kisurranni a hátsó ajtón,

Már nem maradt sok lőszer, és biztos volt abban, hogy a termekben még rengeteg förtelmes teremtmény kóborol, i Éhesen, agyatlanul csoszognak körbe-körbe, és zsákmányt keresnek következő borzalmas étkezésükhöz.

Chris felmérte a rendelkezésére álló lőszerkészletet. Biztosra akart menni. Miután otthagya Rebeccát, döngő léptekkel rohant végig a sötét termen. A lények még mindig hárman voltak, az ajtó közelében gyűltek össze. Könnyedén kicselezte őket, végigszáguldott a helyiségen, majd befordult a sarkon. Ahogy elérte a másik terembe vezető ajtót, megpördült és a klasszikus lövészpozícióba vágta magát. Térdeit enyhén berogyasztva, jobb oldalát a cél irányába fordítva egyensúlyozott, fegyvert markoló jobbját a csuklónál alátámasztotta a bal keze, mutatójára a ravaszon. A zombik, egyik a másik után, kibukkantak a sarok takarásából. Torokhangon morogva, botladozva közeledtek. Chris egyenletesen lélegzett, koncentrált, gondosan célzott.

Finoman, gyors egymásutánban kétszer elhúzta a ravaszt. Két golyót küldött az egyik lény üszkösödő orrtövébe. Pillanatnyi szünet után a harmadik lövedék a következő zombi homlokának közepébe csapódott. Búzló folyadék és nyúlós agyvelő fröccsent a levegőbe. A golyó átszaladt a bomló koponyán és tompa csattanással a falba fúródott.

Az összecukló test még el sem érte a padlót, mikor Chris már a harmadik lény homlokára ültette a célzótüskét. Két tompa dörrenés, és a zombi szemöldöke beroppant. Az élettelen test rongybabaként zuhant a földre. Chris leengedte a Berettát, és büszkén szemlélte az eredményt. Első osztályú mesterlövész volt, néhány díjat is fel tudott mutatni, ennek az eredménynek azonban jobban örült bármilyen korábbi trófeánál.

A kilincs után nyúlt. Tudta mi forog kockán, nem volt vesztegetni való ideje. Az Alfások tudnak vigyázni magukra, pontosan annyi esélyük van, mint neki, de Rebeccának ez volt az első éles bevetése, és fegyvere sincs. Az ő segítsége nélkül nem jut ki élve ebből a haláltól búzló kelepcéből.

Belépett a zöldtapétás terembe. A küszöbön állva villámgyorsan ellenőrizte a helyiséget. Közvetlenül előtte a terem teljes sötétségbe burkolózott, lehetetlen volt megmondani, van-e ott valami.

Jobbra a kard-jelzéssel ellátott ajtó volt, a padlón ott hevert az első lelőtt zombi. Chris elégedetten nyugtázta, hogy a rohadék meg se moccan.

Szemmel láthatóan a fejlődés a legjobb megoldás. Akárcsak a moziban...

A kiszemelt ajtó felé oldalazott, balra, majd jobbra célzott fegyverével, aztán megint balra. Elege volt a meglepetésekből. Ellenőrizte a kicsiny kiugrót a túloldali falon, és látta, hogy nem rejt veszélyeket. Gyorsan becsúszta a vékony kulcsot a zárba. Simán, nyikorgás nélkül elfordult.

Egy kis hálószobába jutott. A világosság alig valamivel volt erősebb, mint a nagyobb teremben. A tompa, szórt fényt az a lámpa szolgáltatta, ami a sarokban levő íróasztalon állt. A szoba biztonságos volt, hacsak nem rejtőzött el valami a keskeny priccs alatt... vagy esetleg a mellékhelyiségben.

Chris megborzongott, becsukta az ajtót maga mögött. Tapasztalatai szerint ez volt minden gyerek elsőszámú félelme, annakidején az Övé is: a mellékhelyiségben szörny lapul, az ágy alatt meg az a bizonyos valami, ami arra vár, hogy az óvatlan gyerek lelógassa a lábát...

Mennyi idős is vagy?

Megrázta a fejét, zavarba jött saját képzeletének játékatól. Lassan körbejárta a szobát, keresett valamit, ami a segítségére lehet. Nem volt több ajtó, innen nem vezetett út az előcsarnokba, de talán talál Rebecca számára valami fegyvert, valami olyasmit, ami hatékonyabb a rovarirtónál.

A szobaleltárral hamar végzett: egy tölgyfa íróasztal, egy könyvespolc, egy bevetetlen ágy, és egy könyvszekrény Ennyi. Gyorsan végigpillantott a könyveken, majd az íróasztalt vette szemügyre. A lámpa mellett egy vékony kötet feküdt, a vászonborításon semmi felirat. Bár az

asztalt vastag por-réteg borította, a könyvön lényegesen kevesebb volt a por, látszott, nemrégiben kerülhetett oda. Chris felkapta és belepillantott. Egy naplóféleséget tartott a kezében. Felébredt a kíváncsisága, ezért az utolsó néhány oldalra lapozott. Talán lesz valami magyarázat, talán kiderül, hogy mi a fene folyik itt. A prices szélére ült és olvasni kezdett.

1998. május 9.

Este Scottal és a biztonságis Aliasszal pókerezünk. Itt volt Steve is a Kutatási Részlegtől. Steve nagyot kaszált, de szerintem csalt. Szemét tetű, gebedjen meg.

Chris elvigyorodott. Átugrotta ezt a részt. A következő bekezdésnél mosolya az arcára fagyott és a szíve nagyot dobbant

1998. május. 10.

Az egyik góré engem jelölt kit hogy vezessem az új kísérletet Az alany úgy néz ki, mint egy megnyúzott gorilla. Utasításba kaptam, hogy élőállattal etessük. Amikor egy sertést adtunk be neki, úgy tűnt, játszik vele. Letépte a disznó lábait és kirángatta beleit, mielőtt nekiállt volna enni.

Kísérlet? Lehetséges, hogy a napló írója a zombikra gondolt? Chris a váratlan információktól felvillanyozódva folytatta az olvasást A naplót nyilván egy itt dolgozó ember írta. Az máris kiderült belőle, hogy valami sokkal komolyabb dologról van szó, mint bármelyikük gondolta.

1998. május. 11.

Hajnali öt tájban Scott felébresztett. A szar is belém fagyott, úgy megijesztett Izoláló felszerelést viselt, amiben úgy nézett ki, mint egy marslakó. Nekem is adott egyet, azt mondta, vegyem fel. Azt is mondta, hogy az alagsori laborban volt valami baleset. Előre tudtam, hogy ez egyszer megtörténik. Azok a faszfejek ott a Kutatásnál még éjjel sem pihennek soha, aztán hullafáradtan csinálják sorban a hülyeségeket

1998. május. 12.

Tegnap óta viselem ezt az átkozott úrruhát A bőröm ragad, és mindenütt viszketek. Az istenverte kutyák viccesnek találják a látványt, ezért úgy eldöntöttem, hogy ma nem kapnak enni. Basszák meg.

1998. május. 13.

Elmentem a gyengélkedőre, mert a hátam egész feldagadt és nagyon viszket. Egy jó nagy kötést tettek rá, és mondták, hogy többé nem kell viselnem a védőruhát. Semmi másra nem vágyom, csak egy kiadós alvásra.

1998. május. 14.

Ma reggel találtam még egy hólyagot a lábamon. Az lett a vége, hogy amikor a kutyaketrecekhez mentem, egész úton húztam a lábam. A dögök egész nap csendben voltak Ez különös. Aztán észrevettem, hogy néhány megszökött. Ha ezeket bárki megtalálja, én megeszem a kalapom.

1998. május. 15.

Hosszú ideje az első napom odakint és nagyon szarul érzem magam. Elhatároztam, hogy lesz ami lesz, elmegyek Nancyhez, de amikor megpróbáltam elhagynia birtokot, az örök megállítottak. Azt mondták, a cég utasítása, hogy senki nem hagyhatja el a területet. Még

csak nem is telefonálhatok – az összes telefon süket. Mi az Úristen folyik itt?

1998. május. 16.

Azt beszélük, hogy az egyik kutató az este megpróbált elszökni, de lelőtték. Az egész testem forró és viszket, és folyamatosan csorog rólam a verejték. Elkapartam egy duzzanatot a karomon és egy darab hús leszakadt. Rothadt volt Most döbbsentem rá, hogy a szagoktól olyan éhes leszek, hogy szinte belebetegszem.

Az írás egyre szaggatottabbá vált, Chris épp csak el tudta olvasni az utolsó néhány sort, A szavak össze-vissza cikáztak a papíron.

május 19.

Láz nem de viszket. Éhes és eszik kutyát Viszket, viszket, Scott jött rossz arc megöltem. Finom.

mggh 4.

viszket finom.

Nem volt több bejegyzés. Chris felállt és a mellényébe süllyesztette a naplót. Gondolatai vadul kavarogtak. Néhány részlet a helyére került ebben a hatalmas játszmában. Titkos kutatás egy titkos telephelyen, baleset a laborban, kiszabadult egy vírus vagy valami egyéb fertőzés, ami az itt dolgozó embereket szörnyetegekké változtatta.,.

... és néhányuk valahogy kijutott innen.

A racooni gyilkosságok és támadások május vége felé kezdődtek, ez az időpont gyanúsan egybeesett a „baleset” idejével. Az időtényező fontos lehet. De egész pontosan miféle kutatás folyhatott itt, és milyen mélységig keveredett bele az Umbrella?

És mennyire keveredett bele Billy?

Nem akart erre gondolni – de ahogy megpróbálta elhessegetni a rémisztő gondolatokat, egy új kérdés vetődött fel benne.

Mi van, ha még mindig fertőző?

A szörnyű lehetőségtől egészen kétségbeesett. Az ajtóhoz sietett, hogy minél előbb visszatérjen Rebeccához a vészjósló információkkal. A lány a maga speciális képzettségével talán képes lesz rájönni, hogy mi szabadult el a titkos laboratóriumban. Chris nagyot nyelt. Előfordulhat, hogy ő és a STARS tagjai is megfertőződnek?

8. fejezet

Miután Jill és Barry szétváltak és elhagyták az előcsarnokot, Wesker pár percig elgondolkodva lapult az erkélyen. Tudta, az idő sürgeti, de fel akart vázolni néhány lehetséges forgatókönyvet mielőtt cselekszik. Már elkövetett néhány hibát, és többet nem akart véteni. A racooni Alfa tagjai értelmes emberek voltak, és emiatt igen körültekintően kellett eljárnia.

Parancsait néhány nappal korábban kapta meg, és nem gondolta, hogy ilyen hamar nekiláthat a végrehajtásuknak. A Bravo helikopter kényszerleszállása és Brad Vickers gyáva ; húzása persze kapóra jött. Szerencséje volt, de nem lehet mindig így. Alaposabban fel kell készülnie. Mostantól semmi sem történhet véletlenül, vagy akarata ellenére.

Sóhajtott, és félretette a gondolatot Később bőven lesz még idő a hibák kielemezésére. Ha most itt ül és eszi magát az elkövetett hülyeségekért, az nem változtat meg semmit Egyébként is, még rengeteg tennivalója van.

Úgy ismerte a birtokot és a labort, mint a saját tenyerét, de a kastélyban csak néhány alkalommal járt, és mióta „hivatalosan” áthelyezték Racoon Citybe, természetesen egyszer sem. A hely örült labirintus, egy bolond zseni tervezte, egy elmebeteg megrendelésére. Spencer – semmi kétség – elvesztette józan eszét és játékos jókedvében egy csomó kis trükkös szerkezetet építtetett be a házba, egy rakás olyan ostoba, kémfogó marhaságot, ami a hatvanas évek vége felé nagy divat volt,

Ezek a szarságok kétszer olyan nehézé teszik a feladatot, mint kellene. Rejtett kulcsok, titkos alagutak. Olyan az egész, mint egy ostoba kémhistóriában. Csapdába ejt egy titokzatos ház, kint gyilkos házórzők, és hogy az élmény teljes legyen, van itt rohadó pofa, örült tudós, hangosan ketyegő óra...

Eredetileg az volt a terve, hogy az Alfa és Bravo egységek megtisztítják a terepet mielőtt ő behatol az alsó laboratóriumokba és elintézi, amit kell. Birtokában volt egy generálkulcs, ami a legtöbb ajtót nyitotta, és megkapta a kódokat, amik a komputereket teszik engedelmes szolgájjá. A gond csak az volt, hogy a kert felé vezető ajtót nem kulcs, hanem egy ördögösen kiagyalt szerkezet zárta, egy puzzle jellegű, ökör találmány, márpedig ez az egyetlen út a laborok felé. Persze volt még egy lehetőség a kert megközelítésére: egy séta az erdőben, a fák között.

Amit eszem ágában sincs megtenni. A kutyák egy percen belül a nyakamon lennének, és ha a 121-esek is kiszabadultak...

Megborzongott; eszébe jutott a zöldfülű ör esete, aki túl közei merészkedett a ketrecekhez. Az eset úgy egy éve történt. A srác meghalt, mielőtt kinyithatta volna a száját, hogy segítségért kiáltson. Wesker nem szándékozott kimenni, ha nincs egy hadsereg a háta mögött.

A birtok másfél hónapja jelentkezett utoljára. Egy hisztérikus telefonhívás – ennyi. Michael Dees hívta kétségbeesetten a Fehér Iroda egyik Ügyvédjét. A doktor lezárta a kastélyt, és elrejtette a puzzlezár négy kulcsát. Görcsösen igyekezett megakadályozni, hogy egy potenciális vírushordozó kijusson a fertőzött zónából. Addigra már valamennyiük vérében hemzsegték a vírusok és egyfajta paranoid mániától szenvedtek, ami a vírushordozás egyik bájos mellékhatása volt. Csak a jó Isten a megmondhatója, miféle trükkös csapdákat állítottak fel a kutatók lent a laborban, ahogy lassan elvesztették a józan eszüket.

Dees sem volt kivétel, bár valahogy tovább kitartott, mint a többiek. Valami egyéni anyagcsere-folyamat miatt bírta tovább, legalábbis ilyesmit magyaráztak Weskernek. A Társaság már korábban eldöntötte, hogy komplett nagytakarítást hajt végre a terepen. Az idegesen dadogó tudóst természetesen megnyugtatták, hogy a segítség már úton van. Wesker jót derült ezen. A Fehér Fiúk persze nem kockáztatták meg, hogy továbbterjedjen a fertőzés, vagy hogy bárki rátenyereljen kicsiny titkaikra. Kezüket karba téve ültek majdnem két

hónapig, mialatt Racoon a borzasztó következményektől szenvedett. Szó nélkül túrték, hogy az e célra teljességgel alkalmatlan RPD foglalkozzon az ügygel. Közben a vírus fokozatosan elvesztette fertőzőképességét. És most ideküldték őt, hogy tüntesse el a szeméthalmot, ami mostanra igencsak tekintélyes méretűre hízott

A kapitány szórakozottan babrálta a szőnyeget, próbált visszaemlékezni a Dees hívását elemző eligazításra. Tetszik vagy sem, mindent ezen az egy éjszakán kell elintéznie. Össze kell gyűjtenie a kívánt bizonyítékokat, és ehhez muszáj eljutnia a laborba. Ami azt jelenti, hogy meg kell találnia a puzzlezár darabjait Dees összefüggéstelenül fecsegett félelmében. Gyilkos varjakról meg óriáspókokról hadovált, és végig kitarzott amellet, hogy címer-kulcsok „úgy vannak elrejtve, hogy csak Spencer találná meg őket”. És ez volt a lényeg. Mindenki, aki a házban dolgozott, tudta, hogy Spencert gyerekesen vonzották a rejtett, cseles készülékek. Wesker – micsoda pech! – annakidején nem foglalkozott behatóan a kastéllyal, mivel sosem gondolta volna, hogy egyszer még szüksége lesz az információkra. Emlékezett néhány rejtkehelyre, a felemás szemű tigrisszoborra, eszébe jutott a páncélgyűjtemény terme a gázcsapdával, és a titkos szoba a könyvtárban.

De egyedül a büdös életben nem végzek!

Hirtelen elvigyorodott és felállt. A megoldás annyira kézenfekvő volt, hogy nem is értette, miért nem jutott előbb az eszébe. Ki mondta, hogy egyedül van? Legfőbb ideje elvetni régi ötleteit. Új tervet kell készíteni. Először a címereket kell megtalálni. Az persze fel sem merülhet, hogy a társulat minden tagja beszálljon a keresésbe. Chris nem jöhet szóba, túlságosan elszánt, Jillt még nem volt ideje kiismerni, Barry viszont... Barry Burton családos ember. Ráadásul Jill és Chris feltétel nélkül megbízik benne.

És mialatt ők a házban töketlenkednek, én elvégzem a melót, aztán bekapcsolom az időzítőt, és az egészet a Pokolra küldöm. Küldetés végrehajtva

Wesker szélesen vigyorogva az étkező erkélyéhez vezető ajtóhoz ment, A terv végre határozott formát öltött, kivitelezhetőnek látszott. Most lehetőséget kapott arra, hogy letesztelje szakértelmét, méghozzá a csapat többi tagján és azokon a kísérleti alanyokon, amelyek bizonyára éhesen ólálkodnak valahol a közelben. A jó öreg Spencert már ne is említsük. És ha sikerül véghezvinni frissiben kiagyalt ötletét, nagyon, nagyon gazdag ember lesz belőle.

9. fejezet

Káár!

Jill a hang irányába lendítette a Berettát. Az ajtó becsukódott mögötte. Minden irányból gyászos káromlás hallatszott. Meglátta a hang forrását, és kissé megnyugodott.

Mi az ördögöt csinálnak ezek itt?

Még mindig a ház hátsó részében volt. Elhatározta, mielőtt visszamegy az előcsarnokba, bekukkant pár helyiségbe. Megpróbálkozott egy ajtóval, de zárva volt. Az ajtógomb felett egy páncélsisak alakú jelzés díszelgett. Ilyen zártípussal még sosem találkozott, így nagy becsben tartott álkulcskészlete használhatatlannak bizonyult. Ezután a terem másik oldalán próbált szerencsét. Ez az ajtó könnyen megadta magát. Mielőtt belépett, lélekben mindenre felkészült – és most meglepődve meredt a varjúcsapatra.

Erre nem készült fel. A terem teljes hosszában végigfutó lámpasor tartórúdjaian tucatnyi varjú üldögélt.

Az egyik nagy, fekete madár mogorva rikoltást hallatott. A hangtól Jill hátán végigfutott a hideg. A varjak olajosan csillogó tollaikat borzolták; fényes, gyöngyszerű szemükkel élénken figyelték a betolakodót, Jill veszélyforrás után kutatva körülnézett a teremben. *Semmi fenyegető.* A helyiség érezhetően hidegebb volt, mint a ház többi része. Bútoroknak, berendezési tárgyaknak semmi nyoma. A falakon portrék és festmények lógtak, A csarnokot szemmel láthatóan kiállítóteremnek szánták. A kopott fapadlót fekete tollak és madárürülék száraz kupacai borították.

Jill eltűnődött. Hogy jutott be ide ez madárraj? Mióta lehet itt? Volt valami határozottan különös a külsejükben. Sokkal nagyobbak tűntek, mint az átlagos varjak és a szemükben volt valami... Valami természetellenes.

Jill hátán ismét végigfutott a hideg. Visszafordult az ajtó felé. A teremben semmi fontosat nem talált, a tollászkodó, de élénken figyelő madaraktól borsódzott a háta. *Ideje továbbállni.* Futó pillantást vetett néhány festményre. Legtöbbje arckép volt. Észrevette, hogy a súlyos képkeretek alatt kapcsolók vannak – minden bizonnyal a képvilágítás kapcsolói.

Várjunk csak! Ha valakinek elég pénze van ahhoz, hogy egy ilyen szép kiállító termet hozzon létre, miért éri be ennyire közepeszerű festményekkel? Egy csecsemő, egy fiatalember... A képek ugyan nem voltak kimondottan rondák, de művészi igényűnek sem lehetett nevezni őket.

Kezét a hideg ajtógombra tette és elgondolkodva megállt. Az ajtótól jobbra egy falba épített kapcsolótáblát pillantott meg. A tábla alatt felirat virított: Spotlámpák. Pillanatnyi habozás után határozottan megnyomta az egyik gombot. A szoba elsötétedett. Néhány varjú kurrogva, fekete szárnyait rázva fejezte ki rosszallását. Jill visszakapcsolta a lámpát.

Szóval, ha ezek kapcsolók vezérlik a világítást, akkor mire jók azok, a festmények alatt?

Talán valami más is van ebben a teremben, nemcsak festmények. Az ajtóhoz legközelebb lévő képhez ment, A nagyméretű kép repülő angyalokat ábrázolt. Az alatta elhelyezett kicsiny réztáblán *A bölcsőtől a sírig* felirat díszelgett. Nem volt alatta kapcsoló, ezért Jill a következőhöz ment. Ez egy finoman kidolgozott kandallónak támaszkodó, középkorú férfit ábrázolt. Az arcvonások halálos kimerültségről tanúskodtak. A modell öltönyének szabásából és hajviseletéből ítélve a kép valamikor a negyvenes évek végén, esetleg az ötvenes évek elején készült.

A festmény alatti egyszerű, kétállású kapcsolón nem talált feliratot. Átfordította, balról jobbra. A következő pillanatban halk, bűgő hangot hallott – mintha egy elektromos készüléket kapcsolt volna be.

Háta mögött a varjak rikoltozva a levegőbe röppentek. Fekete szárnyaik csattogása és

vérszomjas rikoltásaik megrémítették a lányt. A madarak zuhanórepülésben vetették rá magukat. Jill rohanni kezdett. Szíve vadul dörömbölt ziháló mellkasában, az ajtó mintha egymillió kilométerre lett volna tőle.

A legfürgébb varjú akkor érte el, amikor megragadta a kilincset. A hullaméreggel borított karmok végigszántották a nyakát. Kétségbeesetten csapkodott; éles, szűrő fájdalmat érzett a jobb füle mögött. A fekete tollak az arcát söpörték. Jajgatott, de hangját elnyomták az őrjöngő rikoltások. Vakon a háta mögé csapott, mozdulatára egy fájdalommal teli, meglepett káromlás válaszolt. A madár szétnyitotta halált hozó karmait, Jill kiszabadult, és támolyogva futott tovább.

...kifelé, kifelé, kifelé...

Feltépte az ajtót és kivetődött a folyosóra. Jóformán még el sem érte a padlót, amikor reflexből visszarúgott. Az ajtó nagyot csattanva bevágódott. A lány fekvé maradt, visszafojtott lélegzettel hallgatózott. Egyetlen varjú sem jutott ki. Mikor a pulzusa lelassult, felült és óvatosan megérintette a füle mögött lévő sebet. Ujjai valami nedveset tapintottak, de a seb nem tűnt vészesnek, a vér alig szivárgott, Szerencséje volt. Arra gondolt, mi történt volna, ha megbotlik és elesik.

Miért támadtak rá? Mit indított el az a kapcsoló? Eszébe jutott az elektromos bugás, és mintha egy szikra is pattant volna...

A lámpasor rúdja!

Kellettlenül, de elismeréssel adózott az egyszerű csapda kiagyalójának. Amikor a kapcsolót átfordította, áramot küldött a fémrúdba, amin a madarak ültek. Még sosem hallott támadásra kiképzett varjakról, de hamarjában nem talált más magyarázatot. Ez valószínűleg azt jelenti, hogy a csapda kitalálója komoly erőfeszítéseket tett, hogy valami rejtett, titkos dolgot megóvjon a hívatlan látogatók elől. Hogy mi itt a titok? A válaszáért vissza kell térnie a terembe.

Megállok az ajtóban, és sorban leszedem őket!

Nem rajongott túlságosan az ötletért. Az izgó-mozgó madarakat nem könnyű eltalálni, és ami a lőszerkészletét illeti...

Csak a bolond fogadja el a kézenfekvő választ. Édes lányom, használd a fejed!

Fanyarul elmosolyodott. Ez az apja szövege volt, az egyik legelső dolog, amit a fejébe vert. Dick gyakorta hangoztatta kiképzése idején. Valahol az isten háta mögött, Massachusettsben kibéreltek egy öreg, rozoga házat. Akkor hallotta először a jelmondatot, amikor a ház sötét, üres ablakait tanulmányozta, és hallgatta a magyarázatot, hogy hogyan kell megfelelően „felmérni a lehetőségeket”. Dick belevette a játékba, a következő tíz évben a mesteri szintre fejlesztett betörés kifinomult technikáira oktatta. Megtanulta hogyan távolítsa el zajtalanul az ablaküvegeket, hogyan menjen végig egy falépcsőn úgy, hogy az ne nyikorogjon.

Az apja a fejébe verte, hogy minden rejtélynek több helyes megoldása lehet. A madarakat megölni? Túl kézenfekvő! Behunyta a szemét és koncentrált.

Kapcsolók és portrék... egy baba, egy kislány, egy fiatal férfi, egy középkorú férfi... A bölcsőtől a sírig.

Váratlanul beugrott a megoldás; szinte zavarba jött az egyszerűségétől. Felállt, leporolta magát, és azt találgatta, mennyi idő múlva térnek vissza a varjak a rúdra. Ha elülnek, nem lesz több gondja velük, felfedheti a titkot.

Óvatosan kinyitotta az ajtót, a szárnyak suhogására várt. Erősen fogadkozott, hogy ezúttal óvatosabb lesz. Ebben a házban a rossz gombot megnyomni egyenlő a halállal.

– Rebecca? Engedj be, Chris vagyok! Valami súlyos tárgy csúszott el a túlsó oldalon, az ajtó nyikorogva kinyílt. Chris besietett, menet közben már húzta is elő a naplót a mellényéből.

– Ezt az egyik szobában találtam – hadarta sietve úgy veszem ki belőle, hogy a házban

valami kísérletet folytattak. Nem tudom mifélett, de...

– Víruskutató – vágott közbe Rebecca és mosolyogva felemelt egy köteg papírt. – Igazad volt, tényleg találtam valamit, aminek hasznát vehetjük.

Chris átvette a papírokat, és tekintetét végigfuttatta az első lapon. Egy szó nem sok, de annyit sem értett belőle. Javarészt számok és mozaikszavak sorakoztak a papíron.

– Mi ez az anyag? DH5a-MCR...

– Egyfajta genetikai elemzést látsz- mondta a lány. – Ez egy különféle vegyszerekkel kezelt, teljes, haploid kromoszómaszerelvény.

Chris felvonta az egyik szemöldökét.

– Nem áll szándékomban megjátszani a nagymenőt, inkább férfiasan bevallom, hogy halvány fogalmam sincs, miről beszélsz. Fussunk neki még egyszer. Tehát, mit találtál? Rebecca enyhén elpirult és visszavette a papírt.

– Bocsánat. Rengeteg adat van itt alapvetően a... Huh, szóval egyfajta vírushordozásról.

– Végre egy szó, amit értek! Tehát egy vírushordozás – bólintott Chris.

A dátumokat keresgélve végigpörgette a naplót. A balesetről szóló első bejegyzést kereste.

– Május tizenegyedikén valami felrobbant vagy kiömlött a kastélyban lévő laboratóriumban. A balesetet követően, nyolc-kilenc napon belül az a személy, aki ezt a naplót írta, átváltozott egy olyan szörnyű valamivé, mint amik odakint kóvályognak.

Rebecca szeme nagyra nyílt.

– Említi, hogy mikor jelentkeztek az első tünetek?

– Várj, nézem... huszonnégy órán belül erős viszketésről panaszkodott. Negyvennyolc órán belül duzzanatok és hólyagok jelentek meg a testén.

Rebecca elsápadt: – Ez... húha...

– Igen, én is erre gondoltam – bólintott Chris. – Van valami lehetőség arra, hogy meg tudjuk, fertőzöttek vagyunk-e?

– Itt és most semmiképpen. Mindez – Rebecca az iratszekrényre mutatott – talán tíz-tizenegy éves adathalmaz lehet és nincs semmi leírás a gyakorlati alkalmazásról. Ha cseppfertőzéssel terjed, az említett fertőzőképességgel és a rövid lappangási idővel számolva... ha a vírus még életképes, mostanra egész Racoon City juthatott. De... Nem vagyok benne biztos, ám kétlem, hogy még aktív.

Chris kissé megkönnyebbült. Visszont a tény, hogy a „zombik” egy szörnyű betegség áldozatai, lehangoló volt. Az sem számított, hogy a saját hibájukból kerültek ebbe a helyzetbe.

– Meg kell találnunk a többieket – mondta végül. – Ha valamelyikük véletlenül betéved a laborba anélkül, hogy tudná, mi van ott...

Rebecca nem igazán lelkesedett az ötletért, de bólintott és gyorsan az ajtó felé indult. Chris arra gondolt, a lányból elsőosztályú STARS-tag lesz, ha szerezh még némi tereptapasztalatot. Nincs fegyvere, de habozás nélkül elhagyja a raktár viszonylagos biztonságát, hogy segítsen a többieknek.

Végigsiettek a sötét faburkolatú folyosón, Rebecca szorosan a férfi oldalához tapadt. Amikor elérték az első folyosóra visszavezető ajtót, Chris csőre töltötte a Berettát és a lányhoz fordult.

– Maradj szorosan mellettem. Az ajtó, amihez megyünk, jobbra van, a folyosó végén. Lehet, hogy szét kell lőnöm a zárat, és tuti, hogy egy-két zombi itt kóvályog körülöttünk, úgyhogy légy szíves figyelj a hátam mögé.

– Igen... uram! – súgta halkán a lány. Tisztelgett.

Chris önkéntelenül elvigyorodott. A szabályzat értelmében a lány felettese volt, bár az adott helyzetben már a pusztá gondolat is nevetségesnek tűnt. *Itt és most nem számít, nem számíthat se a rang, se a tiszteletadás.* Kinyitotta az ajtót és átlépte a küszöböt. Fegyverével az árnyékos területre célzott, aztán a pisztolyt jobbra, majd balra lendítette. A helyiségben semmi sem mozdult.

– Gyerünk! – suttogta. Kikerülve az útjukban fekvő véres hullát, végigfutottak a termen.

Rebecca szembefordult a nyitott területtel, Chris pedig megragadta az ajtó gombját. Azt remélte, hogy időközben valahogy kinyílt, de nem volt szerencsájük. Visszahátrált és gondosan célzott. Egybezárt ajtóra rálőni közel sem annyira egyszerű és főleg nem biztonságos, mint a mozifilmekben. A gellert kapó lövedék ilyen távolságból halálos veszélyt jelenthetett.

– Chris!

Visszanézett a válla felett, és egy nehézkesen mozgó alakot látott a terem végében- Még a gyenge fénynél is látszott, hogy hiányzik az egyik karja. A bomlás jellegzetes szaga áradt feléjük, ahogy a zombi hörögve feléjük botladozott.

Chris visszafordult az ajtóhoz és kétszer belelőtt. Szilánkok röpködtek a levegőben, a széthasadt fadarabok között tompán csillogott a beépített zárszerkezet. Egy erőteljes rúgás a gomb alá – az ajtó kitárult.

Megragadta Rebecca karját, átlökte a lányt a küszöb felett, és a Berettáva] a folyosó jobb oldalra eső vége felé intett. A zombi közben megtette az út felét, de váratlanul megállt a Chris által nemrégiben lelőtt másik szörny élettelen testénél. A férfi döbbenten és undorodva nézte, ahogy a félkarú nyomorult térdre rogy és megmaradt, reszkető kezével a hulla koponyájába markol, majd éhes morgással maréknyi szürke, pépes anyagot tömött nyáladzó szájába.

Ó ember, mivé lettél..!

Chris akaratlanul összerázkódott. Nem bírta tovább nézni a szörnyű jelenetet, sietve csatlakozott Rebeccához. Becsukta az ajtót, hogy legalább a lányt megkímélje a hajmeresztő látványtól. Rebecca sápadt volt, de összeszedettnek látszott; Chris ismét elámult a lány lelkierején. Fialat még, de szívós. Szívósabb, mint ő volt tizenkilenc éves korában.

Körbepillantott a teremben és azonnal észrevette a változást. Jobbra, úgy hatméternyire egy hulla hevert, A feje teteje hiányzott, vérrel telt, mély szemgödre vakon meredt a plafonra. Tőle balra két ajtó volt, amit Chris nem próbált kinyitni amikor először járt errefelé. A terem végében lévő ajtó nyitva állt, de mögötte csak vészjósló sötétséget lehetett látni.

Ez azt jelenti, hogy legalább egy kolléga errefelé jött, és több mint valószínű, hogy engem keresett.

– Gyere utánam! – súgta halkán, és a nyitott ajtó felé indult. Ujjai szorosan fonódtak a pisztoly markolatára Minél előbb vissza akart térni az előcsarnokba Rebeccával, de a tény, hogy valamelyik társa itt ment keresztül, megért egy kis kitérőt, Ahogy elhaladtak a jobb oldalon lévő ajtó mellett, Rebecca halkán megszólalt:

– Van egy kardjel a kilincs mellett.

Chris a nyitott ajtó mögötti sötét területre figyelt, de hirtelen rájött, nem engedhetik meg maguknak, hogy mellékvágányra fussanak. A parancs úgy szólt, hogy térjen vissza jelenteni az előcsarnokba. Súlyos meggondolatlanság lenne egy fegyvertelen újonccal sétálgatni egy ellenőrizetlen, ismeretlen területen- Felsóhajtott és lejjebb engedte fegyverét.

– Menjünk vissza az előcsarnokba – mondta. – Később még visszajöhetünk, és majd akkor körülnézünk.

Rebecca bólintott és elindultak az étkező felé. Chris felváltva hol reménykedett, hol pedig nem, hogy lesz az előcsarnokban valaki, aki rájuk vár.

Barry a földön fetregő rémséges alakra szegezte a Coltot és tüzelt. A nehéz lövedék abban a pillanatban zúzta péppé a tar koponyát, amikor a zombi a lába felé kapott. Apró, nedves cseppek fröccsentek a levegőbe, jutott belőlük Barry arcára is, de a lényeg, hogy az élőhalott csak egyet rúgott és örökre elcsendesedett. A konyha fehér kerámialapjai nem úszták meg cseppekkel: a lövedék ereje nagy adag vérrel kevert agyvelőt loccsantott a rájuk. Vörös patakok csorogtak a padlólapok közötti hézagokban, és tócsákba gyűltek a lejtősebb részeken,

Barry bal vállába belehasított a fájdalom. Az ajtó elég kitartónak bizonyult, amikor megpróbálta betörni a vállával, de a fa végül megadta magát. Lenézett a lábainál elnyúló, széttrancsírozott fejű zombira és rájött, rossz nyomot követett. Most már egészen biztos volt abban, hogy Chris nem fordult meg érrefelé. Ha itt járt volna, ez a lény már rég hideg lenne.

Hol a pokolban vagy, cimborá?

A folyosón a három bezárt ajtó közül a puszta megérzéseire hagyatkozva választotta ki az egyiket. Egy sötét, csendes átjáróba jutott, ami elhaladt egy mély liftakna mellett és egy szűk lépcsősorban végződött, óvatosan lépkedett lefelé a lépcsőkön. Az eredetileg hófehér konyháról ordított, hogy ide rég nem tette be a lábát senki. Legalábbis a takarítószemélyzet biztosan nem. Az acélpultokon vastagon állt a por, a falakon ismeretlen eredetű vörös foltok éktelenkedtek. Semmi jele, hogy az utóbbi időben használták a helyiséget. Itt csak az idejét vesztegeti. Nyoma sincs Chirisnek, és a mosogató melletti ajtó is zárva. Már éppen indulni készült, amikor észrevette a nyomokat a padló porában.

Mélyet sóhajtott, majd ellépett a bűzlő szörnyeteg mellől. Még egy búcsúpillantás, egy utolsó ellenőrzés, mielőtt elhagyta a konyhát. Az ódivatú felvonókamra előtt néhány faláda hevert egymásra hajigálva. A liftet is szemügyre vette. A lépcső tetején lévő hívógomb nem működött, az alsót ki sem próbálta. A rácsozatot borító rozsdá alapján ítélve hosszú idő óta nem használták.

Megfordult és elindult vissza, ugyanazon az úton, amelyen jött. Gondolatai Jill körül forogtak; azon tűnődött, vajon a lány hogy boldogul, őszintén remélte, sikeresebb, mint ő. Minél előbb eltűnnek innen, annál jobb. Egy életre meggyűlölte ezt a kísértetkastélyt. Hideg volt, veszélyes, és bűzlött, mint egy döngkút a nyári kánikulában. Barry sosem ijedt meg könnyen, képzeletét sem hagyta szabadon csapongani, de most szinte várta, hogy az egyik sötét sarokból felbukkanjon egy fehér lepellel letakart, láncait csörgető kísértet.

A háta mögül távoli, visszhangzó kattanást hallott. Megpördült, a gyomra görcsösen összehúzódott. Fegyverét folyamatosan jobbra-balra lengetve pásztázta az üres konyhát. Szeme tágra nyílt, szája kiszáradt. Egy újabb fémes kattanás hallatszott, amit egy gépezet lüktető zümmögése követett,

Barry mély lélegzetet vett, azután lassan kifújta a levegőt. A görcs enyhülni kezdett a gyomrában. A jelek szerint nem egy testetlen lélek kísért a közelben: valaki a felvonót használja.

De kicsoda? Chris és Wesker eltűnt, Jill a másik szárnyban van.

Kissé lejjebb engedte a Coltot és várt. A zombik nyilván nem elég értelmesek ahhoz, hogy a gombokat kezeljék, de... Nem akart kockáztatni. Hat-hét méterre állt a lift ajtajától. Bárki lépjen is ki a fülkéből, tiszta célpont lesz. Hirtelen egy reménysugár villant át kissé Összezavart gondolatain: talán a Bravo raj egyik tagja, vagy valaki, aki itt lakik, és el tudja mondani, mi történt.

Tompa, kongó csattanás. A lift megállt a konyhánál, A kenőanyagot már régóta nélkülöző csuklópántok hangosan megcsikordultak...

...és Wesker kapitány lépett Barry elé, aki leengedte a revolvért, és parancsnokára vigyorgott, jóleső megkönnyebbülés öntötte el. Wesker szembefordult vele, és visszamosolygok.

Homlokára tolt napszemüvegében úgy állt ott, mintha eligazításon volnának.

– Barry, Barry... Pontosan az, akire szükségem van? – mondta könnyedén.

– Istenem, maga aztán jól megijesztett. Hallottam, hogy elindul a lift, és majdnem szívrohamot kaptam. – Barry kihúzta magát. Bár őszintén megörült, hogy végre összetalálkoznak, volt egy-két dolog, amit nem ártott tisztázni. Tekintete kissé szúróssá vált, mosolya is megváltozott – Kapitány, már ne haragudjon, de hova tűnt? Amikor visszaértünk, nagyon meglepődünk... Wesker vigyora szélesebb lett.

– Elnézést, de akadt egy kis elintéznivalóm. Tudja, a természet parancsa.

Barry mosolyogva bólogatott, de magában elcsodálkozott a válaszon. Ellenséges területen,

nyakig a szószban, az akció kellős közepén a parancsnok csak úgy gondol egyet, és elmegy vizelni?

Wesker felnyúlt és orrára engedte a napszemüveget, megszakítva a szemkontaktust. Barry nyugtalan lett, bár maga sem értette miért. A kapitány vigyora, ha lehetséges, még szélesebbé vált, szinte valamennyi fogát látni lehetett.

– Barry, szükségem van a segítségére. Rövid leszek. Hallott valaha a Fehér Umbrelláról?

Barry megrázta fejét, kellemetlen érzése egyre fokozódott.

– Reméltem is. A Fehér Umbrella az Umbrella Rt. egyik részlege. Egy *nagyon* fontos részlege. Biológiai kutatásokra specializálódott. Igen, használjuk talán ezt a kifejezést. A Spencer-birtok az egyik kutatóállomása volt. Nemrégiben baleset történt.

Wesker leporolta a konyha közepén álló pultot és nekitámaszkodott. Csevegő hangnemben folytatta, mintha csak a hétvégi focimeccseket elemezgetné egy korsó sör mellett.

– Ennek a részlegnek van némi összeköttetése a STARS felé, és a közelmúltban felkértek, hogy működjek közre a baleset során keletkezett károk elhárításában. Gondolom, el tudja képzelni, hogy a helyzet nagyon kényes, következképp csendesesen kell intézkedni. A Fehér Umbrella érthető okokból igyekszik elkerülni, hogy érintettsége napvilágra kerüljön.

– Na mármost, néhány szót arról, ami az én részvételemet illeti. Az a feladatom, hogy jussak el a laborba, és tüntessem el azt a néhány szerfelett kompromittáló bizonyítékot, amelyek igencsak terhelőek lennének a Fehér Umbrellára nézve. Ezekből kiderülhet, hogy a cég felelős a balesetért, ami annyi *kellemetlenséget* okozott Racoomban az utóbbi időben. A gondom az, hogy nincs kulcsom a laborokhoz, pontosabban több, nélkülözhetetlen kulcsom hiányzik. És itt lép be a képbe maga. Szükségem van a segítségére a kulcsok megtalálásához.

Barry pillanatokig a döbbenettől elnémulva bámult rá, gondolatai vadul kavarogtak. Egy baleset, egy titkos laboratóriumban folyó biológiai kutatás...

... és gyilkos kutyák, és vérvédő, húszabáló zombik, szabadon az erdőben...

Szempillantás alatt felforrt a vére. A Coltot egyenesen Wesker mosolygó arcának közepére irányította.

– Megörültél bameg? Titokban csináltatok a kis disznóságaitokat, aztán elcsesztetek valamit, ami miatt egy csomó szerencsétlen meghalt. Gyerekek haltak meg, te személtáda! Tényleg azt hiszed, hogy segítetek eltüntetni a bizonyítékokat? Hát most nagyon ráfaragtál, te örült kurafi!

Wesker lassan csóválta a fejét. Halkan szólalt meg, azzal a hangsúllyal, mint a tanító bácsi, amikor magyaráz a gyerekeknek.

– Ó Barry, nem érted. Egyszerűen nincs más választásod.

Csak hogy tudd: néhány barátom a Fehér Umbrellától jelenleg a házad közelében üldögél egy sötét szélvédős kibuszban. A feleséged és gyermekeid álmát vigyázzák. Ha nem segítesz nekem, a családotnak vége.

Barry úgy érezte, kiszakad a halántéka. Jeges gyűlölet öntötte el, minden idegszála pattanásig feszült. Hüvelykujjával felhúzta a kakast. Az acél fémes kattánása ostorcsapásként hatott a pillanatnyi csendben.

– Mielőtt meghúznád a ravaszt – folytatta Wesker – megemlíteném, hogy ha nem jelentkezem be rövid időn belül, végrehajtják az erre a helyzetre vonatkozó parancsot. A parancsuk pedig az, hogy mindenképpen nyírják ki a családotat.

A szavak átvágták a Barry agyára telepedett vörös ködöt. Tenyere nyirkos lett a rémülettől.

Kathy! A gyerekek!

– Blöffölsz! – suttozta.

Wesker vigyora végre eltűnt, a színlelt jókedv helyét ismét a tőle megszokott közömbös, kiismerhetetlen álarc foglalta el.

– Én ugyan nem – mondta hidegen. – Rajta, próbáld csak ki. Ha tévedsz, később majd bocsánatot kérhetsz tőlük... a sírjuknál.

Néhány másodpercig egyikük sem mozdult. A feszültség szinte tapinthatóvá vált. Aztán Barry lassan visszaengedte a kakast és leeresztette a pisztolyt. Ezt képtelen volt kockára tenni, a családja volt a mindene.

Wesker bólintott és az egyik zsebébe nyúlt. Egy kulcsosomót vett elő, és üzletszerű, szinte könnyed hangnemre váltott át.

– Négy rézcímer van valahol a házban, körülbelül teáscsésze méretű korongok. Az egyik oldalukon gravírozott képet láthatsz. Egy Nap, egy Hold, egy Csillag és egy Szél szimbólum. A kastély túlsó végében van egy ajtó, oda tartozik a négy fémkorong,

A karikáról lefűzött egy kulcsot, letette a pultra, és Barry felé pöccintette.

– Ez minden zárat nyitni fog a másik szárnyon, vagy legalábbis a fontosabbakat. Mindkét szinten körül kell nézned.

Találd meg azokat a tárgyakat, és a családnak nem esik bántódása.

Barry zibbadt ujjakkal nyúlt a kulcsért és jobban rettegett, mint életében bármikor.

– Chris és Jill... – kezdte.

–... kétségtelenül segíteni fognak a keresésben. Ha bármelyiküket látod, mondd el nekik, hogy a hátsó ajtó, amit persze véletlenül találtál meg, a lehetséges kivezető út. Biztos vagyok benne, hogy boldogan együttműködnek egy megbízható baráttal, a jó öreg Barryvel. Minden ajtót, amit tudsz, nyiss ki, hogy alaposabb munkát végezhess.

Wesker újra elmosolyodott. A szinte baráti félmosoly azonban szöges ellentétben állt szavaival.

– Persze, ha elmondod nekik, hogy találkoztál velem, az bonyolíthatja a dolgot. Ha valami baj történne velem, mondjuk, egy golyó fúródna a hátamba, vagy valami ilyesmi, nos akkor khm... Ugye elég ennyit mondanom? Legyen ez a dolog a mi kettőnk titka.

A kulcson egy kis gravírozott képcske csillogott, egy páncélruhát ábrázolt. Barry a zsebébe csúsztatta.

– ön hol lesz, uram? – kérdezte ismét tisztelettudóan.

– Ne aggódj, valahol a környéken. Megkereslek, ha eljön az ideje.

Barry könnyörgőn nézett Weskerre, tehetetlenül próbálta elnyomni a hangjában rezgő kétségbeesést.

– Mondja meg azoknak ott a kocsiban, hogy segíték magának, oké? Nem felejt el bejelentkezni?

Wesker a lift felé indult. A válla fölött hátraszólt:

– Bízz meg bennem Barry. Tedd, amit mondok, és a holnapi újságokban egy szó sem esik a családról.

A lift ajtaja fémes kattanással becsukódott. Valahol, mélyen alattuk felbúgott egy elektromos motor. Wesker távozott.

Barry perceken keresztül dermedten állt, tehetetlenül nézett a liftakna felé, és próbált kiutat keresni a bajból. Nem talált. Választania kellett a családja és a becsülete között. Nem lehetett kétséges, melyik mellett dönt. *Becsület nélkül lehet élni...*

Összeszorította állkapcsát, fogai hangosan csikorogtak tehetetlen dühében. Lassan a lépcső felé indult. Elszánta magát, hogy megtegye azt, amit tennie kell, hogy családját megmentse. Elhatározta, ha már vége lesz ennek az egésznek, ha már biztonságban tudja a feleségét és a kicsiket...

Bárhová bújsz, én megtalállak, kapitány!

Olyan erővel szorította ökölbe hatalmas kezét, hogy az ujjpercei kifehéredtek. A mézárszékre emlékeztető konyha lépcsőjénél megesküdt, hogy Wesker megfizet azért, amit tesz. Méghozzá kamatos kamattal.

10. fejezet

Jill a nyílásba csúsztotta a súlyos rézkorongot. Halk, fémesen csengő kattanással ugrott a helyére. Hézagmentesen illeszkedett a rézlapba, egy milliméterrel sem állt ki a tábla szintjéből. A korongra vésett Csillag szimbólum megcsillant a gyenge fényben.

Egy megvan, bár kis híján varjúeledel lett belőlem miatta.

Hátrébb lépett és diadalmas mosollyal szemlélte művét.

A varjak mozdulatlanul figyelték, ahogy végigment a teremen, csak néha károgtak egyet. Megoldotta az egyszerű rejtvényt, összesen hat kép volt a bölcsőtől a sírig, az újszülött babától a fagyos tekintetű öregúrig. Feltételezte, hogy valamennyi Lord Spencert ábrázolja, jóllehet fogalma sem volt, hogy nézett ki az öreg annak idején.

Az utolsó kép az elmúlásról szólt. Sápadt, viaszbábszerű holttest feküdt a ravatalon, gyászolók vették körül. Amikor Jill megpöckölte az alatta lévő kapcsolót, a kép simán, nyikorgás nélkül kifordult a falból. A festmény keretének bal oldalába hosszú, vékony fémtengely volt beépítve, a henger végén néhány fogaskerék látszott. A kép mögött egy kicsiny, bársonybéléses nyílás tárult fel. Az üreg közepén egy rézkorong csillogott.

Minden baj nélkül elhagyta a termet. Annyira biztos volt dolgában, hogy pillantásra sem méltatta a madarakat.

Vett egy utolsó, mély lélegzetet a kellemes éjszakai levegőből, mielőtt belépett a kastélyba. Előhúzta a minikomputert. Gondosan, nagy ívben kikerülte a sötét teremben fekvő hullát, menet közben a térképet tanulmányozta, hogy merre folytassa útját. Az lesz a legjobb, ha visszamegy azon a folyosón, amin jött. A tájképekkel díszített szürke-zöld teremben megállt. A térkép szerint az egyik ajtó egy kicsi, négyszögletes szobába vezetett, amiből egy jóval nagyobb terem nyílt.

Idegesen fogta meg a kilincset Vett egy mély levegőt és kitérte az ajtót, majd azonnal leguggolt és a Berettával villámgyorsan végigpásztázta szobát.

A térkép pontosnak bizonyult volt, tényleg kisméretű szoba volt, négyszögletes és teljesen üres. Átsietett rajta és belépett a terembe. A jobb keze felé eső ajtó irányába indult. Közben elismeréssel adózott az egykori tervezőnek. A terem egyszerű eleganciája lenyűgöző volt. Tejeskávé színű, aranypettyes márvánnyal burkolt falak nyújtózkodtak a magasba; egyszerűen csodálatos volt. *És persze piszok drága, gondolta.*

Valahol a lelke mélyén sóvárgást érzett a régi szép idők után, amikor az apjával közös jövőjüket tervezgették. Nagy tervek, nagy remények, nagy ötletek, a visszatérő álmok egy igazán nagy zsákmányról. Meg valami hasonlóról, mint ez itt. *Ez az, amit csak az igazán gazdag emberek tudnak megfizetni...*

Felkészítette magát, lenyomta a hideg, kecsesen ívelt kilincset és meglökte az ajtót. Egy gyors pásztázás a pisztollyal és máris megnyugodhatott. Egyedül volt. Díszes, vörös és aranszínben tündöklő tapéta borította a falakat. A jobb oldalán egy régimódi, magas Öntöttvas kályha állt. A narancssárga kézi csomózású perzsaszőnyegre szinte félt rálépni, nehogy tönkretegyje ormóttan bakancsával. Balkézről egy modern, alacsony divány, előtte ovális dohányzóasztalka porosodott, a hátsó falon, két ívelt tartókaron egyensúlyozva...

...egy pompás karabély csillogott az antik lámpák fényében. Jill boldogan elmosolyodott és átrohant a szobán. Nem hitt a szerencséjének.

Istenem, add, hogy legyen megtöltve, add, hogy legyen megtöltve...!

Megállt, azonnal felismerte a típust. Nem foglalkozott behatóan a fegyverekkel, de ugyanaz a gyártmány volt, amit a STARS-nál is használtak: ötlövetű Remington M870-es.

A Berettát a tokjába csúsztotta, és változatlanul mosolyogva két kézzel leemelte a puskát.

Mosolya azonnal lehervadt. A két tartókar vége, a fegyver súlyától megszabadulva felemelkedett és eltűnt a falban. Ezzel egy időben mély hangú csikorgás hallatszott a fal mögül. Mint mikor elmozdul egy óriási fémtárgy. Jill nem tudta mi az, de gyanúsak találta. Megfordult tengelye körül, szeme mozgást keresve cikázott, de a világon semmit nem látott. A helyiség éppen olyan csendes volt, mint mikor belépett. Se rikoltó madarak, se villogó fények, és egyetlen kép sem vált el a faltól. Semmi csapda.

Fellélegzett és gyorsan ellenőrizte a fegyvert, örömmel nyugtázta, hogy töltve van. Az állapota is kiváló. Valaki gondosan karbantartotta. A cső tiszta volt és enyhe fegyverolaj szagot árasztott. Az adott helyzetben Jill számára ez volt a világ legkellemesebb illata. A fegyver súlya megnyugtató volt. Az *erő* szinte lüktetett ujjai között.

Végignézett a szoba többi részén, és csalódnia kellett: nem talált több löszert. A Remingtonot így is a sors váratlan, jótékony adományának érezte. A STARS-nál rendszeresített golyóálló mellényeknek volt egy, a hátoldalon elhelyezett puskatartó zsebe. Becsúszta a fegyvert, és bár zavarta, hogy a puskatás a tarkójánál lengedez, legalább nem foglalta le a kezét.

Semmi egyebet nem talált. Az ajtóhoz ment, sürgősen vissza akart jutni az előcsarnokba, hogy megossa felfedezéseit Barryvel. Ebben a szárnyban, az első szinten minden ajtó mögé belesett, amit ki tudott nyitni. Ha Barry ugyanezt tette a másik szárnyban, jöhet az emelet, és végre befejezhetik a Bravo raj valamint a hiányzó Alfások utáni keresgélést.

És akkor remélhetőleg elhúzzunk a francba, l ebből a hullaházól.

Becsukta az ajtót maga mögött és hosszú léptekkel végiment az ízléses márványszobán.

– Egész jól alakulnak a dolgok – mormolta maga elé, és forrón remélte, hogy Barry megtalálta Christ és Weskert. Megfogta az ajtógombot.

Az tuti, hogy a srácok nem errefelé jöttek...

Az ajtó zárva volt. Jill jobbra-balra próbálta forgatni a gombot. Egy kicsit kattogott, de nem engedett. A résre nézett, oda, ahol az ajtó találkozott a kerettel, és hirtelen erős nyugtalanság kerítette hatalmába.

A résben, a nyitógombbal egyvonalban vastag acéllemez csillogott ezüstösen. Jill szakértő szeme egy pillanat alatt felmérte, hogy tökéletesen eltakarja a zárszerkezetet. *Sőt, mélyen benyúlik az ajtókeretbe is. Mi folyik itt?* A lyukat, ahol az erős retesz eltűnt a keretben, ugyancsak acélkeret védte. Ezt az ajtót valami miatt különösen megerősítették.

Klikk, klikk, klikk...

Por szitált alá a mennyezetről, őrlő fogaskerekek hangja töltötte be a szobát; fémes hangon kattogni kezdett a falak mögött lapuló, láthatatlan szerkezet.

Mi a fene ez? Jill elképedve nézett fel és torkán akadt a lélegzet. A világos mennyezet mozgott. A terem sarkaiban a márvány rettenetes csikorgás közepette morzsolódott porrá. A mennyezet elindult lefelé.

Szempillantás alatt a másik ajtónál termett, ami mögött a puska tálalta. Lecsapott a kilincsre, lenyomta... és zárva volt, éppoly szilárdan, mint a folyosóra vezető.

A rohadt életbe! Gáz van, nagy gáz!

Elöntötte a pánik, visszaroht a másik ajtóhoz, rémült tekintete az ereszkedő mennyezetet pásztázta. Másodpercenként öt-hat centimétert haladt, ezzel a sebességgel három percen belül elérhette a padlót.

Előkapta a karabélyt, és zár felé irányozta. Most nem takarékoskodhat a löszerezellel, kerül amibe kerül, szét kell törnie a megerősített acélreteszt. Ez volt az egyetlen lehetséges megoldás, az álkulcsaival semmire sem ment ennél zárfajtánál. Az első lövés hatalmas recsenéssel robbant az ajtón, szilánkok záporoztak mindenfelé. Pontosan az a látvány tárult szeme elé, amitől tartott. Az acéllemez majdnem az ajtó feléig ért, [ehetlenné téve, hogy hozzáférjen a zárszerkezethez. Gondolatai kétségbeesetten, megoldás után kutatva száguldoztak, de nem sikerült zöldágra vergődnie. A puskához nincs elég löszere, hogy

szétlöje az ajtót, a Beretta üreges lövedéke szétlapul a becsapódáskor.

Talán meggyengíti annyira, hogy be tudjam törni...

Célba vette az ajtókeretet, és újra tüzelt. A mennydörgő lövés nagy darabokat tépett ki a fából, a szétterülő sörétek a falat sem kímélték. Márványszilánkok repkedtek a levegőben, de az acéllemez nem adta meg magát. A mennyezet könnyörtelenül, csikorogva ereszkedett már csak három méterre járt a feje felett. Egy percen belül agyonnyomja! – Istenem, ne engedd, hogy így haljak meg!

– Jill? Te vagy odaát?

A hang a bejárat túloldaláról érkezett. A lányban feléledt a remény *Barry!*

– Segíts! Barry törd be az ajtót! Most! Siess! – Jill magas, reszkető hangon ordított.

– Lépj hátra!

Jill hátrébb botladozott és máris hallotta az erőteljes rúgást az ajtón.

Az ajtó megremegett, de kitartott, Jill tehetetlenül felkiáltott csalódottságában, iszonyodó tekintete a padló és a mennyezet között cikázott. A menekülést jelentő ajtó ismét megrengett. A mennyezet másfél méterre volt Jill fejétől.

Gyerünk már, gyerünk!

A harmadik rúgást jókora reccsenés kísérte, széles fadarabok hasadtak ki a zár körül. Az ajtó kitárult. Barry jelent meg a résben, vörös és verejtékes arcáról aggodalom sugárzott. Keze a lány kezéért nyúlt Jill előrevetette magát. Barry megragadta a csuklóját, és szó szerint kirántotta a teremből; Jill lábai a levegőben úsztak. A padlóra estek, hátuk mögött az ajtó leszakadt sarokpántjairól. Fa és fém sikoltott, a vastag kőlap egyenletes, mindent összeroppantó erővel folytatta lefelé az útját. Az ajtó sorozatos recsegések közepette összeroppant. Egy utolsó, hosszan rezonáló csattanás, és a mennyezet összeért a padlóval.

Vége volt. A házra újra síri csend borult. Tántorogva álltak lábra, Jill az ajtónyílásra meredt. Az egész keret a korábban a mennyezetet alkotó tömör kőköcskékkel volt megtöltve.

– Jól vagy? – zihálta Barry.

Jill egy pillanatig nem válaszolt. Lenézett a még mindig kezében tartott puskára. Eszébe jutott, mennyire bízott abban, hogy a szobában nincs csapda.

Hátborzongató gondolata támadt. Lehet, hogy soha sem jutnak ki ebből a pokoli, elátkozott építményből?

Rebecca nyugtalanul állt a lépcső korlátjánál, Chris fel-alá járkált a széles, vörös szőnyegen. A hatalmas, lenyűgöző előcsarnok csendbe burkolózott. Baljóslatú és fenyegető volt.

A STARS tagjai eltűntek, és semmi sem árulta el, hogy hová és miért. Valahonnan a kastély mélyéről távoli, mennydörgésre emlékeztető robaj hallatszott, mintha valami óriási épület dőlt volna le. Fejüket felszegve hallgatták, de a hang nem ismétlődött meg. Chris még csak azt sem tudta betájolni, melyik irányból érkezett,

– Hihetetlen! Zombik, örült tudósok, és most dübörgő hangok az éjszakában.

Megfizethetetlen élmény. Eredeti helyi nevezetesség turisták számára. – Chris a lányra mosolygott, és őszintén remélte, hogy kevésbé látszik feldúlnak, mint amilyen valójában. – Jól van... Azon gondolkodom, hogy itt az ideje, jöhet a B-terv.

– Mi a B-terv? – kérdezte Rebecca. Chris felsóhajtott.

– Dögöljek meg, ha tudom. Esetleg megnézhetnénk pár helyiséget, biztos találunk olyat, amit a kardkulcs nyit. Talán kibányászhatunk valami információt, egy térképet, vagy ilyesmit. Ahogy elnézem, egy darabig még eltart, míg a csapat újra összegyűlik.

Rebecca bólintott Chris vezetésével az étkező felé vették az irányt. A férfi nem rajongott túlságosan az ötletért, hogy további veszélyeknek teszi ki a lányt, de nem akarta egyedül hagyni, pláne nem az előcsarnokban. A lélegzetelállító helyiség a legkevésbé sem tűnt biztonságosnak.

Éppen a hangosan ketyegő ingaóra előtt haladtak, amikor Chris talpa alatt megreccsent valami kemény dolog. Leguggolt és felvett egy sötétszürke gipszdarabot. A közelben még jó néhány hasonló törmelékdarab hevert.

– Láttad ezeket, amikor az előbb errefelé jöttünk? – fordult a lányhoz.

Rebecca csak a szemével jelzett nemet, Chris lehajolt és a markába vett még néhány szilánkot. Felállt és elgondolkodva méregette őket. Nem emlékezett rá, hogy ott lettek volna. Az asztal másik végén, a díszes kandalló előtt egy egész kupac gipsztörmelék hevert.

Elindultak, de a hosszú asztal végéhez érve megálltak az egyik törmelék halom mellett. Chris a bakancsa orrával megpöckölte a szürke darabokat. A formájukból ítélve valami szobrot alkothattak. *Bármi volt, most már csak szemét.*

– Fontos ez? – kérdezte Rebecca. Chris vállat vont.

– Talán igen, talán nem. Lehet, hogy megérdemel egy kis figyelmet. Ilyen helyzetekben sosem tudhatod, miről derül ki, hogy fontos nyom.

Az óra hangja baljóslatúan visszhangzott a hátuk mögött. Átérték a folyosóra. A bomlás mindent elborító bűze azonnal felkavarta gyomrukát. Jobbra fordultak; Chris előhúzta az ezüst kulcsot...

... és azonnal ledermedt, keze automatikus mozdulattal rántotta elő a Berettát. Baljával közelebb húzta magához a lányt. A folyosó végén lévő ajtót csukva találták. Amikor pár perccel korábban erre jöttek, még nyitva állt. Mozgás vagy figyelő szempár... Sehol, de valaki egész biztosan járt itt, mialatt ők az előcsarnokban voltak. A gondolat szerfelett nyugtalanító volt, megerősítette Chris kellemetlen érzését, hogy titokzatos dolgok történnek körülöttük.

A padlón heverő hulla ugyanabban a helyzetben feküdt, mint korábban. Chrisnek eszébe jutott, milyen nehéz volt elpusztítani. Tudta, meg kellene vizsgálnia, és fel kellene derítenie a balra eső területet, de nem akart ilyesmibe fogni, amíg Rebeccát nem juttatja valami biztonságos helyre.

– Gyere! – suttozta.

A zárt ajtóhoz oldalaztak. Chris a lány kezébe nyomta a kulcsot, így ő az esetleges támadókra Összpontosíthatott. A zár halk kattanással nyílt ki. Rebecca egy gyengéd lökéssel szélesre tárta a cizellált faburkolatú ajtót. Chris ösztönösen érezte, hogy a szobában semmi fenyegető nincs, de biztos, ami biztos, gyorsan körbepillantott. Jelzett Rebeccának, lépjen be.

Egy kis zeneterembe csöppentek. A bal oldali falnál csillogó, fekete pianínó állt, mellette egy kicsiny alkóv nyílt. Szemben egy beépített bárpult volt. A zongorától padlóhoz rögzített, háttámla nélküli székek sorakoztak egészen a jobb oldali falig. Talán a diszkrét megvilágítás, talán a halvány pasztellszínek miatt – a terem nyugodtnak tűnt. Bármi is legyen az oka, Chris megállapította, ez a legkellemesebb helyiség, amit a házban eddig látott.

Megfelelő rejtekhely lesz Rebeccának, míg én megkeresem a többieket.

A lány elhelyezkedett a poros zongora melletti padon, Chris pedig alaposan körülnézett a helyiségben. Látott néhány cserepes növényt, egy kicsiny asztalt, és hátul néhány tölgyfa könyvespolcot. Az egyeden bejárat az volt, amin bejöttek. *Minden szempontból ideális búvóhely lenne Rebecca számára, gondolta a férfi.* Eltette a pisztolyt és a lány mellé ült. Nem akart ráijesztetni, ezért gondosan megválogatta szavait. Rebecca bizonytalanul rámosolygott. Fiatalabbnak látszott a koránál, rövidre nyíri frizurája erősítette a benyomást, hogy gyerek még.

Egy gyerek, aki hamarabb elvégezte az egyetemet, mint ahogy te megszerezted a pilótajogosítványt. Ejnye, Chris, kezeld már felnőttként ezt a lányt! Valószínűleg sokkal több esze van, mint neked.

Chris elnyomott egy sóhajtást és visszamosolygott Rebeccára.

– Szerinted jól éreznéd itt magad, míg én körülnézek egy kicsit a házban?

Rebecca mosolya megváltozott, de töretlen bizalommal nézett Chris szemébe.

– Értem – mondta lassan, – Nincs fegyverem, és ha bajba kerülsz, én csak kolonc vagyok a nyakadon. Erről van szó?

Nem kapott választ. Szélesebben elmosolyodott és hozzátette:

– Jól van, legyen úgy, ahogy akarod. Am ha olyan kémiai feladványba botlasz, ami meghaladja képességeidet, már késő lesz azt kívánni, bárcsak melletted lennék.

Chris felnevetett. Megint alábecsülte Rebeccát. Az ajtóhoz ment a kezét a gombra téve megállt.

– Visszajövök, mihelyt tudok – mondta. – Zárkózz be, és nehogy elkóborolj, oké?

Rebecca bólintott. Chris kilépett a helyiségből, az ajtót egy határozott mozdulattal becsukta maga mögött. Megvárta, míg kattant a zárnyelv, majd előhúzta a Berettát. A mosoly helyét elszánt kifejezés foglalta el arcán. Frissen, cselekvésre készen indult el a folyosón.

A rothadó test közelében a dögszag szinte kibírhatatlan volt. Apró, felszínes szippantásokkal lélegzett, míg elhaladt a hulla mellett. Meg kellett néznie a folyosó másik szakaszát, ellenőriznie kellett, nem lapul-e ott valami bestia.

Előrelépett, befordult a sarkon... és kővé dermedt. Megpillantotta a fej nélküli, vérbe fagyott holttestet. A kicsivel arrébb heverő fejhez ment és nagyot nyelve megvizsgálta az ernyedttélt arcvonásokat. Felismerte Ken Sullivant. Érezte, előnti a harag. Jeges gyűlölet söpört végig rajta a halott Bravos láttán.

Ez iszonyatos, egyszerűen iszonyatos! Joseph, Ken, valószínűleg Billy... Vajon hányan haltak meg? Még hány embernek kell szenvednie egy ostoba baleset miatt?

Elfordult, céltudatos léptekkel az ebédlőbe vezető ajtó felé ment. A terve egyszerű volt. Visszatér az előcsarnokba, és végigjár minden lehetséges utat, amin társai mehettek. Út közben megöl minden férget, amivel találkozik. Nem hagyja bosszulatlanul a társait, a barátait! Nem, még akkor sem, ha az életét kell kockára tennie!

Rebecca bezárta az ajtót Chris háta mögött, és visszament a poros zongorához. Leült és csendesen sok szerencsét kívánt a férfinak. Tudta, Chris felelősséget érez iránta.

Mérgelődni kezdett. Hogy lehettem olyan ostoba, hogy elejtem a fegyvert? Ha meglenne a stukk, nem kellene annyira, aggódnia miattam, Az igaz, hogy tapasztalatlan vagyok, de végigcsináltam az alapkiképzést, mint mindenki más!

Céltalanul végigfuttatta ujjait a poros billentyűkön. Haszontalannak érezte magát. El kellett volna hozni pár aktát a raktárszobából. Lehet, hogy semmi hasznosat nem tudna kihámozni a dossziékból, de legalább lenne valami olvasnivalója. Nem szívesen üldögél karba tett kézzel. *Játszhatnál egy kicsit*, súgta neki egy hang vidáman. Halványan elmosolyodott. Lenézett a billentyűkre. *Köszönöm, de inkább nem!* Gyermekkorában évekig szenvedett a zongoraórákon, míg a srácok odakint játszottak.

Felállt és valami elfoglaltságot keresve nézelődni kezdett a csendes szobában. A bárpulthoz sétált, ráhasalva áthajolt felette, de csak néhány, vastag porral borított polcot és pár tucat szalvétát látott. Whiskysüvegek, a legtöbbjük üres; az egyik polcon drágának látszó, érintetlen borospalackok.

Támadt egy ötlete, de rögtön el is vetette. Sosem rajongott az italért, ráadásul nem ez a legmegfelelőbb alkalom arra, hogy szeszt igyon. Söhajtván megfordult. A pianínót leszámítva nem volt semmi látnivaló. A falon kisméretű festmény függött, egy asszonyt ábrázolt. Egészen ügyes portré volt, sötét keretben. A zongora mellett, a padlón egy haldokló növény sárgállt. Olyan nagylevelű gaz volt, amelyet az ember gyakran lát a jobb éttermekben. Egy, a falhoz rögzített kisasztal, a tetején felfordított talpas pohár. Ennyi.

Végiggondolta, hogy mit tudna kezdeni magával. A zongora egyre erősebben csábította.

Elsétált a pianínó mellett, és szemügyre vette a falmélyedést. Egyik oldalán két üres könyvespolc, semmi érdekes.

Tényleg semmi? Gyanakvó tekintettel közelebb lépett a polcokhoz.

A külső, keskenyebb polc üres volt, de mögötte...

Kezét a polc végére tette és megnyomta. A külső rész könnyedén, szinte súrlódásmentesen elcsúszott. Gyorsan átkutatta a rejtett polcokat. Megint csalódnia kellett. Egy régi, ütött-kopott kürt, poros cukorkásüveg, egy díszváza, és egy elrongyolódott mappába dugva néhány kottalap. Elolvasta a címeiket és hirtelen jöleső nosztalgia futott át rajta. *A Holdfényszonáta* volt az egyik kedvenc darabja akkoriban, mikor még játszott.

Felvette a megsárgult lapokat, s felrémlettek előtte az órák, mikor tíz-tizenegy éves korában éppen ezt próbálta megtanulni. Ez volt az a zenedarab, ami világossá tette előtte, nem való zongoristának. Gyönyörű, finom dallam; egy kicsit mindig meghalt, mikor darab végén felemelte ujjait a billentyűkről.

A kottával a kezében, elgondolkodva méregette a pianínót. Ha jobban belegondol, tulajdonképpen semmi jobb dolga nem akad...

Az is lehet, hogy valaki a csapatból meghallja a játékot és bekopog, hogy utánanézzon honnan ered a szörnyű zaj... Mosolyogva leporolta a padot leült és a kottatartóba tűzte az első részt. Az ujjai automatikusan megtalálták a kezdő pozíciót. Ahogy a nyitányt olvasta úgy érezte, sosem hagyta abba a gyakorlást. Kellemes érzés volt, isteni változás a kastély borzalmai után. Lassan, habozva játszani kezdett. Az első melankolikus dallamok megtörték a csendet. Rebecca ellazult, a félelem és a feszültség pillanat alatt elillant a testéből. Nem játszott túl jól, rossz volt a tempója, de legalább a megfelelő hangokat fogta le. A darab szépsége pótolta a kifinomultság hiányát.

Csak a billentyűk ne lennének olyan merevek

Valami megmozdult mögötte, felugrott és megpördült, fordultában messze rúgta a padot. Támadóját kereste.

Amit látott, olyan váratlanul érte, hogy néhány másodpercre mozdulatlaná dermedt. Képtelen volt felfogni azt, amit érzékei közvetítettek agyába.

Mozog a fal...?!

A darab utolsó akkordjai még a levegőben lebegtek. A zongorával szemközti részen a csupasz fal körülbelül egy méter szélességű darabja felfelé csúszott, eltűnt a mennyezetben, majd halk reccsenéssel megállt.

Rebecca moccanás nélkül állt. Arra számított, hogy valami szörnyűség fog történni. A másodpercek csendben múltak, de semmi sem mozdult. A szoba éppoly csendes volt, és ugyanazt a nyugalmat sugározta, amit korábban. *Nézzük csak. Valaki eldugta a kottát. A billentyűk furcsán merevek... Lehetséges, hogy a billentyűk valami rejtett mechanizmust hoztak működésbe?*

A szűk nyílás egy rejtett, gyengén megvilágított szobácskát fedett fel. A kamra körülbelül tíz négyzetméter alapterületű volt, talán még annyi sem. A közepén egy sima felületű márványhenger állt, aminek tetején márványlap feküdt. A lapot részben eltakarta a vörös bársonylepel, amelyre egy mellszobrot helyeztek.

Rebecca a nyílás felé lépett, és megállt. Halálos csapdák, mérgezett nyilak, aláhulló sziklák képe cikázott át az agyán. Mi van, ha besétál, és véletlenül aktivál valami kapcsolót és elszabadít valami borzalmas dolgot? Mi lesz, ha bezáródik az ajtó, csapdába esik, és... Chris sem jön vissza soha?

És mi lesz, ha te leszel a STARS egyetlen olyan tagja, aki semmit sem tesz a küldetés sikere érdekében? Légy már egy kicsit bátrabb!

Megacélozta magát és lesz, ami lesz sóhajtással belépett a kamrába. Lassan, óvatosan mozgott. Semmit sem látott, amitől félnie kellett volna. A kávébarna, sima falat sötét faberakások díszítették. Egy ablakon keresztül halvány fény szűrődött be. Az elkoszolódott üvegen túl parányi melegház látszott, amelyben néhány tucat növény haldoklott. Rebecca közelebb lépett a talpazathoz, Beethoven mellszobrához. A szobrász élethűen ábrázolta a *Holdfényszonáta* szerzőjének szigorú arcát.

A szobor előtt, a bársonyon vastag, tányér méretű aranykorong csillogott a beáradó fényben. Felső részén pazar, bonyolult mintázatú fehérarany berakás díszelgett. Rebecca elgondolkodva bámulta a jókora medált Ismerősnek tűnt, már látta ezt a mintázatot Valahol itt, a házban...

Az étkezőben, a kandalló fölött!

Igen, egész biztos, ott van a kandallópárkány felett, de az valami más anyagból, talán fából készült. Akkor figyelte meg, amikor Chris a törmelékkupacot vizsgálta.

Kíváncsian megérintette, mutatóujjával végigsimította a díszítést. Mindkét kezével megfogta a korong szélét, elmozdította. A súlyos tárgy felemelkedett

Rebecca háta mögött megroppant valami. A kamra bejáratát lezáró ajtó elindult lefelé..

A lány habozás nélkül visszatette a korongot a helyére. A fal feljebb emelkedett, simán csúszott felfelé a rejtett síneken. Rebecca nagyot fűjt, majd elgondolkodva nézett a súlyos aranykorongra.

Valaki sok pénzt fektetett abba, hogy az aranymedált biztonságosan elrejtse, tehát valami miatt fontos. De hogy a csudába vigye ki innen? Lehet, hogy a kandalló fölötti embléma mögött is valami titkos nyílást rejtettek el?

Tényleg, mekkora is volt az a másik korong? Ugyanekkora? Nem emlékezett, de ösztönösen érezte, hogy a kérdésre az igen a helyes válasz. Vajon mi történne akkor, ha kicserélné a két korongot, ha ezt az aranytárgyat tenné a kandalló fölé?

Mindjárt kiderül!

Rebecca mosolyogva ment vissza a zeneterembe. Chris ugyan ráparancsolt, hogy maradjon a fenekén, de csak egykét percre megy el. Mire a férfi visszaér, talán ő is felmutathat valamit. Igen, ezt kell tennie. Muszáj hozzájárulnia az akció sikeréhez! Igazolnia kell, hogy a STARS hasznos, teljes jogú tagja.

11. fejezet

Barry és Jill a fedett járda végén állt. Mélyeket szippantottak a tiszta éjszakai levegőből. Az utat elzáró súlyos, tömör fémajtó fenyegetően sötétlett előttük. A magas falakon túlról a normális világ hangjai hallatszottak, a tücskök szünet nélkül ciripeltek. Jillt megérintette a halál közelsége. Legutóbbi találkozása a borzalommal igénybe vette idegrendszerét. Barry gyengéden a hátsó ajtóhoz vezette, arra számítva, hogy a friss levegő pozitív hatást gyakorol rá.

Jill a szabadban tényleg jobban lett. A falnak dőlt és mélyeket lélegzett.

– ...és mikor meghallottam a lövéseket, futni kezdtem. – Barry szórakozottan dörzsölgette rövid szakállát Tétován rámosolygott a lányra, – Szerencséd volt Pár másodperc és feltalárod a Jill-szendvicset. Spencer-kastély módra.

Jill hálásan mosolygott vissza, de észrevette, hogy a humor erőltetett, férfi egy kicsit... feszült. Különös. Sosem gondolta volna Barryről, hogy vészhelyzetben elveszíti a nyugalmát

Mi ebben a különös? Nyakig ülünk a szószban, csapdába kerültünk, nem találjuk a többiekét és a kastélyt szemlátomást [arra találták ki, hogy elpusztítson minket Nem kimondottan vidám helyzet

– Remélem, lesz alkalmam visszaadni a kölcsönt – mondta halkán. – Megmentetted az életemet. Köszönöm.

Barry enyhén elpirult és elnézett Jill feje felett.

– Örülök, hogy segíthettem – mondta rekedten –, csak légy óvatos. Ez a hely nagyon veszélyes!

A lány ismét bólintott, és azon gondolkodott, milyen közel járt hozzá a halál. Megborzongott, majd kényszerítette magát, hogy másra gondoljon. Elő kell keríteni Weskert és Christ, most csak ezzel szabad foglalkoznia.

– *Tényleg* azt hiszed, hogy még életben vannak?

– Igen. A másik szárnyban, a zombik mellett láttam egy rakás töltényhüvelyt, meg pár más nyomot. A dögöknek a fejét lőtték szét. Ez Chrisre vall... Ami azt illeti, én is szétrobbantottam ma már pár bestia koponyáját, de... nem érdekes. A lényeg az, hogy Chris valahol a közelben van. – Barry a falban lévő réztábla felé bólintott. – Ez a csillagos korong már itt volt?

Jill egy kicsit meglepődött a hirtelen témaváltástól, úgy tudta Barrynek Chris a legjobb barátja.

– Nem, az egyik szobában találtam. Ja, és ott is volt egy csapda. Mint mindenütt Szerintem együtt kellene folytatnunk a keresést a srácok után. Ketten könnyebben boldogulnánk a rázós helyzetekben.

Barry megrázta a fejét

– Nem is tudom. Abban igazad van, hogy vigyáznunk kell minden egyes lépésnél, és hogy fedezhetnénk egymást, de... Túlságosan sok itt a terem, és az elsődleges feladatunk mégiscsak a menekülési útvonal megtalálása lenne. Inkább váljunk szét, és próbáljuk megkeresni a többi medált és Christ. Meg persze Weskert

Jillnek az volt a benyomása, hogy Barry határozottan kényelmetlenül érzi magát. A férfi elfordult, és elmélyülten tanulmányozta a réztáblát. Nyilvánvaló volt, hogy nem akar a nő szemébe nézni.

– Ráadásul – folytatta Barry – most már tudjuk mivel állunk szemben. Szerintem, ha a józan eszünket használjuk, nem lesz semmi gáz.

– Barry, mondd, jól vagy? Fáradtnak látszol. – Nem ez volt a megfelelő kifejezés, de csak ez jutott az eszébe.

A férfi felsóhajtott és ránézett. Tényleg fáradtnak látszik, állapította meg Jill. Szeme alatt

sötét karikák, a vállalai megereszkedtek.

– Minden oké. Tudod, pizszokul aggódom Chris miatt.

Jill bólintott, de nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy valami másról van szó. Amióta találkoztak, Barry furcsán vibrált, mindent idegesen csinált. *Ennyire nem lehetsz paranoiás. Barry Burtonról van szó, a racooni STARS egyik legfontosabb tagjáról! Azt meg már talán ne is említsük, hogy éppen most mentette meg az életedet. Mi a fenét titkolna?*

Jill érezte, talán túlzásba viszi a gyanakvást, de ennek ellenére eldöntötte, továbbra sem szól Trent ajándékáról. Azok után, amiken keresztülment, nem érzett különösebb bizalmat senki iránt. Ráadásul úgy látta, Barry már alapos helyismerettel rendelkezik, tehát nincs szüksége információkra.

Ez az, maradj racionális. Az lesz a következő, hogy meggyanúsítod Weskert, hogy ő tervelte ki ezt az egészet.

Jill bosszúsan ellökte magát a faltól és Barry oldalán lassan a ház felé indult. Amikor elérték az ajtót, megálltak egymással szemben. Jill még néhányszor teleszívta tüdejét az édes levegővel; érezte, hogy a lehetőségekhez képest megnyugodott. Barry bőszen vigyorgott és előhúzta a Coltot.

– Arra gondoltam, visszamegyek a keleti szárnyba, hátha Chris nyomára bukkanok – mondta. – Szerintem te jársz körbe az emeleten és keresd meg a többi medált. Minden helyiségben alaposan körül kell nézni.

Jill bólintott. Barry kinyitotta az ajtót. A rozsdás csuklópántok sikoltva tiltakoztak, hideg léghullám söpört végig rajtuk. Jill felsóhajtott. Ismét bele kell vetnie magát a hideg, sötét termekből álló labirintusba. Egy újabb rakás undorító félhulla, egy újabb sorozat bezárt ajtó és a mögöttük levő titkok...!

– Minden rendben lesz, meg fogod csinálni – mondta Barry könnyedén. Meleg kezét a lány vállára tette, és gyengéden áttolta a küszöbön. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, mosolyogva, hanyagul tisztelgett. – Sok szerencsét – mondta. Mielőtt Jill válaszolhatott volna megfordult, és a Coltot vállmagasságban feltartva elsietett.

A folyosó végében csikorogva kinyílt az ajtó; Barry eltűnt a lány szeme elől.

Jill a sötét ajtót nézte. Megint egyedül állt a félhomályos, csendes folyosó hideg bűzében. Nem tudta mire vélni Barry különös viselkedését. Abban biztos volt, hogy nem képzelődik. A férfi valamit titkolt előtte. De vajon mit? Valami olyasmit, amitől félnie kell? Vagy így próbálja megóvni valamitől?

Talán holtan találta Christ és Weskert, és nem volt képes elmondani...

Nyugtalanító gondolat, de ez legalább megmagyarázná különös, kapkodó viselkedését. Nyilvánvaló, hogy Barry is minél előbb, amilyen hamar csak lehet, ki akar jutni a házból. Ebből a szempontból nézve érthető, hogy azt akarta, hogy ő maradjon a nyugati szárnyban. Ha különválnak, gyorsabb a keresés. Ahogy a trükkös ajtónyitó mechanizmust nézegette, úgy tűnt jobban foglalkoztatja a menekülési útvonal, mint Wesker és Chris holléte.

Jill a tekintetével, végigpásztázta a ragacsos, vörös tócsában fekvő, mozdulatlan hullákat. Lehet, hogy feleslegesen töri a fejét, és nincs semmiféle rejtélyes motiváció. Lehet, hogy Barry is „csupán” ideges, ő is émelyeg ettől a helytől, ahol halál leselkedik minden sarkon, és bármelyik percben lecsaphat rájuk. *Talán be kéne ezt fejeznem ezt az ostoba töprengést... Ideje lenne nekilátni a dolgoknak. Akár megtaláljuk a többieket, akár nem, Barrynek igaza van. Ha a fene fenét eszik is, ki kell jutnunk innen. Vissza kell mennünk a városba, hogy az emberek megtudják, mi történt itt.*

Jill nyújtózkodott egyet és a lépcsőházhoz vezető ajtóhoz sétált. Menet közben előhúzta fegyverét. Ha eddig eljutott, valahogy majd csak lesz ezután is. Megoldja a rejtélyt, ami annyi halottat követelt már...

... és egy rakás olyan áldozatot, aki még nem halt meg igazán, hanem az élet és halál mezsgyéjén bolyong,

Forest Speyer halott volt. Az örök vidám srác nem létezett többé. Eltűnt, csak egy véres, élettelen testet hagyott maga mögött az egyik emeleten.

Az éjszakai erdő távoli hangjai elvesztek egy hirtelen szél-rohamban. Szél üvöltött az átriumos udvar eresze és korlátai között. Kísérteties hang volt; Forest már nem hallhatta. Forest már soha többé, semmit sem hallhat meg.

Chris leguggolt a test mellé, és óvatosan lefeszítette a fehér, merev ujjakat a Berettáról. Próbálta elkerülni, hogy az arc felé nézzen, de nem bírta megállni. Ahogy Forest öve felé nyúlt, Önkéntelenül belenézett a szörnyű lyukakba, ahol valaha a férfi két szeme csillogott.

Mi történt, mi az Úristen történt veled, ember?

Forest testét sebek borították. Két-három centi hosszú sebek; a nyers, véres hús tompán csillogott a gyér holdfényben. Olyan volt, mintha egy éleden késsel szabdalták volna Össze. Minden egyes gonosz vágás bőr- és izomdarabokat tépett ki a testből- A mellüreget egy szakaszon kegyetlenül feltépték, bordacsontok fehérlettek a vörös foszlányok alatt. Szem nélküli, vértói patakozó tekintete maga volt az iszonyat; a gyilkos nem érte be Forest életével, a lelkét is magával akarta ragadni.

Három teli tárat talált Forest övében. Zsebre tette a kincseket és gyorsan felállt. Erőnek erejével szakította el tekintetét a meggyalázott testtől. Mélyeket lélegezve kinézett a sötét fákra. Gondolatai vadul kavarogtak. Valami magyarázatot keresett, de egyelőre képtelen volt összefüggéseket találni.

Az előcsarnokban eldöntötte, hogy minden egyes ajtón benéz, amit nyitva talál. Amikor meglátta a véres kéznyomokat a keskeny lépcsőn, és meghallotta a panaszos madárrikoltásokat, nekilendült, hogy igazságot szolgáltatson.

Varjak Ezek varjak, egy egész csapat. Mi ez itt? Állatkert? Kutya-falka, gyilkos varjak...

Pislogva forgatta fejét. Fáradt agya megpróbálta feldolgozni a részleteket. Mély sóhajjal guggolt le ismét a kegyetlenül megcsonkított holttesthez, hogy a szaggatott sebeket közelebből is megnézze, A súlyosabb vágások között tucatnyi kisebb karcolást talált, ezek legtöbbször párhuzamosan futott egymás mellett.

Karmok. Ezek karmok nyomai.

Abban a pillanatban, amikor a gondolat megfogalmazódott benne, furcsa csattogást hallott. Szárnyak? Forest pisztolyát is kezében tartva, lassan megfordult.

A látványtól elakadt a lélegzete.

Egy fényes, fekete tollazatú, hatalmas madár telepedett a korlátra alig egy méternyire tőle; éjfekete, csillogó szemével őt figyelte. Csőrében egy véres bordacsont vagy valami hasonló lógott. Oldalra billentette fejét, és fülsértő rikoltást hallatott. A vöröslő emberi maradvány a korlátra esett.

A madár kiáltására gyülekező varjak válaszikoltása hasította szét a feszült csendet. Túlméretezett szárnyak gonosz susogása hallatszott, kárógó, csapkodó árnyak bukkantak ki az eresz alól.

Chris futásnak eredt Közben felrémlt előtte Forest véres, hátborzongató szeme; ez emberfeletti teljesítmény-re sarkallta. Beugrott a szűk terembe és bevágta az ajtót az egyre hangosabban rikácsoló madarak előtt Irdatlan mennyiségű adrenalin vágtatott ereiben, szíve hatalmas dobbanásokkal zakatolt.

Mély lélegzetet vett, aztán újra. Két-három perccel később ismét egyenesen lélegzett, szíve normális ütemben vert. A varjak kárógása egyre távolabbról hallatszott, az eresz körül füttyülő szél elnyomta a vészjósló hangokat

Jézusom, hogy lehettem ilyen ökör?

A vérnyomok láttán iszonyatos düh áradt szét benne, bosszúra éhesen viharzott ki az egyik teraszra, és szinte sokkot kapott attól, ami talált. Percekig némán, tehetetlenül állt a kegyetlenül megcsonkított holttest mellett. Ha nem hagyja el magát annyira, hamarabb

megtalálhatta volna az összefüggést a madarak és a sebek között, és talán észreveszi a gyülekező varjakat Az árnyékból lestek őt, valószínűleg következő áldozatukat látták benne.

Elindult az előcsarnokba visszavezető ajtó felé. Dühös volt magára, hogy ész nélkül, felkészületlenül rohant bele egy ilyen helyzetbe. Nem engedheti meg magának, hogy hibázzon, hogy figyelme elkalandozzon arról, ami éppen előtte van. *Ez nem játék, ahol megnyomhatod az újrázó gombot, ha nem figyeltél a sarkon. Itt emberek halnak meg, a barátaid!*

Ha nem húzod ki a fejed a seggedből végre, és nem vigyázol, csatlakozni fogsz hozzájuk. Eggyel több megtépett, élettelen test hever majd valahol a hideg termekben, az örült ház újabb áldozata.

Chris elhessegette a gyötrő gondolatokat mély lélegzetet vett és kilépett az előcsarnok magas galériájára. Semmi értelme az önmarcangolásnak. Körülbelül annyi haszna van, mint bosszúért lihegve vakon rohangálni körbe-körbe az idegen és veszedelmes környezetben. Arra kell koncentrálnia, ami valóban fontos: az elveszett Alfásokra és Rebeccára.

A lépcsők felé indult, Forest pisztolyát derékszíjába dugta. Legalább Rebecca nem lesz olyan kiszolgáltatott.

– Chris!

Meglepődve nézett le a széles fölépcső aljánál álló, felfelé mosolygó lányra. Leszaladt a lépcsőn.

– Mi történt? Minden rendben van?

Rebecca mosolya még szélesebbre vált, és amint Chris a közelébe ért, felmutatott egy ezüstkulcsot.

– Találtam valamit, aminek esetleg hasznát vehetjük. Chris átvette a kulcsot, azonnal észrevette rajta a parányi páncél-jelet. Rebecca sugárzott az örömtől, szeme izgatottan villogott.

– Miután elmentél, elkezdtem zongorázni, és képzeltem, a falon kinyílt egy titkos ajtó. Egy aranykorong volt odabenn, olyan, mint egy címer, és én kicseréltem egy másikkal az ebédlőből, és az ingaóra elmozdult, és ez a kulcs volt mögötte... – Hirtelen elhallgatott, mosoly lehervadt, ahogy Chris arcát tanulmányozta. – Sajnálom... tudom, nem kellett volna kimennem a szobából, de arra gondoltam, nem vagy még túl messze és utol tudlak érni...

– Minden rendben – mondta Chris, mosolyt erőltetve arcára. – Csak csodálkozom, hogy itt látlak. Nézd, találtam neked valamit. Ez lényegesen hatékonyabb, mint a rovarirtó spray

Átnyújtotta a Berettát és a három tárat. Rebecca átvette, elgondolkodva méregette a fegyvert. Amikor felnézett, arca komoly volt és feszült.

– Kié volt?

Chris egy pillanatig hazudni akart, de látta, a lány úgysem hinne neki. Hirtelen rádöbbsent, miért akarja mindenáron megkímélni őt a szomorúságtól és az émelyítő igazságtól.

Világos. Rebecca szarkazmusa, gyorsan járó esze, hajviselete Christ a saját hűgára emlékeztette,

– Nézd – mondta a lány halkán –, tudom, hogy aggódsz értem, és azt is belátom, nekem teljesen új ez a dolog. De én is a csapat tagja vagyok, és ha megóvsz engem a tényektől, abba alkalomadtán belehalhatok. - Tehát, kié volt a pisztoly?

Chris rábámult, aztán felsóhajtott. Igaza van,

– Foresté. Egy erkélyen találtam meg. Egy csapat varjú végzett vele. Kenneth is halott.

Szomorúság suhant át Rebecca arcán, de határozottan bólintott, és tekintetét továbbra is a férfi szemébe fúrta.

– Rendben. És most mit csinálunk?

Chris önkéntelenül elmosolyodott. Imponált neki a lány elszántsága, keménysége. A lépcső felé intett, és bízott benne, hogy helyesen dönt.

– Arra gondoltam, hogy meg kéne próbálni egy másik ajtót...

Wesker nem sokat hallott Barry és Jill beszélgetéséből, tulajdonképpen csak a búcsúként odavetett szerencsekívánatokat sikerült elcsípnie. Hallotta, kinyílik, majd becsukódik egy ajtó, valahol a közelben. Egy pillanattal később bakancs döngött a fapadlón, és becsukódott egy másik ajtó. A terem elcsendesedett. Csapata a küldetésen dolgozik, lelkesen keresgéli a hiányzó címereket.

En meg alighanem megtaláltam a megfelelő helyiséget a várakozáshoz...

A sisak jellel ellátott kulcs segítségével bezárkózott a dolgozószobába. A hátsó kijárat közelében lévő helyiségből szemmel tarthatta a csapatot. Már messziről hallani fogja, ha jönnek, sőt, amint megvan ami kell, innen nyílegyenesen, biztonságosan eljuthat a laborokba.

Arcán széles vigyorral a fény felé tartotta a súlyos korongot, amelyre a Szél szimbólumot vészték. Meglepően könnyen sikerült megszereznie. Miután beszélt Barryvel és visszafelé tartott, véletlenül meglátta a csúf gipszszobrot. Eszébe jutott, van benne egy titkos rekesz. Nem tudta, hol, melyik részén, és mivel nem akarta a drága időt vesztegetni, egyszerűen ledobta az erkélyről. A címerpajzsok közül ugyan egy sem került elő, de a törmelék között kéken szikrázó gyémántnak is örült. Közvetlenül az ebédlő mellett volt egy szoba, amiben egy tigrisszobor állt. Az állat egyik szeme vörös, a másik egy kék gyémántból készült. Wesker már korábbi látogatása során az emlékezetébe véste ezt a trükkös szerkentyűt.

A szoborhoz sietett, és elégedetten látta, hogy gyanúja beigazolódott. A tigris mindkét szeme hiányzott. Amikor beillesztette a helyére a csillogó kék gyémántot, a tigris oldalra fordult. A mögötte lévő mélyedésben a Szél emblémájával ellátott korong lapult. Wesker egy lépéssel megint közelebb került a küldetés végrehajtásához.

Ha a többi kulcs a helyére kerül, megvárom, míg az Alfások elmennek megkeresni az utolsó darabot. Amint magamra maradok, szépen kicsusszanok az ajtón...

Fontolóra vette, hogy elmegy megnézni a réztáblát, hátha előkerült már valamelyik korong, de elvetette az ötletet. Semmi szükség arra, hogy véletlenül összetalálkozzon a többiekkel. Az ilyesmi csak tovább bonyolítaná a helyzetet, teljesen feleslegesen. Egyszer már majdnem Összefutott Chrisszel, alig sikerült kikerülnie. Tudta, megtalálta az újoncot, és azt is, hogy a közelben szerencsétlenkednek. Talán *nyomokat* keresnek.

Szép, kényelmes ez a szoba. Talán alszom egyet, míg várnom kell

Hátradőlt az íróasztal melletti székben. Elégedett volt az eddig végzett munkával. A katasztrófális indítás után a dolgok szépen alakultak, hála az ő gyors eszének. Az egyik címer már biztosan megvan, munkába állította Barryt és Jillt, és miközben a könyvtárban keresgélt összefutott Ellen Smith-szel.

Ah, bocsánat! Doktor Ellen Smith-szel!

Miután megtalálta a Szél-címert, átment a könyvtárba, hogy körülnézzen az egyik kis oldalsó szobában, ami a kastély helikopter-leszállójára nyílt. A kamra bejáratát egy könyvespolc rejtette. Semmi hasznosat sem talált. Éppen az egyik íróasztalban kotorászott, mikor Dr. Smith előbotladozott, hogy üdvözölje őt.

Annak idején, amikor Racoonba érkezett, párszor megpróbált randevút kérni a nőtől, ó, Ellen...! Hosszú lábak, platinaszőke hajkorona. Mindig a szőkékért bolondult. Főként az *elegáns* szőkékért. Ellennel kudarcot vallott; a nő még csak figyelemre se méltatta. Egyszer, amikor véletlenül a keresztnevén szólította, hűvösen rendreutasította: kijelentette, hogy a felettese és *doktor*, és lesz szíves ennek megfelelően szólítani. Jégkirálynő, hogy enné meg a fene. Ha nem lett volna olyan átkozottul csinos, sosem törte volna magát a kegyeiért.

De most, kedvesem, szépséged igencsak megfakult. Dr. Ellen...!

Lehunyta a szemét, és mosolyogva felidézte a történeteket. A csapzott szőke hajtincsekből jött rá, kivel találkozott. A nő előcsoszogott az egyik polc mögül, hörgő hangok törtek elő az egykor ingerlő ajkak közül; a töredezett körmű, vértől mocskos ujjak az ő nyakát célozták meg. A nemrég még formás, hosszú lábak elvesztették vonzerejüket, az a bársonyos bőr

pedig... Hah! Elenyészett. A szó legszorosabb értelmében!

– Mily kellemes a parfümjé, *Dr. Smith*-vigyorgott Wesker, majd gyors egymásutánban két golyót küldött a zombi koponyájába.

Vér fröccsent, csontszilánkok szóródtak szét; a nő eldőlt, mint egy zsák. Wesker nem tartotta magát sekélyes lelkű embernek, de csodálatos érzés volt fejbe löni ezt a magas lóról beszélő ribancot. Nem is csodálatos: maximálisan kielégítő!

Egy kis porcukor a sütire. Egy kis mellékes azért, hogy a kezembe vettem az ügyet... Talán szerencsés vagyok, hogy belefutottam abba a pöcs Sartonba lent a laborban...

Néhány perccel később Wesker felállt és kényelmesen nyújtózkodott. Megfordult és a polcon álló könyvek címeit kezdte böngészni. Türelmetlen lett, mehetnékje támadt, de erőt vett magán. Világos, hogy nem lehet öt perc alatt előkeríteni a hiányzó medálokat. Semmivel sem tudta siettetni a keresést, valami elfoglaltságot kellene találnia.

Szemét résnyire húzva erőlködött, hogy a szakmai könyvek címét kisilabizálja. Az egyik könyv címe: *Phagemids – Alfa Kiegészítő Vektorok; a másiké: C-DNS könyvtárak és az elektroforézis feltételei.*

Biokémiai dumák és orvosi lapok. Szörnyű! A végén tényleg elalszik. Elég volt a címeket elolvasnia, máris álmosnak érezte magát. Tekintete egy vastag, finom bőrbe kötött könyvre esett, ami egymagában álldogált az egyik alsó polcon. Felkapta, és megörült, hogy legalább érti az elejére nyomtatott címet, még ha ökörségnek tűnik is.

A Keleti Sas és a Nyugati Farkas.

Álljunk csak meg, ezt a baromságot vésték rá a szökőkútra is!

Wesker a feliratra meredt, és elillant a jókedve. Ez nem jelentheti azt. A kutatóknak totál elment az eszük, de alakos indok nélkül nem zárkóztak volna be a laborba. Feldühödve nyitotta ki a könyvet, némán imádkozott, hogy tévedjen.

Halk nyögést hallatott tehetetlen dühében, amikor megpillantotta azt, amit az összeragasztott oldalak közé rejtett valaki. A könyvlapokat kör alakban kivágták és a lyukban egy réz-medál feküdt, amelynek felfelé néző oldalára egy sas képét vésték.

Spencer másik örült zárszerkezetének egyik kulcsát találta meg!

A sors újabb kegyetlen tréfája. Hogy kijusson a házból, meg kell találnia a címerpajzsokat. Ha már kint van az udvaron, át kell vágnia az alagutakból álló, kanyargós útvesztőn. Ha megtalálja a helyes útvonalat, a kert egyik rejtett részén bukkan ki. Ott egy régi gránit szökőkút van – ez a földalatti laborok bejárata. A szökőkút egyike volt a Spencer által kitalált fantasztikus alkotásoknak, valóságos mérnöki csoda, ami elrejtette az alatta megbúvó helyiségek bejáratát, és képes volt a helyéről elmozdulva nyílni-csukódni. Feltéve persze, ha mindkét rézmedál bekerül a nekik szánt mélyedésbe.

Két rézmedál – az egyikbe egy sas, a másikba egy farkas képét vésték.

Megtalálta a Sas-medált, és ez azt jelentheti, hogy a bejárat zárva van. Ebből pedig az következik, hogy a Farkas-medál... A fene essen belé! Azt is elrejtették valahol! Így már szinte nulla, egy nagy bűdös zéró az esélye arra, hogy bejusson a laborba! Képtelen volt uralkodni magán. Felkapta a medált, a könyvet az asztalhoz vágta.

A könyv továbbpattant és egy csattanással leverte a lámpát. A szoba sötétségbe borult. Nincs többé értelme megtartani a Szél-korongot, a terve dugába dőlt. Előnyös helyzete egy pillanat alatt semmivé vált. Reménytelen az egész! Annak, hogy a többiek véletlenül belebotlanak a Farkas-medálba, gyakorlatilag nulla az esélye. Pedig itt kell lennie valahol ebben az átkozott kastélyban!

Még több keresgélés, még több kockázat – és még az is előfordulhat, hogy valamelyikük előbb ér a laborba, mint én.

Wesker dühöngve ült a sötét szobában. Kezét ökölbe szorította és próbált úrrá lenni erős vágyán, hogy ordítson, ahogy a torkán kifér.

12. fejezet

Jill üvegcsörömpöléshez hasonló hangot hallott, és mozdulatlanra dermedve, csendben várta, mi következik. A hosszú folyosók és a kőfalak különleges akusztikai viszonyokat teremtettek, lehetetlen volt pontosan megállapítani, honnan érkezett a hang.

Örülj, ha azokat meghallod, akik a közeledben ólálkodnak!

Sóhajtott, és még egyszer körbepillantott a nappali szoba fala mentén álló, könyvekkel zsúfolt polcokon. Sorra járta az emeleti helyiségeket – ez már a negyedik volt – de semmi érdekeset nem talált. Látott egy egyszerű, kétágyas hálószobát és egy irodát. A harmadik helyiség dolgozószoba lehetett, bár annakidején nem fejezték be. A félkész szobában mindössze egy kandalló, és egy bezárt ajtó volt. Villanykapcsolókat talált, meg az egyik falon egy baljóslatúan feketéllő gombot. Izgatottan megnyomta; valami különleges dologra számított. Aztán kiderült, hogy a szoba sarkában álló akvárium vízleeresztő rendszerét sikerült üzembe helyeznie.

A hálószoba egyik ágya alatt egy kis fémdobozt talált, benne Remington-lőszereket. A sors aprócska ajándéka, de valahogy nagyon örült neki. A címerre nem sikerült rábukkannia.

Előhúzta Trent minikomputerét és megnézte a térképet. Betájolta magát; a lépcső tetején állt. Az emeleti nappali második ajtaja után egy széles folyosó húzódott, ami U alakot formázva tért vissza az előcsarnok erkélyére. A folyosóhoz csatlakozott még két szoba, az egyikből nem lehetett továbbjutni, a másikkól pedig újabb helyiségek nyíltak.

Eltette a komputert és előhúzta a Berettát. Röpké szünetet tartott, hogy összeszedje magát, mielőtt folytatja útját. Nem volt könnyű. Aggódott eltűnt társai miatt, ugyanakkor kétségbeesetten próbálta megfejteni, mi történt a kastélyban, hogyan jöttek létre a szörnyek, a fejében gondolatok, a szívében érzések kavargtak, nyomasztónak érezte súlyukat.

Alaposabban meg kellene nézni azokat a papírokat...

Az iroda berendezése mindössze egy íróasztalból, egy könyvespolcból állt; szimplább már nem is lehetett volna. Az asztalon papírok heverték nagy Összevisszaságban, java részük számokat és betűkódokat tartalmazott. Ismerte annyira a kémiát, hogy meg sem kísérelte értelmezni az anyagot, de a lapok láttán az agya mélyén motoszkálni kezdett egy gondolat. Lehet, hogy a zombik valami örült kutatás balszerencsés eredményeként jöttek létre? A kastély fényűző kivitelezése és felszereltsége arra engedett következtetni, hogy nem magánúton finanszírozzák a fenntartását. Ilyen irgalmatlan mennyiségű pénz jelenléte, és a tény, hogy léte ilyen sokáig titokban maradhatott, valami sokkal komolyabb, a háttérjén zajló tevékenységet sejtetett. Lehetséges, hogy titkos csatornákon keresztül valahogy idecsordogált az adófizetők pénze?

A kastélyban történhetett valami pár hónapja. Valami, amire senki sem számított. Szinte mindent vastag porréteg borított, a becsült időpont gyanúsán egybeesett a Raccoon Cityben elkövetett véres mészárlássorozat kezdetével. Ha a Spencer-birtokon valamilyen elmebeteg kísérletet végeztek, és valami balul sült el...

Valami kísérlet, ami miatt a hétköznapi emberből vérgőzös, büzlő fenevad válik? Ugyan már, ez azért túlzás!

De még mindig ez volt a legjobb megközelítés, amit el tudott képzelni. Úgy érezte, összecsapnak feje felett a hullámok. Aggódott a többiek miatt. Barry furán viselkedett, Chris és Wesker még mindig nem került elő, és egy lépéssel sem jutottak közelebb a problémák megoldásához.

És ez így is marad, ha nem kezdesz el mozogni.

Rendben! Megrázta magát és átlépett az ajtón. Először a szagot érezte meg, csak másodpercekkel később fedezte fel a helyiség távolabbi végében, gyűrött rongycsomóként heverő zombit. A falilámpák különös, szórt fénye vörösen verődött vissza a testről. A

fénytorés sajátos játéka vöröses árnyalatba borította a termet.

A mozdulatlan, büzlő rakásra szegezte fegyverét, és óvatosan lépkedett. Váratlanul, valahonnan a közelből ajtócsukódást hallott.

Barry?

A férfi ugyan azt mondta, hogy a kastély másik szárnyába megy, de tatán talált valamit és most őt keresi. Vagy végre Összetalálkozik valaki mással is a társulattól?

A gondolatától elmosolyodott és végigsietett a homályos termen. Mohón vágyott rá, hogy végre ismerős arcot láthasson. Ahogy megközelítette a sarkot a bomlás bűze egyre erősebb hullámokban áradt felé.

A földön fekvő zombi megragadta bakancsát. Hihetetlen erővel kulcsolta át a bokáját; úgy érezte, mintha egy satu tartaná fogva. Rémülten kapálózott, hogy visszanyerje egyensúlyát. A nyáladzó zombi a lába felé tolta rothadó pofáját [Jill](#) undorodva, rémülten felkiáltott. A hámló csontvázujjak a bakancs vastag bőrét kaparták, ahogy a lény biztosabb fogást keresett.

Jill inkább ösztönösen, mintsem tudatosan, belerúgott a másik lábával. Hányingere támadt, amikor a bakancs kemény bőrtalpa nedves cuppanás kíséretében lecsúszott a zombifejről. Az ocsmány koponyáról tenyérszerű területen levált a fejbőr, kivillant a nyálkásan fénylő csont. A teremtmény még ekkor sem engedte el, szemmel láthatóan nem érzett fájdalmat.

A második és a harmadik rúgás a tarkót érte. A zombi még mindig rettentő erővel markolta a lány bokáját. A negyedik rúgásba Jill beleadta minden erejét és kétségbeesését; a bakancs orra elemi erővel csapódott a borzalom nyakába. Gyomorforgató recsenéssel eltört az egyik nyakcsigolya.

A fakó kéz remegni kezdett, és végre szétnyíltak az ujjak. A zombi fuldokolva zihált, majd pár másodperc múlva elnyúlt a dohos szőnyegen. Jill odébb tántorgott az ernyedett testtől, és keserű epét nyeldekelve befordult a sarkon. Nem sok hiányzott ahhoz, hogy a harc hevében elhánnya magát.

Biztosra vette, hogy a termekben kóborló száralmas lények valójában áldozatok – akárcsak Becky és Pris –, és jót tesz nekik, ha véget vet borzalmas létüknek. Ráadásul komoly veszélyt jelentettek a STARS-ra és mindenkire, aki esetleg betéved a kastélyba.

A jobb keze felé eső keményfa ajtót kovácsoltvas indák díszítették. A kilincs felett egy páncél jele volt látható, és a lépcsőnél lévő ajtókhöz hasonlóan ez is nyitva állt.

A ragyogóan kivilágított terem veszélytelennek látszott, de Jill hirtelen elbizonytalanodott. Valami azt súgta neki, hagyja abba a kutatást,

A terem két hosszanti fala mentén nyolc-nyolc páncélruha állt. A hátsó falba beépítve, kisméretű üvegszekrény csillogott az élénk fényben, A sötét márvánnyal burkolt padló kellős közepén egy nagy, vörös gombot tátott.

Egy újabb csapda? Vagy egy rejtvény?

A gomb felkeltette az érdeklődését. Átvágott a helyiségen, és az üvegfalú mélyedés felé sétált. A páncélruhák – csendes, élettelen örök – mintha minden lépését figyelték volna. A vörös gombtól jobbra és balra is volt néhány titokzatos rendeltetésű, ráccsal fedett lyuk a padlóban. Talán a szellőzőrendszer részei... Jill szíve egyre gyorsabban vert. ösztönösen ráérezett, hogy a kastély egyik újabb csapdjára sikerült rábukkannia.

Gyorsan megvizsgálta a falba süllyesztett üvegszekrényt. Láta, semmiképpen sem tudja kinyitni. A vastag üveg minden ponton szilárdan rögzült a keretbe. A sötét üreg tompa, rezes fényvel csillogó tárgyat rejtett.

Ha megnyomom a gombot, az vélhetőleg bekapcsolja a nyitószerkezetet. A kérdés csak az, hogy azon kívül még milyen folyamatot indít el?

Hirtelen egy kép jelent meg lelki szemei előtt. Olyan életszerű volt, olyan eleven, hogy megborzongott. A szellőzőlyukak örökre becsukódnak, az ajtó magától bezáródik, és rá hosszú fuldoklás vár a levegőtlen kriptában. De az is lehet, hogy a rácsok mögül víz ömlik be, vagy valami mérgező gáz. Körülnézett a szobában, azon gondolkodott, hogy valamivel ki

tudná-e ékelni az ajtót, vagy van-e a teremben egy másik, rejtett kapcsoló.

Ne feledd, Jilly, minden rejtélynek több helyes megoldása van!

Elvigyorodott. Egyáltalán minek nyomja meg a gombot?

Leguggolt az üveglap mellé, és erősen megmarkolta pisztolya csövét. AZ első, határozott csapástól az üveg pókháló-szerűen berepedezett. Még hármat ütött a Beretta markolatával, majd a fegyver csövével félrelökte a keretből kiálló borotvaéles üvegszilánkokat. Óvatosan benyúlt a lyukon.

Kihúzta a karját, és szemügyre vette a tenyerén csillogó hatszögletű rézcímert, melynek közepére egy mosolygó napkorongot gravíroztak. Kifejezetten elégedett volt teljesítményével. Spencer bácsi néhány trükkje szemmel láthatóan megkerülhető, feltéve persze, hogy félreteszi a fairplay szabályait. Végső soron miért is ne? Ha a kastély építője nem a szokványos stílusban játszik, neki sem kell tartania magát holmi udvariassági előírásokhoz. Halvány örömet érzett, de jókedve dacára, az ajtó felé sietett. Amíg el nem hagyja ezt a termet, nem lehet biztos a győzelmében!

Kilépett a vörös fénnel árnyalt folyosóra, egy pillanatra megállt, és a lehetőségeket mérlegelte. Megpróbálhatja utolérni az ismeretlent, aki a közelben az imént becsukott egy ajtót, vagy visszamehet a kapuhoz, és akkor a helyére teheti a címert. Bármennyire is meg akarta találni a csapatát, Barrynek igaza van: ki kell jutniuk a kastélyból. Ha a STARS többi tagja még egyáltalán életben van, minden bizonnyal ők is a menekülési utat keresik.

A korábban elpusztított, betört fejű tetemre tévedt a pillantása. Aggodalmas tekintete elidőzött a félig megskalpolt fej alatt lassan terjeszkedő sötét folyadékban, és hirtelen rájött, hogy *azonnal* ki akar jutni a házból. Ki ebből a bűzből, el a kárhozott teremtmények közeléből, amelyek a poros, hideg termekben lopakodnak. Kint akart lenni, olyan gyorsan, ahogy emberileg csak lehetséges.

Döntött, és elindult vissza, azon az úton, amelyen jött. Sietős léptekkel haladt, szorosan markolta a rézcímert. Ez már a második, a ház elhagyásához nélkülözhetetlen korong, amit ő talált meg. Ha a többiek csak fele ilyen eredményesek, hamar az elátkozott palota falain kívül lesznek. Nem tudta, mi lesz, ha átjutnak az ajtón, de csak jobb lehet annak amit maguk mögött hagynak.

– Richard! – Rebecca térdre omlott a Bravos teste mellett, reszkető kezével a nyaki verőeret kereste.

Chris szótlánul nézte a megcsönkített testet. Nem volt szükség vizsgálatra, tudta, a lány hiába keresi a pulzust. A Richard Aiken jobb vállán tátongó seb száraz volt, már nem szivárgott vér a szétszaggatott szövetekből. A férfi halott volt.

Végignézte, ahogy Rebecca lassan elhúzza elgyengült kezét a Bravos nyakától, és lezárja az üveges, vak szemeket. Lehorgasztott fejjel állt. Émelygett attól, amit véletlenül megtaláltak. A kommunikációs szakértő rokonszenves, rendes fickó volt, és mindössze huszonhárom éves.

Körülnézett a csendes teremben, szeme villámgyorsan cikázott. Nyomokat keresett, bármit, amiből rájöhet, hogyan halt meg Richard. A helyiség különlegesnek számított ebben a kastélyban: üres volt és dísztelen.

Chris gyanakvón összehúzta a szemét, és tett néhány lépést a másik kijárat felé. Leguggolt, a sötét padlólapokat fürkészte. Egy beszáradt, bakancs formájú vérfolt sötétlett Richard teste és az egyszerű faajtó között. A holttest körülbelül három méterre hevert az ajtótól. Chris elgondolkodva méregette a kijáratot, és Önkéntelenül szorosabban fogta a Berettát.

Bármi is ölte meg Aikent, lehetséges, nagyon is lehetséges, hogy ott van a másik oldalon és következő áldozatára vár.

– Chris, jó lenne, ha ezt megnéznéd.

Rebecca még mindig a test mellett térdelt, tekintetét a véres masszára szegezte, ami

nemrég még egy ember válla volt. A szöveteket durván szétszaggatták, a sérült rész felszíne erősen elszennyeződött, és valami miatt el is színeződött. Furcsa módon a seb nem látszott túl mélynek.

– Látod ezeket sugárirányban kifelé tartó lila vonalakat? És ezeket a lyukakat az izomban itt, és itt?

Két, egymástól körülbelül húsz centiméterre elhelyezkedő lyukra mutatott. Az apró nyílások körül a bőr erősen kivörösödött, mintha bakteriális sebfertőzés lépett volna fel,

Rebecca a sarkára ült, és felnézett Chrisre. – Tudom, hogy furcsán fog hangzani, de a sebek alapján azt mondanám, hogy ez valamilyen mérgező lehetett. Úgy néz ki, mint egy kígyómarás. Pillanatnyilag semmi más magyarázatot nem találok.

Chris rábámult.

– Miféle kígyó harap... ekkorát? A világon nem létezik ekkora dög, legalábbis őszintén remélem, hogy nincs ilyesmi.

A lány megrázta a fejét és felállt.

– Lehet, hogy tévedek, és valami másról van szó, de nem tartom valószínűnek, hogy Richard a sérülésébe halt bele. A seb nem túl mély. Szerintem órákig eltartott volna, míg elvérzik. Nem beszélve arról, hogy ez esetben, egy jókora vértócsában kellene feküdnie. Nem, majdnem biztos vagyok benne, hogy ez mérgezés.

Chris elismerően nézett a lányra. Jó szeme van a részletekhez, és ami nem mellékes, uralkodik magán. Ha a körülményeket figyelembe vesszük, már ez is óriási teljesítmény egy újonctól.

A férfi gyorsan átkutatta a holttestet. Talált egy tárat, valamint egy rövidhullámú adóvevőt. Mindkettőt Rebeccának nyújtotta, Richard üres pisztolyát saját övébe dugta.

Újra az ajtóra nézett, majd vissza Rebeccára.

– Bármilyen is ölte meg, visszajöhet...

– óvatosnak kell lennünk – válaszolta a lány. Nem volt szükség semmiféle gyözködésre, Rebecca az ajtó felé indult, kezét a kilincsré téve megállt, és várakozón nézett Chrisre.

Legfőbb ideje, hogy felnőtként tekintsek rá, gondolta a férfi. Már most túlélte társai többségét, semmi szükség rá, hogy pátyolgassam, vagy hátrahagyjam, hogy türelmesen várakozzék, míg én megoldom a problémákat.

Az ajtóhoz lépett, és biccentett a lánynak. Rebecca lenyomta a kilincset, és benyitott. Mindketten felemelték a pisztolyukat, és óvatosan beléptek a szűk folyosóra.

Előttük néhány falépcső egy csukott ajtóhoz vezetett. Tőlük balra egy rövid folyosó, annak végén egy újabb ajtó. Szétkent vér száradt a lépcső melletti falon; Chris azonnal tudta, a zsigereiben érezte, hogy Richard vére. Gyilkosa ott lapul az ajtó mögött.

Végigment a rövid folyosón, szemügyre vette az ajtót, majd visszatért a lányhoz. Egyetlen pillanat alatt döntött, majd elhadarta parancsait.

– Nézd meg azt a helyiséget. Ha gondod van, gyere vissza és várj itt. Bármilyen történjék, öt perc múlva mindenképpen gyere vissza.

Rebecca bólintott és a keskeny folyosó vége felé indult. Chris megvárta, míg bemeleg az ajtón, majd felsietett a lépcsőn. Érezte, vérébe adrenalin árad, szíve máris gyorsabban vert.

Az ajtót zárva találta. A kilincs fölött meglátta a parányi, pajzsot ábrázoló rajzot. Elővette a kulcsot, amit Rebecca talált, kinyitotta az ajtót. Mielőtt átlépte a küszöböt gondosan ellenőrizte fegyverét.

A padlástér a kastély többi részével ellentétben egyszerű és dísztelen volt. Vaskos, egyszerű fa tartóoszlopok emelkedtek a lejtős mennyezet felé. A falak mellett néhány láda és cső hevert.

Chris beljebb óvakodott. A hosszú terem túlsó végén válaszfal állt. Három méter hosszú, és talán fél méter vastag lehetett, alig néhány lépésnyi távolság választotta el a padlástér hátsó falától. A fal mögötti területet nem lehetett látni.

Chris lassan, óvatosan megindult a válaszfal felé, léptei üresen visszhangzottak a hideg levegőben, Pisztolyát maga elé tartva, óvatosan oldalazott. Nem látszottak rajta az izgalom vagy a félelem jelei, de a szíve a torkában dobogott.

Kígyónak semmi nyoma. A válaszfal mögött körülbelül egy négyzetméternyi, szabálytalan lyuk tátongott a padlón. Közelebb érve Chris orrát különös, fanyar szag csapta meg. Idegen, pézsmaszerű bűz, mint valami óriási vadállat szaga. Még néhány óvatos lépést tett, majd úgy döntött, eleget látott. Bármi is ölte meg társukat, már messze jár.

A szag eredetén gondolkodva a bejárat felé húzódott... és megállt. A lyuk mellett egy kisebb, fémes tárgy csillogott. Erőltetnie kellett a szemét, hogy lássa. Tenyérynyi [ehetett, messziről úgy nézett ki, mint egy nagyobbfajta emlékérem.

Chris lassan közelebb oldalazott. Az érmébe belevéstek valamit; nem látta jól a vonalakat. Megkerülte a válaszfalat, és a lyuk mellé lépett. Lassan mozgott, tekintetét egy pillanatra sem vette le a baljós, sötét nyílásról. Leguggolt, és felkapta a fémdarabot. Egy hatszögletű, mesterien megmunkált rézkorongot tartott kezében, az egyik oldalára a Hold képét vésték.

Megfordította a korongot, az éleket vizsgálta.

A lyuk belsejéből halk, súrlódó hang hallatszott.

Chris hátraugrott, és pisztolyát azonnal, reflexszerűen a nyílás felé lendítette. Addig hátrált, míg válla elérte a tetőtér falát, akkor oldalazni kezdett. Két lépést tehetett meg talán, amikor váratlanul, hihetetlen gyorsasággal egy sötét, henger alakú tárgy emelkedett ki a nyílásból. Egy fekete villám. Elképesztő sebességgel mozgott. Chris az egyik pillanatban még csak a fekete lyukat látta, a következő tizedmásodpercben már egy oszlopszerű test hajladozott előtte. Vastagabb volt, mint egy felnőtt férfi combja, elvakult dühvel lengedezett, majd Chris felé vetette magát. A kemény, hatalmas fej a falnak ütközött, talán tíz centire a férfi jobb lábától. Az ütés erejétől legalább fél négyzetméternyi vakolat hullott a padlóra.

– A rohadt életbe, itt a kígyó!

A hatalmas hulló hátralandította vaskos törzsét, és közben hosszú, fekete farkát is kihúzta a lyukból. Sziszegve emelkedett fel, míg feje egy magasságba került Chris mellkasával. Kitátotta a pofáját. A szörnyű, ívelt méregfogak végén megcsillant a halálos méreg egy-egy cseppje.

Chris futásnak eredt, pár szökkenéssel eljutott a terem feléig. Megpördült és tüzet nyitott a lapos kígyófejre. A hulló hangos sziszegést hallatott. A lövedék becsapódott tágra nyitott pofájába, és a feszes bőrt átütve kitört a fej hátsó részén.

A kígyó visszazuhant a padlóra, vadul vonaglani kezdett. Pillanatokig úgy látszott, halálos sebet kapott, de aztán a fej ismét felemelkedett. Az óriáshüllő körülnézett, betájolta magát, majd újra támadásba lendült. Csupa izom teste hullámzó lökéseivel toltta magát Chris felé. Ekkor lehetett látni először teljes egészében; legalább hat méter hosszú volt. Chris újra lőtt. A kígyó feje mögött pikkelyes húscsapatok röpködtek a levegőben. Sötét vér ömlött a sebekből.

A hulló ügyet sem vetve a testét marcangoló, izzó lövedékekre, villámgyorsan közeledett. Dühödt szisszenéssel felágaskodott Chris előtt, feje néhány centire volt csak a Beretta csövétől. Sötét vérfolyam bugyogott ki a száján, de a halálos csapásra készült.

A szemére, célozz a szemére!

Chris meghúzta a ravaszt. A kígyó rázuhant, ledöntötte lábáról. Az izmos test görcsösen csapkodott. A fark vége akkora erővel vágódott az egyik vastag gerendának, hogy kettétörte.

Chris kétségbeesetten küzdött, hogy kiszabadítsa a karját a még mindig élő bestia alól. Arra gondolt, ha már meg kell halnia, akkor legalább megsebesíti, esetleg megöli a kígyót. Rebecca talán még megúszhatja...

Ahogy átfutott fején a cseppet sem kellemes gondolat, a hideg, súlyos test hirtelen elernyedtt és kinyúlt.

– Chris! – Rebecca rontott be a terembe. Kővé dermedve megtorpant, szemét az irtózatossá váló hüllőre szegezte – Egek ura!

A férfi az egyik faoszlophoz feszítette a bal talpát, és egy erőteljes lökéssel kibújít a vaskos test alól. Rebecca talpra segítette; hol a hullőre, hol Chrisre meresztette a szemét.

Mindketten a sebet bámulták, ami végül a rettenetes lény halálát okozta. A kilencmilliméteres lövedék az állat jobb szemét zúzta szét, aminek a helyén sötét, nedves lyuk tátongott.

– Jól vagy? – kérdezte a lány halkán.

Chris bólintott, bár erősen nyilallt az oldala. Egy-két bordája biztosan megrepedt, de nem törődött vele. Szó szerint pár centire volt a biztos haláltól, és mindez azért, mert visszament, hogy... Apropó, a korong!

Odamutatta a lánynak a rézkorongot, amiről úgy kellett lefeszítenie görcsbe rándult ujjait. Anélkül, hogy tudatában lett volna, végig a kezében szorongatta. Ahogy ránézett ösztönösen érezte, hogy a díszes korong valamiért nagyon fontos.

Talán azért, mert majdnem kígyóeledel lett belőled miatta?

Rebecca átvette tőle, mutatóujját végigfuttatta a Hold alakján.

– Te találtál valamit? – kérdezte a férfi. A lány megrázta fejét.

– Asztalok, pár polc, semmi fontos. Egyébként ez mire való? Ha engem kérdezel, én azt mondanám rá, hogy egy szép levélnehezék, semmi egyéb.

Chris vállat vont, visszanézett a kígyó szeme helyén éktelenkedő véres lyukra. Önkéntelenül összerázkódott; végigfutott agyában a gondolat, hogy mi történt volna, ha elvétí a végső, mindent eldöntő lövést.

– Talán majd menet közben rájövünk – válaszolta halkán. – Gyere, tűnjünk el innen!

Rebecca visszaadta a címert Sietős léptekkel elhagyták a hideg padlásteret. Ahogy becsukták maguk mögött az ajtót, Chris hirtelen rádöbrent, rettenetesen utálja a kígyókat.

Barry súlyos léptekkel ballagott felfelé az előcsarnok széles lépcsőjén. A gyomrát egyre erősebben szorongatta a görcs. Minden olyan helyiséget átkutatott a keleti szárnyban, aminek ki tudta nyitni az ajtaját, de üres kézzel kellett visszatérnie.

Lelki szemei előtt végig ugyanaz a szörnyű kép lebegett. Kathy, Moira és Poly Anne biztonságát, harmonikus, csendes életét idegen, durva alakok fenyegetik saját, imádott otthonukban. Kathy ismeri a fegyvereket rejtő alagsori széf kombinációját, de az esély, hogy odaér, mielőtt valaki bejut a házba...

Barry elérte az első lépcsőfordulót. Mély reszkető lélegzetet vett. Kathy első útja egész biztosan nem a fegyverszekrényhez vezet, ha meghallja, hogy valaki betöri az ajtót, esetleg valamelyik ablakot. Először a gyerekekhez rohan, hogy megnézzze, minden rendben van-e.

És ha rövidesen nem találom meg azokat a szarokat, semmi sem tesz rendben...!

A házban nem látott telefont, se rádiót, de arra gondolt, a laborban kell lennie valamilyen kommunikációs eszköznek.

Ám ha Wesker nem éri el a laboratóriumot, hogyan veszi fel a kapcsolatot a Fehér Umbrella embereivel, hogyan állítja le a gyilkosokat?

Elérte a lépcső tetején lévő ajtót, ami az emelet nyugati szárnyába vezetett. Egyetlen reménye maradt; talán Wesker vagy Jill megtalálta a hiányzó címerpajzsokat. Fogalma sem volt róla, Wesker merre járhat, de biztosra vette, valahol a közelben ólálkodik. Az átkozott patkányfajzat! Lehet, hogy nemsokára előkerül. Sőt, az is elképzelhető, hogy Jill még mindig az emeleten keresgél. Ha így van, akkor feloszthatják egymás közt a még felderítetlen szobákat. Ha a címerek nem kerülnek elő, visszamegy a keleti szárnyba, és újra elkezd a keresést, méghozzá úgy, hogy módszeresen darabokra töri a bútorokat!

Kinyitotta a vörös fényben úszó folyosóra vezető ajtót. Gondolataiba merülve, lassan ballagott... és majdnem összeütközött a váratlanul eléje topanó Chrisszel, aki mögött Rebecca állt.

Chris arcán széles, őszinte mosoly ragyogott fel.

– Barry! – Előreszökkent, átölelte Barryt, majd vigyorogva hátralépett. – Jesszusom, de örülök, hogy látlak! Már attól tartottam, hogy csak mi ketten maradtunk életben. No, legalább a jó öreg Barry előkerült. Hogy is gondolhattuk, hogy a kis korcs zombik legyőzhetik ezt a rettentő harcost! Jó, hogy itt vagy. Nem tudod, hol van Jill és Wesker?

Barry kényszeredetten mosolygott, köhécselni kezdett, hogy időt nyerjen, és elfogadható válasszal álljon elő, miközben szinte émelygett a büntudattól. Jillnek sem volt könnyű hazudni, de Christ ezer éve ismerte, jó barátok voltak, és ez érthető módon még nehezebbé tette a dolgot.

Kathy és a lányok meghalnak..

– Jill és én utánad indultunk, de azon a részen, ott az ebédlő környékén, az összes ajtó zárva volt, úgyhogy visszamentünk az előcsarnokba. Mire visszaértünk a kapitány felszívódott. Azóta keresünk titeket, és mellesleg próbálunk valami kivezető utat találni. – Barry mosolya egy kicsit természetesebbre változott. – Én is nagyon örülök, hogy látlak titeket.

Ez legalább igaz,

– Szóval Wesker csak úgy eltűnt? – kérdezte Chris. Barry kelletlenül biccentett.

– Aha, el. Aztán megtaláltuk Kent. Sajnos valamelyik rohadék zombi végzett vele.

– Én is láttam – sóhajtott fel Chris. – És Forestet meg Richardot is... Halottak,

Barry nyelt egy nagyot, és még jobban gyűlölte Weskert, mint addig. A Wesker-félék a legnagyobb titokban keverik a szart, és ha véletlenül kiborul a bili, akkor mindent megtesznek, hogy elkerüljék a felelősségre vonást.

És akár tetszik, akár nem, én Barry Burton, a bűnözők elleni harc bajnoka, az igazság védelmezője, segíteni fogok neki ebben!

Barry mélyen beszívta a levegőt, lelki szemei előtt újra a családja képe jelent meg.

– Jill talált egy hátsó ajtót, úgy gondoljuk, ott ki tudnánk jutni az épületből. De van egy kis bökkenő. Valami elmebeteg, trükkös szerkezet zárja, olyasmi, mint egy puzzle. Minden egyes alkotóelemét meg kell szereznünk, hogy kinyissuk. Van valahol a házban négy, rézből készült címerpajzs. Jill egyet már megtalált, és éppen a többit keressük... – Meghökkenve nézett Chris felderülő arcára.

Chris a mellénye alá nyúlt.

– Valami ilyesmire gondolsz?

Barry a korongra bámult; érezte, felgyorsul a szívverése,

– Igen, ez lesz az egyik! Hol találtad?

– Egy nagy kígyóval kellett megküzdenie érte – szólalt meg Rebecca, – Egy hatalmas kígyóval. Ami azt illeti, szerintem az a ronda dög is elkapott valamit a balesetkor... bár az emberről állatra terjedő fertőzés igen ritka jelenség.

Barry a korongért nyúlt, és színlelt közömbösséggel megkérdezte;

– Baleset?

– Találtunk pár információt – biccentett Chris, amiből arra következtettünk, hogy a kastély közelében, esetleg a kastélyban egy titkos kísérleti állomás működött. Hogy mi a fenét kutattak, azt ne kérdezd, de úgy gondoljuk, hogy a valami, amin dolgoztak, elszabadult. Alighanem egy vírus.

– Méghozzá olyan fajta, ami az emlősöket és a hüllőket egyaránt képes megfertőzni – tette hozzá a lány. – Elkaphatja ember, kígyó... Ezek után úgy gondolom, hogy az odakint lesben álló kutyák is a baleset áldozatai lehetnek.

Csak a családomból ne legyen áldozat!, gondolta Barry zordan, összevonta a szemöldökét, figyelmet mímelt, miközben erőnek erejével küzdött a vágy ellen, hogy egy bocsánatkérő morgás kíséretében, egyszerűen faképnél hagyja őket. A kapitány, ha nincs egyedül, a közelébe se jön. Márpedig ő elszánta magát, hogy a rézkorongot a helyére teszi, és bebizonyítja segítőkészségét. Ezzel igazolni tudná azt is, hogy rávette a csapat tagjait,

kapcsolódjanak be a keresésbe,

Kínos lassúsággal peregtek a másodpercek, izzadó ujjai között lassan átmelegedett a fémlap.

– A szövetségiekre is szükségünk lesz, hogy ezt a melót befejezzük – mondta végül. – Teljes körű felderítést kell végeznünk, katonai támogatás fogunk kérni, és vesztegzár alá helyezzük a környéket.

Chris és Rebecca bólintott. Barry érezte, gondolataira, egész lényére rátelepszik a büntudat.
Istenem, ha legalább nem bíznának bennem ennyire...

– De ahhoz, hogy idáig eljussunk, meg kell találni a többi címert Jill talán rábukkant még egyre, talán mindkettőre...

Remélem, sikerült neki!

– Van valami elképzelésed, hogy most merrefelé járhat? – érdeklődött Chris.

Barry bólintott, gondolatai gyorsan pörögtek.

– Sejttem, bár ez a hely kész útvesztő... Tudjátok mit? Az lenne a legjobb, ha ti az előcsarnokban várakoznátok, míg én megyek és megkeresem. Az a szép nagy terem lenne a találkozási pont, mert már mindenem tele van azzal, hogy az érdemi munka helyett, egymást keressgéljük. – Mosolygott, és remélte, őszintén cseng a hangja. – Ha rövid időn belül nem kerülünk elő, ti is kereshetitek a címereket Az ajtó, ahová a korongok valók, a földszinten van, a nyugati szárny végében.

Chris egy pillanatig mereven nézett rá. Barry érezte, Chris fejében lassan megfogalmazódik egy kérdés. Valami olyasmi, amire ő semmiképpen sem akar válaszolni. Minek váljon szét a társaság? Mi lesz az elveszett parancsnokkal? Miből gondolja, hogy a hátsó ajtó a menekülés útja?

Kérlek, kérlek, ne kérdezz, csak tedd, amit mondok,,

– Hát jó – szólt Chris vonakodva. – Várni fogunk, de ha Jill nincs ott, ahol gondolod, gyere vissza. Ha együtt maradunk, sokkal nagyobb az esélyünk arra, hogy kijussunk erről az elátkozott helyről.

Barry bólintott és mielőtt Chris bármi egyebet mondhatott volna, vagy esetleg meggondolhatta volna magát, megfordult és gyors léptekkel a terem sötét vége felé indult. Láta a habozást Chris szemében, hangjából kihallotta a bizonytalanságot. Amikor kiejtette az utolsó szavakat, alig bírt uralkodni magán. Érezte, még pár másodperc és kitör belőle az őszinte vallomás figyelmezteti barátait Wesker árulására.

Nem tette meg. Nem volt őszinte, inkább elmenekült előlük. Érthető, hiszen csak így kerülhette el, hogy kimondjon valami olyasmit, amit később megbánhat.

Valamit, amivel megölné a családját.

Felgyorsított. Hallotta a karzatra vezető ajtó csukódását, Befordult a sarkon. A lépcső felé vezető ajtó közelében egy halott zombi hevert; egyszerűen átugrott fölötte. Befutott egy összekötő folyosóba. Elszántan rohant, a hátsó lépcsőn hármásával vette a fokokat. A fizikai megterhelés nem terelte el figyelmét, nem hozott enyhülést lelke háborgására; Aljas hazugnak, mocskos árulónak érezte magát.

Hazug vagy Barry, ez a helyzet. Felhasználod a barátaidat. Éppen úgy, ahogy Wesker felhasznál téged. Visszaélsz a bizalmukkal. Elmondhattad volna nekik, mi az ábra. Biztos, hogy minden erejükkel segítettek volna megoldani a gondodat.

Félresöpörte a nyomasztó gondolatokat. Elérte a fedett járdára nyíló ajtót.

Kilökte a súlyos fémajtót.

Nem, nem bírta vállalni a kockázatot. Nem tehette meg. Mi van, ha Wesker a környéken ólálkodik és meghallja, amint beszámol a cselszövésekről? Mi lesz akkor a családjával?

Jó tételezzük fel, hogy Chris meg a többiek megtudják az igazságot. És akkor mi van? Akár egyesítik erőiket, akár nem, hogyan akadályozhatják meg, hogy Wesker, megölessen a feleségét és a gyerekeket? Ellenben ha segít megsemmisíteni a bizonyítékokat, mindannyian

elvonulhatnak. A STARS ugyan nem vághatja rács mögé Weskert meg a társait, de legalább senkinek sem esik baja.

A réztábla elé érve megállt. Alaposan meglepődött, ugyanakkor megkönnyebbülés hullámzott végig rajta. A négy címerből három már a helyén volt: a Nap, a Szél, és a Csillagok. Vége a rémálomnak!

Az a görény most már eljuthat a laborjába, értesítheti az embereit és többre nincs szüksége ránk. Visszamegyek és lefoglalom a srácokat, hogy Wesker megtehesse, amit akar. Az RPD nemsokára megérkezik, átveszi az irányítást, és mi elfelejtjük az egész rémálmot.

Úgy megmámorosodott a váratlan örömtől, hogy nem hallotta a háta mögött felhangzó léptek halk neszt. Akkor döbrent rá, hogy társaságot kapott, amikor Wesker udvarias hangja felcsendült mögötte.

– Miért nem fejezi be a munkát, Mr. Burton?

Barry nagyot ugrott meglepetésében. Weskerre meredt. A napszemüveg által félig eltakart, Önelégült, gúnyos arc láttán előtötte az undor.

Wesker mosolygott, a Barry kezében levő címer felé biccentett.

– Igen, máris – morgott sötéten Barry és a helyére csúsztatta a kulcs utolsó elemét.

Válaszképpen halk, fémes kattanás hallatszott az ajtó belsejéből.

Wesker szó nélkül odasétált, és kitarta az ajtót, Barry átnézett a súlyos kereten, és egy szerszámtároló kamrát látott. A szemközti falon egy másik, egyszerűbb ajtó vezetett ki a helyiségből. Nem volt mellette réztábla!

Nincs több örült, megfejtésre váró rejtvény! *Kathy és a lányok biztonságban vannak!*

Wesker lehajtott fejjel állt. Jelzett Barrynek, lépjen be a kamrába. Még mindig mosolygott.

– Rövid az idő Barry, és még rengeteg tennivalónk van. Barry zavarodottan meredt rá.

– Hogy érti ezt? Most már szabad az út a laborhoz...

– Így van, de sajnos egy aprócska ponton módosítanom kell a tervet. Nézze, én sem örülök neki, de menet közben kiderült, hogy valami mást is meg kell keresni. Van egy ötletem, hogy hol lehet. Nem veszélytelen a dolog. Eddig olyan jó munkát végzett, hogy úgy döntöttem, maga lesz az, aki megkeresi. Azt szeretném, ha ... – Wesker mosolya átalakult a már ismert, cápaszerű vigyorgássá. Hideg, könyörtelen vigyorgássá, ami Barrynek azonnal eszébe juttatta, hogy mi fog kockán. – Az igazat megvallva, nem pusztán *szeretném*, hanem egyenesen *ragaszkodnom* kell hozzá...

Egy hosszú, szörnyű pillanatig Barry tehetetlenül meredt Wesker villogó fogsorára, majd lemondón bólintott

13. fejezet

Kedves Alma!

Itt ülök és próbálom kitalálni, hogy hogyan is kezdjem el. Hogyan magyarázzam el néhány egyszerű szóval mindazt, ami utolsó beszélgetésünk óta velem történt. Hogy is írhatnám le az eseményeket, amelyek alaposan megzavarták, felforgatták az életemet. Remélem, levelem jó egészségben talál, és megbocsátod majd nekem a csúnya írást, de a kezem erősen reszket, és kisebb-nagyobb látászavaraim is vannak. Most, hogy írok, érzem, hogy a legegyszerűbb terveim is semmivé lettek. A józanész elveszett a körülöttem tomboló káoszban és kétségbeesésben. Ám mielőtt nyugovóra térek, el akarom mondani Neked, mi van a szívemben. Légy türelmes és hidd el szavaimat, mert amit most olvasol, az az utolsó szóig igaz. Az egész történetet elmesélni órákba telne, de az idő rövid, úgyhogy fogadd el ezeket a dolgokat, mint tényeket. A múlt hónapban történt egy baleset, melynek során elszabadult egy általunk kifejlesztett és tanulmányozott vírus. Minden kollégám, aki megfertőződött, halott vagy haldoklik. Ráadásul ennek a betegségnek olyan a természete, hogy, még aki életben van, az is elveszíti minden józan kapcsolatát a környezetével. A vírus kiforgatja az embert emberi érzéseiből és arra kényszeríti a beteget, hogy élőlényekre vadásszon. Most, mialatt írom e szavakat, hallom őket, amint bezárt ajtómnál tolonganak, mint gondolatok nélküli, éhes vadállatok. Mert azok! Elkárhozott lelkeként bolyonganak, és őrvongva üvöltöznek. Nincs arra szó, nincs eléggé kifejező fogalom, hogy elmondjam, mennyire sajnálom, és mennyire szégyellem, hogy részt vettem ennek a szörnyűségnek a kifejlesztésében. Azt hiszem, ők már semmit sem éreznek. Se félelmet, se fájdalmat, és nem érzékelik létezésük borzalmas sajátosságait sem, bár ez engem nem mentesít a felelősségtől. Mert részben felelős vagyok ezért a rémáloméért, ami most körülvesz.

Elviselhetetlenül nehezedik rám bűnöm súlya, minden lélegzétvételnél eszembe jut, mit tettem, mégis megpróbálom elviselni az elviselhetetlent, és megpróbálok életben maradni, hogy újra lássalak. Sajnos csak késleltetni tudom az elkerülhetetlent A pokoli vírus engem is megfertőzött, és nincs gyógymód, hogy megakadályozzam azt, ami rám vár. Illetve egy tehetőségem még maradt, hogy véget vetek az életemnek, mielőtt elveszítem az egyetlen dolgot, ami még megkülönböztet tőlük. A szerelmemet.

Kérlek, érts meg! Kérlek, higgy nekem, mikor azt mondom: kimondhatatlanul sajnálom.

Martin Crackhorn.

Jill felsóhajtott, és lassan visszatette az asztalra a gyűrött papírt. A szörnyű teremtmények tehát áldozatok, még hozzá saját kutatásuk áldozatai. Feltételezései, úgy tűnt, megállják a helyüket.

Miután elhelyezte a Nap-címert, úgy döntött, hogy az emeleti irodában érdemes alaposabban körülnézni. Rövid kutakodás után az egyik iratszekrényben megtalálta Crackhorn reszketeg betűkkel írott búcsúlevelét

Crackhorn, Martin Crackhorn – Trent listáján is szerepel a neve!

Jill elgondolkodva közeledett az iroda ajtajához. Valamilyen, ismeretlen oknál fogva Trent azt akarta, hogy elsőként a STARS derítse ki, pontosan mi történt a kastélyban. De ha ennyi mindent tudott, miért nem mondott el mindent őszintén? Mit akart elérni azzal, hogy neki a tudomására hozott pár részletet? És a fő kérdés: egyáltalán ki ez a titokzatos, jól informált Mr. Trent?

Átsétált az iroda előszobáján, és visszatért a folyosóra.

Barry egy ideje különösen viselkedett, és neki ki kellett találnia, hogy miért. Ha lerohanja, és egyenesen nekiszigezi kérdéseit, talán őszinte választ kap. Vagy nem. De így vagy úgy,

valamit csak elmond.

Megállt a hátsó lépcsőnél, fejét körbefordítva futólag ellenőrizte környezetét, és hirtelen észrevette, hogy valami megváltozott. Bizonytalanul pillantgatott körbe, próbálta megérteni, amit érzékei közvetítettek neki.

Melegebb van. Éppen csak egy kicsivel, de határozottan melegebb. És már nem olyan dögletes a levegő.

Mintha valaki kinyitott volna egy ablakot.

Vagy egy ajtót!

Megfordult és lefutott a lépcsőn. Feltámadt benne a kíváncsiság, hogy megnézzé a menekülést jelentő ajtót Elérte a lépcsősor alját, és meglátta, hogy az egyik folyosóra vezető ajtó nyitva áll. Valahol, messze a távolban tücskök ciripeltek. Érezte a feléje áradó friss, langyos, éjszakai levegőt, ami felfrissítette a kastély dohos, áporodott termeit

Végigsietett a hosszú, boltíves, sötét folyosón; közben azért imádkozott, ne az derüljön ki, hogy tévedett. Még egy éles jobb kanyar, és...

Meglátta a fedett járda végében lévő ajtót. Nyitva állt.

Ez még korántsem jelenti azt, hogy valaki megtalálta a hiányzó kulcsokat!

Türelmetlenségében futni kezdeti. Bőrén érezte az áramló, tiszta levegőt. Befordult a sarkon, és győztes, boldog nevetésbe tört ki. A négy rézcímer a táblába süllyesztve csillogott, a súlyos, vastag fémajtó nyitva állt. Langyos szellő húzott be azon a kis helyiségen keresztül, ami a benne tárolt kerti eszközök alapján ítélve szerszámoskamra lehetett. A kamra túlsó falán lévő, rozsdás zsanérokra függő, alumínium ajtó szintén nyitva állt. Jill látta az ezüstösen vibráló holdfényt a téglafalon.

Barrynek igaza volt, az ajtó a szabadba vezet. Most már tudnak segítséget szerezni, kereshetnek egy biztonságos utat a fák között, vagy legalább jelezhetnek.

De ha Barry megtalálta a hiányzó korongokat, miért nem keresett meg?

Jill mosolya elhalványult, amikor belépett a kamrába. A kijáráthoz sétált, bal kezét szórakozottan végighúzta a szürke kőfal mellett felhalmozott, poros ládákra és tömlőkre. Barry tudta hol van, sőt ő maga javasolta, hogy a nyugati szárny második szintjén keresgéljen.

Talán nem Ő nyitotta ki az ajtót. .

Elképzelhető volt. Lehetett Chris, Wesker, vagy akár az egyik Bravos. Ha ez a helyzet, talán vissza kellene mennie, hogy megkeresse Barryt.

Azért nem árt, ha először körülnézek, hogy egyáltalán megéri-e az erőfeszítést. Mi van, ha pár méterrel arrébb megint valami abnormális találmány zárja el az utat, hogy a csapdákról ne is beszéljünk...

Volt még valami: valahogy nem tűnt vonzónak a gondolat, hogy egy lehetséges menekülési útvonallal az orra előtt, visszamenjen a hullaházszerű kastélyba.

Döntött, majd elővette Berettáját, és a kijárat felé indult. Az első dolog, amire felfigyelt, az éjszakai erdő szokásos neszei mellett hallható vízcsobogás volt. Mintha vízesés lenne a közelben. Ezen az örült helyen az sem lenne csoda, ha a Niagara pontos mása várná a sarkon túl.

Azután meglátta a töredezett szélű betonjárda mellett fekvő két, agyonlőtt kutyát.

Most már szinte biztos, hogy a STARS valamelyik tagja járt erre felé.

Magas falakkal körbevett udvarba jutott ki. Az egyik oldalon téglából épített virágládák sorakoztak, alacsony sövényt ültettek beléjük. Az égen sötét felhők lógtak, szinte a fejét súrolták. A nyitott terület túloldalán kovácsoltvas kapu, mellette díszcserjéből kialakított kicsiny sziget. A terecske bal oldalán egyenes járda kezdődött, amelyet két oldalról körülbelül három méter magas téglafal határolt. A falak sötét árnyékot vetettek a földön futó betonszalagra. A járda végén másfél méter magas fémkapu vagy valamilyen rácsszerűség állt. Jill úgy érezte, a vízcsobogás abból az irányból érkezik.

Lehet, hogy ott egy lefelé vezető lépcsősor van?

Habozott, visszanezett a rozsdás vaskapura, majd a kutyák összegömbölyödött hulláira. Mindkettő közelebb feküdt a kapuhoz, mint a járdához. *Ha feltételezzük, hogy támadás közben ölték meg őket, az elhelyezkedésükből arra lehetett következtetni, hogy a lövés valószínűleg abba az irányba tartott.*

Váratlanul megváltozott az egyenletesen zuhogó hang, mintha valaki szétfröcskölné a vizet. Ez segített eldönteni a kérdést. Jill megfordult és végigfutott a holdfényes udvaron, beszaladt a téglafalak közé.

Elérte a járda végét, áthajolt a kapu felett. A látványtól úgy meghökkent, hogy felegyenesedett. A kapu mögött nem lépcsőket talált, hanem egy liftaknát, aminek az aljában, hathét méter mélységben egy hatalmas, nyitott udvart világított meg a holdfény. A vízcsobogás és a fröcskölő hang is felerősödött. Az udvar túlsó oldalán sötét alak mozgott; éppen átsétált a vizesés alatt, és eltűnt a vízfüggöny mögött.

Mi a fene...?

Jill a zuhatagra bámult, és zavarodottan pislogott. Nem volt biztos benne, hogy tényleg látta, amit látni vél. Pillanatokig az járt a fejében, hogy csupán fáradt érzékei üznek vele kegyetlen tréfát. Amint a titokzatos idegen eltűnt a vízfal mögött, megszűnt az egyenetlen, fröcskölő hang. A habzó áradat közvetlenül a fal mellett hullott alá, ami arra engedett következtetni, hogy az aláhulló víz valamilyen titkos járatot rejt.

Óriási, már csak erre volt szükségem. Isten látja lelkemet, a kastélyon belül még nem kaptam eleget.

Az egyszemélyes felvonó kezelőgombjait a rozsdás kapu mellett elhelyezett fémlapba építették be. A liftplató odalent, az alsó udvaron állt Jill megnyomta a hívógombot, de semmi sem történt. Más úton kell lejutnia, méghozzá azelőtt, hogy az az alak eltűnik.

A lift kilőve...

Jill végigmérte a szűk, az udvar felé nyitott liftaknát. Nagyjából méterszer méteresre becsülte. Ezen felmászni pizok egy játszma lenne, de leereszkedni? Az már jóval könnyebb lesz. Lábát és hátát az akna falának feszítve egy perc alatt lecsusszan.

Leemelte a puskát a hátáról, hogy felkészüljön a mászásra. Közben nyugtalanító gondolat villant át agyán. Ha az imént látott titokzatos alak a STARS egyik tagja, akkor honnan tudta, hogy van ott valami?

Jó kérdés, és nem az egyetlen, amin egy kicsit hosszabban el kellene gondolkodni. A puskát szorosan markolva, óvatosan ereszkedni kezdett.

Chris tizenöt percet adott Barrynek, majd sietősen végimentek a folyosórendszeren, és megkeresték hátsó ajtót. Megálltak, és szemügyre vették a címerpajzsokat és rájuk vésett szimbólumokat.

Chris a barátja által elvitt Hold-címert nézte. Komoly aggodalom töltötte el, ugyanakkor zavarodottságot érzett. Barry az egyik leghúságesebb, legőszintébb fickó volt, akit valaha is ismert. Ha egyszer azt mondta, hogy megy és megkeresi Jillt, akkor ez azt jelenti, ha a fene fenét eszik, ha egy teljes zombi hadsereg áll is az útjába, akkor is ezt teszi.

Nem jött vissza. Viszont ha bajba került, teszem azt elkapták a szörnyek, hogy került ide az a címer, ami nála volt?

Több magyarázat is felmerült, de őszintén szólva, egyik sem tetszett neki igazán. Valaki elvehette tőle és idehozta, odaadhatta valakinek, aztán került bajba, elhelyezhette ő maga, és a visszaúton történt vele valami. A lehetőségek kombinációja végtelennek tűnt, és egyik megoldás sem volt kellemes.

Sóhajtván elfordult a falba épített rézlaptól, és Rebeccára nézett.

Bármi is történt Barryvel, mindenképpen tovább kell mennünk. Valószínűleg ez ennek a gyönyörűen megépített hullaháznak az egyetlen kijárata.

A lány halványan elmosolyodott.

– Részemről rendben. Ugye nem kell mondanom: alig várom, hogy kikerüljek innen?

– Nagyjából én is így gondolom. – Chris tudta, ugyanazt érzi, amit a lány.

Akkor döbrent rá igazán, hogy mennyire más a kinti, normális világ, amikor elhagyta a ház fojtogató, hideg atmoszféráját. A különbség bámulatra méltóan csodálatos volt. Áthaladtak a szemlátomást rendben tartott szerszámoskamrán, és mélyeket lélegezve megálltak a hátsó kijáratnál.

Rebecca az alsó ajkát idegesen harapdálva ellenőrizte fegyverét, legalább huszadszor, mióta elhagyták az előcsarnokot. Chris világosan érezte, hogy a lányt mennyire felzaklatták az események, és azon gondolkodott, hogy mit is mondhatna neki, hogyan segíthetne abban, hogy visszanyerje lelki egyensúlyát és nyugalját, amire igencsak nagy szükségük lesz, ha a dolgok még komolyabbra fordulnak. A STARS alapos kiképzésben részesítette a belépő újoncokat, de műanyag pisztollyal videoképernyőre lövöldözni, nos legyünk őszinték, igencsak messze van egy éles harci helyzettől. Nem beszélve arról, hogy ritkán fordul elő az a szituáció, amikor az ember, sétálgató hullákkal kerül összetűzésbe.

Hirtelen elvigyorodott, eszébe jutott az a bölcsesség, amit élete első éles bevetésén hallott. Alaposan megtépzett kis csapata éppen patthelyzetre állt egy kábítószerbandával vívott tűzharcban, valahol New Yorktól északra. Chris alaposan begyulladt, kétségbeesetten leplezte ijedtségét. A küldetés vezetője egy piszkos tapasztalt tűzszerész volt, egy Kaylor nevű zömök nő. Évtizedes rutinját az is mutatta, hogy a fiatalember minden igyekezete ellenére pontosan látta, hogy mi játszódik le a zöldfülűben. Mielőtt a végső rohamot megindították volna a raktárépület ellen, félrehúzta Christ, tetőtől talpig végigmérte, majd elvigyorodott, és a legjobb tanácsot adta, amit életében valaha is hallott.

– Fiam, nem törődj azzal, mi fog történni. Egyre ügyelj, ha betörünk az épületbe és elkezdődik a lövöldözés, próbálj meg nem bepisilni!

Chris roppant ideges volt, és nagyon meglepődött ezen. A kijelentés ott és akkor olyan furcsának hatott, hogy vadul felröhögött, és a gyomrát görcsösen szorító félelem pillanatok alatt elszállt.

– Elárulod, mi olyan vicces? – érdeklődött ifjú kolléganője. Chris megrázta a fejét, mosolya eltűnt, ösztönösen érezte, hogy Rebeccánál nem válna be ez a duma. Nem is beszélve arról, hogy most nem elszánt narkónepperekkel, nem röpködő lövedékekkel kell szembenézniük.

– Hosszú. Majd elmesélem, ha már egy sörözőben üldögélünk. Gyere, haladjunk.

Végre maguk mögött hagyták a visszataszító kastélyt. Álmos tücskök ciripeltek a környező erdőben. Néhány perces séta után egy udvarra jutottak. Minden oldalán téglafal magasodott, balkéz felől vízcsobogást hozott a könnyű szellő. Valahol a távolban magányos kutya vagy prérifarkas üvöltött bánatosan.

A kutyák üzennek...

A hátborzongató kutyák közül kettő a köveken elnyúlva hevert. A sápadt holdfény vörösen csillogott inas, csupasz testükön. Chris odament az egyikhez, leguggolt mellé, és óvatosan megérintette a horpaszát. Ujjai alig érték el a dögöt, mikor villámgyorsan visszarántotta a kezét. A test még nem hűlt ki teljesen, ráadásul ragacsos volt. A csupasz, még holtában is ijesztő dögöt vékony nyálkaréteg borította.

Felállt, kezét a nadrágjába törölgette.

– Ez a dög nemrég még a jó lelkeket riogatta. Nincs egy órája, hogy kinyírták – mondta halkan.

Rozsdás vaskapu állt előttük. Chris biccentett a lánynak. A kapu felé óvakodtak, A zuhogó víz hangja lassan, fokozatosan távoli morajjá szelídült.

Chris a kapunak feszült, és az egyik szárny, a zsanérok fültépő nyikorgása közepette, szélesre nyílt. Hatalmas víztározót pillantottak meg. Elképesztő méretű volt, több

úszómedence elért volna benne.

A partfalak mentén sötét faszor és elburjánzott sövény állt. A kertészollót régóta nélkülöző bokrok ágai hosszan benyúlva, mélyen lelógtak, szinte a tározó alját separték. A tömör falnak látszó növényzet sötét, áthatolhatatlan árnyékokat vetett a medence fenekére.

Óvatosan lépdelték a terméskövel burkolt oldalfalig, és megálltak az elképesztő méretű mélyedés szélén. A keleti oldalon zuhogva áramlott kifelé a víz egy nyitott zsilipen. Szörcsögő, örvénylő hang törte meg az éjszaka csendjét. Ha volt is járda a partján, a növényzet eltakarta, és járhatatlanná tette. A hold éppen kibújt a ritkásan vándorló felhők közül; a valamivel erősebb fényben alaposabban szemügyre vehették környezetüket. Nem volt éppen szívderítő látvány. Baljós, komor, áthatolhatatlan árnyékok vették körbe őket.

Chris meglepve látta, hogy szinte az orruk előtt húzódik egy járda, ami hídként szeli ketté a hatalmas medencét, pontosan a közepén. A kőfalon megtapadt algaréteg magasságából úgy ítélte, hogy amikor a tározó tele van, a keskeny betonszalagot legalább másfél méternyi víz borítja. A járda két végén acéllétrák ereszkedtek a mélybe. A köveken élő algákból még csöpögött a nedvesség, a medence csak nemrégiben ürülhetett ki.

Chris elgondolkodva tanulmányozta a nem mindennapi látványt, és azon töprengett, mi módon lehet átjutni a túlsó oldalra, ha a tározót feltöltik. Újabb tétellel gyarapodott a megoldatlan rejtélyek egyre növekvő listája. Lesz itt dolga az elemzőknek, az egyszer biztos.

Némán pillantottak egymásra. Chris a szemével jelzett Lemásztak a létrán és elindultak a túlsó oldal felé. Bakancsuk alatt nedvesen cuppogtak a vizes, csúszós kövek. Nyirkos pára terjengett a levegőben; lecsapódott rajtuk.

Kényelmes tempóban futottak. A lehető leggyorsabban át akartak érni, a nyílt terepen különösen sebezhetőnek érezték magukat. Néhány perc múlva elérték a medence túlsó szélét. Chris gyorsan felmászott a létrán, majd visszanyúlt, hogy segítsen Rebeccának.

Útjuk egy járdán folytatódott, amire hosszan elnyúló árnyékok vetültek. A betont gallyak és tülevelek borították. A sötét út először párhuzamosan haladt a medence falával, át egy jókora leeresztett zsilip felett, majd derékszögben elfordult és eltűnt a sötét fák között. Annyit még ki lehetett venni, hogy mindkét oldalról sűrű, magas növényzet szegélyezi.

Elindultak a zsilip felé. Pár lépést tehettek meg, amikor különös hangok vegyültek a távozós víz harsogó zuhogásába. Hangos, vizes csattanások, mintha hatalmas cseppekben esne az eső.

Chris meglepődött. Egy belső hang azt súgta neki, nem lenne szabad hallania a vízcseppeket a zuhatag hangjától. Felnézett, és meglátott egy, a járda felett szétterülő lombozatról lepottyánó faágot. Az ág a köveken landolt, és halk, súrlódó nesz kíséretében néhány lépésnyivel odébb siklott.

Ez nem faág!

Szempillantás alatt tucatnyi fekete, vaskos, ágszerű valami jelent meg a betonon. Hangosan sziszegve, tekergőzve közeledtek feléjük.

Christ és Rebeccát egy csapat kígyó vette körül.

A rohadt életbe!

Rebecca döbbenetesen nézett Chrisre; dermesztő rémület vágott végig rajta. Amikor visszanezett a hátuk mögött hagyott területre, hirtelen úgy érezte, szívét jeges, könyörtelen kéz kapja marokra. A járda betoncsíkja és a kőburkolat életre kelt, Fekete árnyak csapkodtak, csavarodtak, tekergőztek a két, dermedten álló ember felé, a fákról, bokrokról hullottak alá, mint valami nem evilági eső élő cseppjei,

Rebecca félig felemelte a pisztolyát, de érezte, hogy a rendelkezésükre álló tüzérv nem elég, nem lehet elég. Tétova mozdulattal az egyik sötét testre irányította a csövet, amikor Chris durván a karjába markolt, – Futás!

Botladozva indultak el, de sikerült összeszedniük magukat és pár nehézkes, Úgyetlen lépés után teljes sebességre kapcsoltak. Rebecca iszonyodva sikított fel, amikor egy vaskos, tekergőző test egyenesen a vállára zuhant. A következő pillanatban a kígyó lecsúszott róla és a

kövekre esett, de mintha egy örökkévalóságig érezte volna a hideg pikkelyek dörzsölő érintését csupasz alkarján.

A járda a fák között éles szögben elkanyarodott. A fejük fölött összeborultak a sötét árnyékok, bakancsuk kemény talpa alatt gumyszerű testek vonaglottak, pillanatonként kibillentve őket egyensúlyukból. A tér minden irányából kígyók vágódtak feléjük, rohanó lábaik után kapkodtak. Átjutottak egy acélrácsra, fekete, habzó áradat örvénylett alattuk. A rohanó lépteik által keltett fémes csattogást elnyelte a tomboló víz hangja.

Kétségbeesetten, elfúló lélegzettel rohantak, a kígyók kissé lemaradtak. Még húsz métert tehettek meg, aztán nyílegyenesen beszaladtak egy téglafallal határolt kis térre.

Chris lefékezett, szeme cikázva kutatta a menekülés útját. Nem mehettek tovább. A járda végén szűk felvonót láttak.

Szemük összevillant, jól tudták, ez az utolsó esélyük. Az iszonytató kígyósereg pillanatokon belül utoléri őket.

Felugrottak a platóra; szorosan egymáshoz simulva éppen elérték rajta. Rebecca fújtató zihálás közepette lecsapott a kezelőpanelre. Chris megpördült, és folyamatosan tüzelt. A lövések éles hangja ostorcsapásként hasított a zubogó víz egyhangú morajába. A lány matató ujjai végre rátaláltak a felvonót működtető gombra.

Valahol alattuk felbúgott egy elektromos csörlő, a fémlemez megrázkódott és ereszkedni kezdett egy hatalmas, üres udvar felé. Rebecca megfordult, felemelte a pisztolyát, hogy segítsen Chrisnek. A szeme elé táruló látványtól leesett az álla és összeszorult a torka. A járdán több száz hulló nyüzsgött. Az önkívületben vonagló testek szinte teljesen eltakarták a köveket és a betont. Sziszegtek és tekeregtek, örülten csapkodtak maguk körül, tehetetlen dühükben vadul egymásnak estek.

A felvonó a talajszint alá süllyedt, az undorító kép eltűnt a szemük elől. A lift halkan nyikorogva ereszkedett, ők ketten aggódalmas tekintettel, feszülten fürkésztek az akna peremét. Mindkettőjük agyában ugyanaz a hátborzongató kép kísértett. Mi csinálnak akkor, ha a hullók elérik a nyílást, és a nyakukba potyognak?

A lift két méterre járt az akna aljától, amikor mindketten leugrottak, és gyorsan elfutottak a faltól. Átszaladtak az udvar túlsó oldalára és a hideg sziklának támaszkodva, zihálva próbálták felmérni a helyzetet. Rebecca két szaggatott lihegés között körülnézett az udvarban. Egy hatalmas, felül nyitott, téglafalakkal határolt térségbe csöppentek, a falak színeit fakóra mosta az idő, az árnyalatok elmosódottnak tüntek a gyenge holdfényben. A tározóból átáramló víz a falak tetejéről zuhogott alá egy hosszú kőmedencébe. A jobb kezük felől alacsony és szűk kapu sötétlett a falban.

És hála a magasságosnak, sehol egy kígyó! Rebecca még vett néhány mély lélegzetet, majd Chrishez fordult.

– Megmartak?

Chris megrázta a fejét. A lány váratlanul, a levegőbe emelte a kezét, körbefordult, majd elfúló hangon folytatta:

– Nézz meg jó alaposan, és könyörögve kérlek, mondd azt, hogy nem, Rebecca, egyetlen kígyó se kapaszkodott a ruhádba, se a hajadba!

Chris elvigyorodott.

– Nem, Rebecca, egyetlen kígyó se kapaszkodott a ruhádba, se a hajadba. És remélem, nem is martak meg.

– Nem, vagy legalábbis nem éreztem – lihegte a lány. – Ennek ellenére, ha egyetlen mód van rá, inkább nem mennék vissza. Azt hiszem, ha házi kedvencekről kérdez valaki, ezután is a perzsamacskára szavazok.

Chris pillanatokig értetlen arcot vágva bámult rá, majd még mindig vigyorogva ellökte magát a faltól.

– Hát ez szerfelett érdekes. Szentül meg voltam győződve arról, hogy az olyan állatokat

szereted, amiket a laborokban szoktak tartani. Mondjuk a patkányokat...

Bip, bip, bip! A rádió!

Rebecca megragadta az övére csatolt készüléket. Szempillantás alatt megfeledkezett a kígyókról Erre a mennyei hangra vágyott, amióta szegény Richard holttestét megtalálták. Valaki őket keresi, és valószínűleg éppen a mentőcsapat.

Ügyetlenül kapkodva kapcsolta vételre a készüléket, majd feltartotta, hogy mindketten hallják. Magas frekvenciájú sivitással keveredő, statikus recsegés hallatszott a parányi hangszóróból, majd alig hallhatóan megszólalt egy hang:

– ... Itt Brad... Alfa egységet., veszitek? Ha... halljátok...

Elnyújtott visítás nyelte el az Alfás pilóta hangját. Rebecca lenyomta az adógombot és gyorsan beszélni kezdett.

– Brad, Brad, hallasz? Vesszük az adást! Brad, hallasz?

A jel elveszett. Pár percig még vártak, hátha visszatér, de már semmi nem jött át az éteren.

– Alighanem túl messze van. Valószínűleg túlment a hatótávolságon. Ezeknek a kis vackoknak nem valami nagy a teljesítménye – morogta Chris. Felsőhajtott, majd a nyitott udvar közepe felé sétált és felnézett a sötét, borult égre.

Rebecca visszacsíptette az adóvevőt a derékszíjára. Végre igazán kezdett bízni a megmenekülésükben, első ízben azóta, hogy a Bravo helikoptere balesetet szenvedett és a vérszomjas kutyák bekergették a kastélyba. A pilóta odakint van valahol, köröz, és őket keresi. Most, hogy már kijutottak a kastélyból, és a vastag falak nem árnyékolják le a rádióhullámokat, képesek lesznek venni a jeleit.

Feltéve, ha visszajön egyáltalán...

Rebecca elhessegette a gondolatot, és csatlakozott Chrishez, aki a vízeséssel szemközi fal sarkában lévő másik liftet vizsgálta. Hamar kiderítette, hogy nem kap áramot.

Chris a kapu felé fordult, és teli tárat rakott a Berettájába.

– Nem kéne megnézni, mi van az ajtó mögött?

Költői kérdés volt. Nem sok választásuk maradt, a másik lehetséges út a kígyókon keresztül vezetett.

Rebecca mosolyogva, lelkesen bólogatott; el akarta hitetni Chrisszel, hogy felkészült a további küzdelemre, és el akarta titkolni előle azt a kétségbeesést, ami órák óta görcsben tartotta zsigereit

14. fejezet

Jill egy tátongó, nyitott akna pereménél állt, egy nyirkos alagútban. Tehetetlenül nézte a másik oldalon lévő ajtót. Az akna túl széles volt ahhoz, hogy biztonságosan átugorhassa. Ha elvétí, csúnyán összetörheti magát. A sima falon nem ereszkedhetett le. Nem maradt más megoldás, vissza kellett mennie, hogy egy másik útvonalon próbálkozzon meg az előrejutással. A létra mellett mintha lett volna egy ajtó...

Csalódottan felsóhajtott, majd dideregve megreszketett. Sóhajtott A kőfalak olyan hideg párát leheltek magukból, aminek hatására még akkor is remegett volna, ha történetesen nem csurom vizes.

Óriási találmány ez a titkos alagút Ha át akarsz jutni tuti a tüdőgyulladás. Az se volt normális, aki ezt kitalálta.

Lába nedvesen cuppogott bakancsában. Megfordult. A szeme sarkából fémes csillanásra lett figyelmes.

Odanézett, kisöpörte szeméből a nedves hajtincseket. Egy kisméretű, a kőfalba beépített fémlapot látott, amelyen néhány centiméter átmérőjű, hatszögletű lyuk sötétlett. Elgondolkodva nézett vissza az ajtóra. A hatszögletű nyílás nyilván kulcslyuk, de vajon mit működtet?

Talán valami híd bújik elő, vagy lépcső... ?

A kérdésnek nem volt különösebb jelentősége; megfelelő kulcs nélkül úgysem aktiválhatta a szerkezetet. Az útvonal zsákutcának bizonyult *Itt képtelenség átjutni!* Lenézett az akna aljába, majd visszaballagott a kanyargós alagúton, egészen a bejáratig. Nyugtalanító helyzete dacára elismeréssel tekintett mindarra, amit a zuhatag mögött talált. Egy hatalmas, több irányba elágazó alagúthálózatba jutott. A labirintus – már amennyire meg lehetett állapítani – visszafutott egészen a kastély alá. A falakat durván megmunkált mészkövekből emelték. A föld alatti járatok megépítése iszonyatosan nagy munka lehetett, elképesztő mérnöki lelemény kellett ilyen útvesztő megtervezéséhez.

Elérte a létra melletti fémajtót. A feje feletti nyílásból hideg légáramlat csapott ki. Megpróbált uralkodni magán, de nem bírt parancsolni a testének. Ismét végigfutott rajta a borzongás és vacogni kezdett a foga. Körülnézett. A zuhatag hangja különös módon, letompítva verődött vissza a sziklafalokról. A pára kicsapódott a hideg köveken. Az ősréginek tűnő sziklafal és az állandóan csöpögő víz sajátos, középkori hangulatot kölcsönzött az alagútnak.

Kinyitotta az ajtót... és jéggé dermedt.

Furcsa érzések áradtak szét benne, amikor az előtte álló alakban felismerte Barry Burtont, aki hozzá hasonlóan mozdulatlaná merevedve, revolverrel a kezében bámult rá. Micsoda meglepetés!

– Barry?

A férfi gyorsan leengedte a fegyvert. Zilált volt, és pontosan olyan meglepettnek látszott, amilyennek Jill is érezte magát, A lányhoz hasonlóan ő is bőrig ázott Pólója vizesen lógott széles válláról, rövid haja csapzottan tapadt a fejéhez.

– Hogy jutottál le ide?

– Alighanem úgy ahogy te. De honnan tudad...? Barry felemelte kezét és csendre intette a lányt.

– Pszt, hallgasd!

Feszülten álltak, Jill a fejét forgatva körbenézett, de az égvilágon semmit sem hallott vagy látott. A folyosó mindkét végét fémajtó zárta le, a fejük fölötti lámpasor árnyékos, gyenge fényt vetett a falakra,

– Azt hittem, hallok valamit – mondta végül Barry. – Mintha valaki neszezett volna...

Mielőtt Jill bármit kérdezhetett volna, megfordult és a szemébe nézett. Mosolygott, de a lány erőltetettnek találta vidámságát

– Nézd, nagyon sajnálom, hogy nem vártalak meg, de úgy hallottam, mintha valaki járkálna a kertben, és meg akartam nézni, ki az. Véletlenül bukkantam rá erre a helyre. Odafönn kóvályogtam... aztán valami beszakadt alattam, és lezuhantam egy lyukon... De tulajdonképpen mindegy. A lényeg: Örülök, hogy itt vagy. Azt javaslom, nézzünk körül egy kicsit, hátha találunk valami fontosat.

Jill bólintott, de magában eldöntötte, rajta tartja a szemét a férfin. Csak az idegesség miatt látja úgy, hogy Barry nem örül túlságosan a találkozásnak, vagy esetleg...? Nem akart eljutni a gondolat végére.

Figyelj és várj!, súgta tudatalattija, és elfogadta a tanácsot Egyelőre úgysem tehetett mást.

Barry a Coltot vállmagasságban tartva, a csövet felfelé fordítva az alagút jobb oldali falába épített ajtóhoz vezette Jillt. Kinyitotta az ajtót. A lány bekukkantott; a résen át egy újabb félhomályos alagút tárult szeme elé.

Jobbra, néhány méternyire fémajtó állt, ezzel az átjáróval szemben a járat derékszögben elfordult Barry a lány felé biccentett. Jill bólintással jelezte, hogy felkészült Besurrantak az újabb, néma csendbe burkolózó folyosóra.

Jill a csupasz sziklafalat tanulmányozta, és elnyomott egy sóhajtást, amikor arra gondolt, hogy bárcsak lenne egy darab krétája. Ha valamilyen módon megjelölhetné a folyosókat, mindjárt nem érezné magát olyan zavarodottnak.

Az alagút, amelybe beléptek, jelentősen eltért a korábban látott járatoktól. A többi hosszú volt és egyenes, ám ez néhány lépés után balra fordult, Jill összezavarodott Lemondóan sóhajtott, de még bízott benne, hogy itt nem találnak annyi kanyart, útvesztőt és csapdát, mint a...

– Hé! Ki van ott! – A mély, ismerős hang valahonnan előlről hallatszott. A szavak többszörösen ismétlődve visszhangoztak végig a járatban.

– Enrico? – kiáltott fel Jill.

– Jill? Te vagy?

A lány izgatott vágatában tette meg a sarokig vezető pár métert, Barry szorosan a nyomában loholt. A Bravo raj parancsnoka – hála az égnek! – életben van és valahogy eljutott idáig.

Jill végigfutott az alagút körülbelül húszméteres szakaszán, befordult a következő sarkon, és meglátta a fal mellett ülő férfit. A járat kiszélesedett, és jó harminc méter után ismét elfordult, Enrico egy sötét falmélyedésben üldögélt.

– Állj meg, és ne mozdulj! Maradj ott, ahol vagy! Nem szívesen mondom ezt, de az első gyanús mozdulatra lelőlek!

Jill megdermedt, amikor látta, hogy a Beretta csöve pontosan az arcára irányul. Enrico megsérült, a lábából kicsorgó vér sötét tócsába gyűlt a földön.

– Egyedül vagy Jill? – Enrico sötét szemét résnyire húzva, gyanakodva méregette a lányt, tekintetéből hitetlenkedéssel keveredő elszántság sugárzott.

– Barry is itt van – intett Jill a háta mögé. – Enrico, mi történt veled? Mi ez az egész? Miért... csinálod ezt? – Ismét a rászegeződő Berettára nézett.

Amikor Barry kilépett a sarok mögül, a Bravos parancsnok pár pillanatig csendben nézte őket. Tekintete villámgyorsan cikázott, felmérte a helyzetet, majd kissé megkönnyebbült. Leeresztette a fegyverét, visszadőlt a falhoz, Barry és Jill odarohant, leguggoltak a sebesült férfi mellé.

– Sajnálom – mondta Enrico elhaló hangon –, meg kellett bizonyosodnom...

Jill arra gondolt, hogy a férfi valószínűleg éppen most szedi Össze utolsó erejét. Amikor finoman megfogta a sebesült kezét, megriadt, mennyire hideg. Az Enrico combján lévő sebből folyamatosan csörgedezett a vérpatak, a nadrág lucskossá vált tőle.

– Ez az egész egy nagy átverés – kezdte Enrico. Mélyet lélegzett, nedvesen csillogó szemét

feléjük fordította. – Miután azok a rohadt dögök megkergettek... eltévedtem. Átmásztam egy kerítésen, véletlenül rábukkantam az alagúthálózat egyik bejáratára. Órákig bolyongtam idelelni, aztán, aztán megtaláltam a papírokat. Az Umbrella tudta, mindent tudott...

Barry meg-megrebbenő tekintettel nézte, az arca majdnem olyan fehér volt, mint Enricóé.

– Tarts ki Rico, Kijuttatunk innen, csak feküdj nyugodtan...

Enrico megrázta fejét, még mindig Jillre nézett.

– Áruló van a STARS-ban – suttogta. – A papírokból világosan kiderül, hogy az a férfi...

Bamm! Bamm!

A Bravos teste megrándult, mellkasán két apró lyuk jelent meg. Szinte ugyanabban a pillanatban, széles ívben erőteljes pulzáással vér spriccelt ki a friss sebekből. A lövések visszhangzó, éles csattanásai után futó léptek hangja hallatszott a hátuk mögött.

Barry talpra szökkent és kiugrott a mélyedésből, Jill tehetetlenül szorította Enrico rángatózó kezét. Szíve hevesen vert, nyelni kellett, hogy úrrá legyen hirtelen feltámadó hányingerén. Enrico oldalra dőlt. Meghalt, mielőtt feje a hideg kőpadlóhoz koppant

A gyilkost üldöző Barry rohanó léptei elhaltak a távolban, újra csend ereszkedett a sötét, nyirkos alagútra. Jill agyában kérdések villámlottak. Milyen papírt talált meg? Amikor Enrico kimondta, hogy „áruló” ő rögtön Barryre gondolt Könnyen lehet, hogy ez a magyarázat Burton különös viselkedésére. Ennek azonban ellentmond a tény, hogy a férfi közvetlenül mellette térdelt a lövések eldördültekor.

Ki tehetett? Kiről beszélt Trent? Kit látott Enrico? Jill magányosnak és bizonytalannak érezte magát A halott férfi lassan kihülő kezét szorongatta, és várta, hogy Barry visszatérjen.

Rebecca átvizsgálta a fal mellett heverő ócska bőröndöt. Papírkötegek között turkált, míg Chris a szoba többi részét ellenőrizte. A berendezés minimális volt egyszerűbb nem is lehetett volna. Egy szakadt kempingágy, egy íróasztal és egy magas, keskeny, régi könyvszekrény. A kastély bámulatra méltó, de rideg pompája után Chris abszurd módon örült az egyszerűbb, hétköznapi környezetnek.

Egy hosszú, szeszélyesen kanyargó járdán végighaladva átlagos méretű házhoz értek. Itt nyoma sem volt a korábban tapasztalt fényűzésnek; a hely talán éppen emiatt látszott kevésbé veszélyesnek, mint a kastély. Az előszoba falait egyszerű, dísztelen faburkolat fedte. A hosszú folyosó elején két szűk hálófülkét találtak. Chris úgy vélte, a kastély kiszolgáló személyzetének szolgálati lakására bukkantak rá.

Végigmérte a folyosót borító vastag porréteget és mélyet sóhajtott Seholy egy nyom! Ez azt jelentette, hogy nem kóvályognak errefelé zombik, de egyszersmind azt is, hogy társaik sem jártak itt Lehetséges, hogy őket leszámítva, a STARS egyetlen tagja sem jutott ki a kastélyból?

Azt már vagy fél órája világosan látta, hogy nincs visszaút illetve volt, de az a kígyókolónián keresztül vezetett Csak annyit tehettek, hogy előre mennek, és megkeresik a másik kijáratot. Ha létezik egyáltalán.

A polcok gyors, de alapos átkutatása után Chris az ütött-kopott íróasztalhoz ment és meghúzta a legfelső fiókot. Zárva volt. Leguggolt, végigtapogatta az alját- őszinte, szívből jövő mosoly jelent meg az arcán, amikor ujjai egy széles ragasztószalagcsíkba ütköztek.

Az emberek sosem járnak moziba? A kulcs mindig oda van ragasztva a fiók alá.

Lefejtette a szalagot és a fény felé tartva, megvillogtatta a kicsiny, ezüstsínű kulcsot. Vigyorogva kinyitotta a zárat, és meghúzta a gombot. Bal kezével félrelökte a legfelül lévő újságot, szemügyre vette a fiók tartalmát. ; Egy pakli kártya, néhány toll és ceruza, beszáradt filctollak, befőttes gumi, összegyűrt cigarettásdoboz – javarészt szemét az a fajta kacat, ami mindig felhalmozódik az íróasztalokban.

Bingó! Chris elégedetten mosolyogva felemelt egy bőrszalaghoz erősített kulcsköteget. Ha megtalálják a kijáratot, ének segítségével könnyedén átjutnak, és akkor... Elindulhatlak

Racoon felé!

Úgy látszik, a vége felé közeledvén már egy kis szerencsénk is lesz – mormolta halkan, szemügyre véve a kulcsköteget. A bőrdarab egyik oldalára az „Alias” szót égették be, másikra golyóstollal egy számot írtak: 345. A betűk és a számok megkoptak. Chrisnek halvány elképzelése sem volt számok jelentését illetően, de világosan emlékezett a névre, amit a kastélyban talált naplóban olvasott.

Hát, mindenesetre köszönjük, Mr. Alias.

A kulcsok minden valószínűség szerint a lakás ajtait nyitották. Chris bízott benne, hogy a segítségükkel végre maguk mögött hagyják az elátkozott birtokot.

Rebecca még mindig a bőrrönd mellett üldögélt, papírokkal és borítékokkal vette körbe magát. Az irathalmaz tetején néhány elmosódott, szemcsés fénykép feküdt, ezeket a bőrrönd legaljáról kotorta elő. Elmélyülten olvasott. Chris odalépett mellé és megköszöri a torkát. A lány aggodalmas tekintettel nézett fel rá.

– Találtál valamit?

Rebecca felmutatott egy iratsomót.

– Egy igencsak figyelemre méltó dolgot. Ezt hallgasd meg! „Négy nap telt el a baleset óta, és a növény a 42-es állomáson még mindig hihetetlen sebességgel növekszik, és döbbenetes változásokon megy át...”

Mutatóujjával követte a sorokat, átugrott egy részt, a szövegben keresgélt, majd tovább olvasott.

– 42-es Növénynek hívja, és azt írja róla, a gyökerei itt vannak az alagsorban. Mindjárt, várj csak... Na, ez az, figyelj!

– „Röviddel a baleset után, a kutatócsapat egyik fertőzött tagjának elborult az elméje, rohamot kapott és bezúrta az alagsori nagy gyűjtőtartály oldalát. A víz az egész alsó részt elárasztotta. Arra gondolunk, hogy a T-vírus teszteléséhez felhasznált kémiai nyomelemek egyike bekerülhetett a vízbe, ami a növény gyökereit is elérte. Az egyelőre ismeretlen vegyület radikális mutációt okozott a 42-es növénynél. A hajtások a ház különböző pontjain bukkantak fel. Maga az alpnövény pillanatnyilag az egyik konferenciaterem plafonján lóg, valahol az első szinten...”

Rebecca pillanatnyi szünetet tartott, mutatóujja lejjebb csúszott.

– „Megállapítottuk, hogy a 42-es Növény húsevővé vált, és valamilyen módon érzékeli a környezetében mozgó élőlényeket. Ember közeledtére különösen élénken reagál. Mozgékony rendkívül erős indáival fogságba ejti áldozatát, fecskendőszerű függelékeivel behatol a gúzsba kötött áldozat bőre alá, és végzetes mennyiségű vért szív ki. A személyzet jó néhány tagja áldozatául esett”

– Május huszonegyre datálja, és Henry Sartonné az aláírás – fejezte be a lány, majd ismét felnézett Chrisre.

A férfi fejcsóválva pillantott vissza rá. Hogy képes valaki kifejleszteni egy ilyen eszement dolgot, mint ez a vírus? Úgy látszik a világon mindent és mindenkit megfertőz, aki, és ami kapcsolatba kerül vele, legyen az növény, állat vagy ember. Addigi, normális életéből kiszakítva, örültet csinál a gazdaszervezetből, húszabáló, vérszomjas örültet.

Istenem, most meg egy emberevő növény!

Chris megborzongott; egyre erősebben vágyott arra, hogy végre háta mögött tudhassa ezt a sátáni helyet.

– Tehát, növényeket is fertőz – mondta végül. – Majd jelentjük, csak el ne felejtjük.

– Várj, még nem láttál mindent – szakította félbe a lány és komor arccal átadott egy tényképet.

Az elmosódott kép egy középkorú, fehér köpenyes férfit ábrázolt. Mereven állt egy egyszerű faajtó előtt, amit Chris azonnal felismert: néhány perccel korábban ezen átjutottak be a házba.

Megfordította a képet és elolvasta az apróbetűs írást: „H. Sarton, 98. január, 42-es Állomás”. Döbbenet meredt Rebeccára. Végre megértette, miért annyira riadt a lány tekintete. A 42-es Állomáson vannak. Azon a helyen, ahol az *emberevő* növény!

Wesker az alagút sötétjében állt, amikor meghallotta, hogy Barry Burton végigvágta a visszhangzó folyosón, ingerült lett. Jill nem fog örökké várni, előbb-utóbb elindul, és akkor már vele is foglalkoznia kell. Márpedig igencsak úgy néz ki, a dühöngő Mr. Burton képtelen lesz elkapni Enrico gyilkosát, ha az egyszerűen csak becsusszan a sarok mögötti árnyékos területre... –

Így ni, gyerünk, gyerünk már!

Amióta kilépett a kastélyból először érezte úgy, hogy kézben tartja a dolgokat Emlékezett a labor bejárata közelében lévő föld alatti kamrára, és szinte teljesen biztos volt abban, hogy a Farkas-medál ott várja. És ami legalább ennyire fontos; az alagúthálózat mentes azoktól a bűdös dögöktől. Arra számított, hogy a 121-esek kijutottak és most prédára lesve ólálkodnak ideleln, de úgy tűnt a baleset óta, hála istennek, senki sem piszkálta meg a járatrendszer titkos védelmi berendezéseit.

Ismételten munkára fogta Barryt, hogy megkeresse az ajtók, átjárók nyitására nélkülözhetetlen kicsiny szerkezetet A sors fíntora, hogy bármennyire Úgyesen manipulálta is a férfit, az élet úgy hozta, hogy nem volt szükség a munkájára, ő találta meg a nyitószerkezetet.

Minden tökéletesen működött, leszámítva az istenverte Marini felbukkanását. Az a hólyag valahogy bejutott az alagutakba, és véletlenül belebotlott általa véletlenül elejtett fontos papírba, ami nem volt más, mint az a megbízólevél, amit egyenesen a Fehér Umbrella főhadiszállásáról kapott. Aztán, hogy még nagyobb legyen a kavalkád, a jó ég tudja milyen módon, Jill betévedt az alagútba, mielőtt ő végrehajthatta volna a feladatát.

Wesker felsóhajtott. Egyik probléma a másik után. Az igazat megvallva, az egész diliház a kezdetektől fogva csak fejfájást okozott neki. Azért egy ponton igencsak szerencsésnek vallhatta magát A föld alatti alagúthálózat biztonsági rendszere inaktív volt Ezt lehetetlen volt távolról kideríteni, a rendszer állapota csak itt a helyszínen derülhetett ki. Magával vonzolta Barryt, mint biztosítékot, aki mostanra már inkább csak kolonc a nyakán. Legfőbb ideje, hogy elvarrja az összes szálat. Még mindig sok apró, bosszantó részletet kell a helyére tenni. Ha a fizetés nem lenne olyan pazar...

Elvigyorodott. Mi a fenéért bosszankodik? Rengeteg pénzt kap ezért a melóért

Hosszú-hosszú, óráknak tűnő percek után, Barry fujtva berontott a sötét helyiségbe. Semmit sem látott, így vakon rángatta ide-oda a fegyverét. Wesker megfeszítette az izmait Várta, hogy Burton elhaladjon a rejtkehelye, az egyik generátor mögötti falmélyedés előtt A dolgok ilyenkor nem várt 1 fordulatot is vehetnek...

Burton elviharzott előtte, Wesker előugrott, és Berettája csövét keményen Barry hátának szorította. Ezzel egy időben halkán és gyorsan beszélni kezdett.

– Tudom, hogy a fejemre pályázol Barry fiú, de azt akarom, hogy gondolkodj, mielőtt cselekszel. Ha én meghalok, a családnak annyi. Pillanatnyilag úgy néz ki, hogy Jillnek is meg kell halnia. De te megakadályozhatod. Valamennyi gyilkosságot megakadályozhatod.

Amint a hátában érezte a fegyver csövét, Barry megmerevedett. Amikor megszólalt, a hangjából szinte süttött az eszelős düh és a szintiszta gyűlöletet.

– Mocsok! Megölted Enricót! – horkant fel. Wesker még erősebben préselte a pisztolyt a hátához.

– Ez így van, de őszintén mondom, hogy nem szívesen tettem -, Enrico megtalált valamit, amit nem kellett volna. Túl sokat tudott rólam, és ha elmondja Jillnek, amit kiderített az Umbrelláról, a lányt is meg kellett volna ölnöm,

– Mindenképpen végzel vele, nem? Mindannyiunkat kinyírsz, igaz? – sziszegte Barry Wesker felsóhajtott, a hangja panaszosan nyekergett, amikor megszólalt.

– Nem! Hidd el, nem! Miért nem fogod már fel, mit akarok? Egyszerűen csak be szeretnék jutni a laborba, hogy eltüntessem a bizonyítékokat, mielőtt bárki rájuk bukkan! Ha egyszer az anyag megsemmisül nincs semmi ok arra, hogy bárkinek bántódása essék. Egyszerűen elsétálunk innen.

Barry hallgatott. Wesker egyre jobban belelendült. Kifejtette, hogy semmi másra nem vágyik, csak arra, hogy egyszerű dolga legyen. Hagyta, hogy Barry megkönnyebbüljön, kis szünetet tartott, majd folytatta:

– Semmi mást nem várok el tőled, csak azt, hogy foglald le Jillt. Tartsd távol őt... és mindenki mást., a labortól, legalább még egy kis ideig. Megmentheted az életét, és esküszöm, mihelyt megszerzem, amit akarok, soha többé nem hall rólam senki. Sem a STARS sem te, sem a családod. –Várt, és mikor Barry végül megszólalt, azonnal tudta, még mindig a markában tartja.

– Hol vannak a laborok?

Jó fiú!

Wesker lejjebb engedte a pisztolyt. Előhúzott egy összehajtogatott papírt a mellényéből, Barry kezébe csúsztatta. A kastély alagsorának első szintjéig érő alagútrendszer ábrázoló térkép volt.

– Ha valamilyen oknál fogva nem tudod megállítani a lányt, legalább maradj mellette. Számos lezárt ajtó van idelelt, az ajtók mögött kellemetlen dolgok várnak, úgyhogy legyenek nagyon óvatosak. Mindenesetre elég szórakoztató látványban lesz részetek, le tudod foglalni, amíg nem végzek. Ha észnél vagy, senkinek sem esik bántódása. Rajtad múlik.

Wesker gyorsan elhátrált, a generátor mellett hagyott, hatszögletű ajtónyitó szerkezetért nyúlt. Pár pillanatig Barry széles vállát, engedelmesen előredöntött felsőtestét figyelte, majd elégedetten megfordult, és kisietett a helyiségből. Az amúgy is halvány esély, hogy a STARS valamelyik tagja betéved a laborba, most még csekélyebb lett. Mr. Burton remélhetőleg elintézi, hogy legalább a kíváncsiskodó munkatársakkal ne legyen több problémája.

Visszasietett az alagúthoz. Mialatt az első átjáró felé haladt, csendben gratulált magának, hogy ismét sikerült kézbe vennie a csúszós szálakat, bár ami azt illeti, valamivel gyorsabban kell haladnia. Volt néhány dolog, amit nem akart Barry tudomására hozni. Néhány kellemetlenség, amelyek közül a legtöbb fejfájást az alagsor biztonsági különítménye okozhatja. A csapat még kísérleti stádiumban van, de igencsak hatékony lehet. Mihelyt elfordítja a hatszögletű kulcsot, a társulat elszabadul az alagutakban...

Sajnálom Barry, ezt valahogy elfelejtettem megemlíteni Van ilyen.

Érdekes volna látni, hogyan boldogulnak a 121-esekkel, vagyis (ezt az elnevezést jobban kedvelte) a Vadászokkal. Érdeemes lenne végignézni, ahogy a profi kiképzésen átesett kollégák összemérik erejüket és Úgyességüket ezekkel a lényekkel. Nagy show lesz, de sajnos, ezt ki kell hagynia.

Kemény mérkőzés lesz. A Vadászokat jó ideje bezárták, és már nagyon, nagyon éhesek lehetnek.

15. fejezet

Barry már túl régen elment. Jillnek fogalma sem volt arról, mekkora az alagútrendszer, de éppen eleget látott belőle ahhoz, hogy valószínűnek tartsa: társa eltévedt. Igen, talán éppen a visszavezető utat keresi. A járatok szinte egyformák, sehol semmi megkülönböztető jel. Ilyen körülmények között nem nehéz elkavarodni. De azt sem lehet kizárni, hogy megtalálta a gyilkost, összeakaszkodott vele, és ő húzta a rövidebbet.

Lehet, hogy egyáltalán nem tér vissza.

Bárhogy is legyen, ha itt vár, azzal semmin és senkin nem segít. Felállt, egy utolsó pillantást vetett a halott bajtárs sápadt arcára. Mielőtt elindult halkan odasúgta neki:

– Nyugodj békében!

Mit találhatott, ami miatt megölték? És ami a legfontosabb: ki adta le a halálos lövéseket?

Enrico csak annyit mondott, hogy az illető férfi, de ez nem igazán szűkíti le a kört. Rajta és az újoncon kívül a racooni STARS-nak csak férfi tagjai vannak. Christ nyugodtan kihúzhatja, mivel ő a már a kezdetek óta többször hangot adott annak a véleményének, hogy itt valami különös, nagyszabású gazemberség folyik. Ha ő lenne az áruló, nem kelt feltűnést a véleményével, hanem csendben meghúzza magát. Most már Barry is kiesik, ott volt mellette, amikor Marinit megölték. Brad Vickers alkatilag képtelen bármilyen veszély vagy kockázat vállalására, Joseph és Kenneth halott...

Tehát számításba jöhet még... Richard Aikent Forest Speyer, és Albert Wesker.

Egyikük sem látszott áruló típusnak, de minden létező lehetőségeket figyelembe kell vennie. Már egészen biztos volt abban, hogy az Umbrella megvesztegette a racooni STARS legalább egy tagját.

Ahogy elérte az ajtót gyorsan lehajolt, és felkészülésképpen szorosan meghúzta bakancsa nedves fűzőjét. Bárki is lőtte le a Bravost, ugyanúgy végezhetett volna vele, vagy Barryvel is. De valami miatt nem tette. Vajon miért nem?

Csak arra tudott gondolni, hogy az illető nem vadászik további célpontokra, nem akarja feleslegesen szaporítani a hullákat maga körül. Bűnlajstroma már így is hosszú, a további áldozatok csak a dolgát nehezítenék.

Lehet, hogy a tettes még mindig a föld alatti járatokban ólálkodik. Most olyan csendben kell mozognia, amennyire csak lehet. Némán. Nesztelenül. Csak így találhatja meg. Az alagutak tökéletesen vezetik a hangot, a legkisebb zajt is felerősítik.

Kinyitotta a folyosó végén lévő fémajtót, hallgatózott, majd a falhoz tapadva beoldalazott egy sötét alagútba. Az előtte húzódó járatban egyetlen árva villanykörte sem világított. Rövid habozás után a visszavonulást választotta. Az esetlegesen lesben álló gyilkos számára a sötétség kiváló fedezéket jelent. Ha rosszul dönt, könnyen itt végezheti, ezen a hideg folyosón.

Váratlanul mély, őrlő, súrlódó hang visszhangzott végig a nyomasztó kőfalak mentén, mintha valami óriási tárgy mozogna. Jill gondolkodás nélkül, ösztönösen kihasználta dübörgést. Lépteinek nesztét elnyomta az ismeretlen eredetű hang. Néhány oldalazó lépést tett visszafelé, és abban a pillanatban érte el a fémajtót, amikor a távoli hang elhallgatott. Visszacsusszant abba az alagútba, ahol Barryvel összehalálkozott, és halkan becsukta maga mögött az ajtót.

Mi a franc volt ez? Úgy hangzott, mintha egy egész fal mozogna!

Felrémlített előtte a nemrégiben átélt szörnyű élmény, és végigfutott a hátán a hideg. Egy pillanatilag maga előtt látta a borzasztó halál ígéretét hordozó, a feje felé ereszkedő plafont. Talán az alagutakban is van valami ilyesmi. Az lenne a legjobb, ha figyelne minden egyes lépésére. Elképzelhető, hogy halálra zúzza valami örült agyból kipattant, bizzarr szerkezet.

Bizarr szerkezet? Abból van itt éppen elég. Például ott az a hatszögletű lyuk az akna

mellett Az is valami ilyesmi lehet...

Lassan bólogatott, és eldöntötte, hogy alaposabban megvizsgálja azokat az ajtókat, amelyeket korábban nem nézett meg. Lehet, hogy a gyilkos valamilyen szerkezettel képes működésbe hozni az ajtókat. Elképzelhető, hogy az előbbi hang azt jelezte, bekapcsolt valamit. Lehet, hogy téved, de nem árt utánajárni.

Az ajtó felé nyújtotta a kezét- Hirtelen megmerevedett, fejét felszegve próbálta újra elkapni a különös hangot, ami valahonnan a háta mögül, az alagútból érkezett. Egy rozsdás zsanér? Vagy valami madár? Bármi legyen is az, nagyon hangos.

Egy pillanattal később felismerte. Futó léptek dobogtak a betonon. Az ismeretlen pontosan az ő irányába tartott. A futás stílusa alapján vagy Barry lesz az, vagy olyan valaki, aki hozzá hasonlóan robosztus felépítésű. A tempó nehézkes, merev túl kimért, túl megfontolt.

Na, tűnés innen, még hozzá rögtön!

Jill átrohant a következő alagútba. Nem foglalkozott azzal, mekkora zajt csap, ösztönei még sohasem tévedtek, bár néha rosszul értelmezte a jelzéseket. Tudatalattija azt súgta, bárki, vagy bármi fut felé, az lesz a legjobb, ha eltűnik előle.

Egyre távolabbra került a felszínre vezető létrától. Még néhány rohanó lépést tett a kőfolyosón, majd nagyokat fújtatva megállt. Igyekezett szabályozni kapkodó zihálását. Nem akart továbbfutni, abban az irányban valószínűleg egyéb veszélyforrások vannak.

A háta mögött kinyílt az ajtó.

Megfordult, előhúzta a Berettát... és rémülten meredt az előtte álló lényre, óriási volt, testfelépítése nagyjából az emberéhez hasonlított, de az emberi fajhoz való hasonlatosság ezzel véget is ért. Nem viselt ruhát, de Jill nem látott rajta nemi szerveket. A hatalmas, izmuktól duzzadó testet foltos, krokodilra emlékeztető, mélyzöld bőr borította.

Előregörnyedve állt, hosszú karja majdnem a földet érte. Láb- és kéz-ujjai végén hatalmas, brutális karmok görbültek. Apró, világos szeme mélyen ült lapos, hullószerű koponyájában.

A rút teremtmény végigmérte a lányt, kitátotta széles állkapcsát és magas, velőtrázó ordítást hallatott, amihez foghatót Jill még soha életében nem hallott. Mintha egy eszelős oroszán bömbölése keveredne egy tankhajó gőzkürtjének harsogásával. A hang elborította, lüktetve visszhangzott körülötte, halálos rémülettel töltötte el. A minden elképzelést felülmúló üvöltés megdermesztette tagjait, bilincsbe verte gondolatait. Mereven állt, és a hátborzongató lényre meredt. Az idő mintha megállt volna, a másodpercek ólomlábakon vánszorogtak.

Mutatóujja végre rátalált a ravaszra. Tüzet nyitott; három lövedék csapódott a lény mellkasába. A lövések ereje megtaszította a szörnyet, amely vaskos karjával hadonászva, tántorogva hátrált. Megbotlott, az alagút falához dőlt majd újabb iszonytató ordítással, ismét Jill felé vetette magát. Halálos karmait a lány felé lendítve rugaszkodott el

Jill újra és újra lőtt. A lény szinte repült felén A lövedékek a széles mellkast borító foltos bőrbe csapódtak. A golyók valószínűleg egy artériát szaggattak darabokra, mert a széles sugárban kitörő vér élénkpiros színben játszott,

A teremtmény két méterre Jill lába előtt rogyott össze. Hörgő, bugyborékoló hangon felüvöltött, egyik karját vakon előrenyújtotta, tapogatózva próbálta elérni a lány lábát. Jíii orrát megcsapta különös, vadállati szaga. Pézsma- és penészszag keveredett a bűzös kipárolgásban – a lény elvakult, őrző dühének szaga.

Jézusom, miért nem döglött még meg? Ez már megint miféle örült teremtmény?

A lény tarkójára célzott és folyamatosan rángatta az elsütőbillentyűt. Zöld bőrcafatok és vöröslő húsmassza fröcskölt mindenfelé, csontszilánkok repkedtek a levegőben, de a rémálomba illő alak még mindig mozgott. A lány fejvesztett pánikban folytatta a lövöldözést. A vastag koponyacsont szétnyílt, az izzó lövedékek egyenesen a pépes, rózsaszínű agyba hasítottak.

Kiürült a tár. Jill egész testében remegett, szíve szerint a haját tépve sikoltozott volna. Lassan leeresztette az átforrósodott fegyvert. Vége volt. A szörny elpusztult, de majdnem egy

egész tár lőszer kellett hozzá. Tizenöt darab – uramisten, tizenöt! – kilencmilliméteres golyó, az utolsó hat-hét lövés testközélből leadva...

Tekintetét képtelen volt levenni a saját vérében fekvő, borzalmas kolosszusról, zsibbadt ujjai a tárrögzítő pecket keresték. Kilökte az üres tárat, a fémdarab harsány csengéssel pattogott a betonon. Keze annyira reszketett, hogy csak a negyedik próbálkozásra sikerült a helyére csúsztatni a teli tárat. A Berettát a tokjába dugta, majd hátranyúlt és előhúzta a Remingtont. A karabély kiegyensúlyozott, tömör fogása megnyugtatóan hatott zilált idegeire.

Mi az úristenen dolgoztak itt a tudósok?

Úgy látszik, az Umbrella kutatói nem csak egy vírust fejlesztettek ki. Valami egészen mással is foglalkoztak, ami ugyanolyan halálos veszélyt jelent az emberi fajra, és még karmai is vannak...

És ki tudja, mennyi van belőlük?

Szorosan megmarkolta a karabélyt, megfordult és sietős léptekkel maga mögött hagyta, a még holtában is vérfagyasztó látványt nyújtó, zöldes szörnyeteget.

Chris és Rebecca végigsétált a hosszú, faburkolatú folyosón. Minden egyes lépésnél óvatosan, aggódva nézegettek a fejük fölé. A mennyezetről valami száraz, elhalt, borostyánra emlékeztető indaköteg lógott. A növény a fal és a mennyezet valamennyi repedését, és hasadékát megszállva kapaszkodott. A csontsínű nyúlványok végigterjeszkedtek a falon, végigkúsztak a deszkákon, helyenként penészgombára emlékeztető telepeket hoztak létre. Ártalmatlannak tűntek, de azok után, amit Rebecca felolvasott a 42-es Növényről, Chris ugrásra készen lépkedett.

A bőröndben Rebecca talált egy feljegyzést a 42-es Állomáson előállított speciális növényirtó anyagról. A szövegben V-keverékként emlegették. Magával hozta a receptet, bár Chris nem igazán hitt a hasznosságában. Kizárólag a kijárat keresésére összpontosított, és őszintén remélte, hogy el tudják kerülni a közvetlen találkozást a gyilkos növényel.

Az előtérben nyoma sem volt a növénynek, bár a férfit már itt is valami halvány, bizonytalan érzés töltötte el. Nem érezte magát biztonságban, pedig a helyiség nem tűnt fenyegetőnek. A két hálószobával szemben egy valószínűleg társalgónak használt szobát találtak. Ide éppen csak bekukkantott. Agyában azonnal megszólalt a figyelmeztető csengő, bár hogy miért, azt nem tudta volna megmondani. Valami furcsa, kellemetlen érzés uralkodott el rajta, valami által fenyegetettnek érezte magát, bár semmi veszélyesnek tűnő dolgot nem látott. A helyiség összes berendezése egy bárpultból, és néhány asztalból állt. Úgy tűnt, hónapok óta nem járt benne senki, ő mégis gyorsan becsukta az ajtót, a gyomrában érzett szorítás elég indok volt ahhoz, hogy ne kezdjen alaposabb vizsgálatba.

Megálltak a hosszú, vastag porral borított folyosó egyetlen ajtajánál. Mindketten idegesen pislogtak a vállmagasságban kezdődő, a mennyezeten szétterülő nyúlványokra. Chris elfordította a gombot – az ajtó kinyílt.

Meleg, nedves levegő áradt ki a sötét szobából. Sűrű volt és miazmás kipárolgással fertőzött, mint a trópusi esőerdő egy kiadós zápor után. Volt valami undorító tónus a tömény bűzben, ami a hűtőszekrényben felejtett, romlásnak indult gyümölcs szagára emlékeztette őket. Chris ösztönösen maga mögé tolta Rebeccát amikor a körbepillantott a helyiségben. A falakat a folyosóhoz hasonlóan elborították az idegenszerű, kapaszkodó nyúlványok sűrű, tömör füzerei, de az itt terjeszkedő növényi részek nedvesen, haragoszöld színben duzzadoztak.

Halk susogás hallatszott a szoba belsejéből, és Chris hirtelen felismerte, hogy az apró, finom lábak mozgására emlékeztető nesz az undorító növénytől származik. A folak mozogni látszottak, furcsa elmosódó hullámmzással, mintha valami kontúrjait vesztett filmfelvétel peregne a szemük előtt. A mindent beborító indák kúsztak, tekergőztek, helyenként szemmel látható gyorsasággal növekedtek.

Rebecca egy lépéssel eltávolodott tőle, Chris azonnal visszarántotta.

– Megőrültél? Ha jól emlékszem te magad olvastad, hogy ez a valami vért szív!

A lány megrázta a fejét, a susogó falra bámult.

– Ez szerintem nem a 42-es Növény, vagy legalábbis nem az a része, amiről a feljegyzés szólt. A 42-es Növény sokkal nagyobb és sokkal mozgékonyabb. Annak idején nem sokat foglalkoztam növénytannal, de ami most eszembe jut, az alapján azt mondanám, egy zárvatermőt látunk, aminek igencsak mobilis a lombozata. – Felvillantott egy gyors, ideges mosolyt. – Szerintem 42-es hatalmas gumó lehet, ami körül tíz-tizenkét jókora, vaskos inda hullámszik.

Chris fancsali képet vágott,

– Óriási, most aztán megnyugtattál.

Óvatosan beoldalaztak a nagy terembe, kínosan Úgyelve arra, hogy ne menjenek túl közel a sziszegő, vonagló falhoz. Még három ajtót láttak azon kívül, amin át bejöttek. Egy a bejárattal szemközt, a másik kettő egymás mellett, a bal oldali falon. Chris a bejárattal szemben lévő felé indult. Ki akar jutni innen, és ez látszott a legmegfelelőbbnek.

Nem volt bezárva. Chris először finoman, majd határozottan nyomni kezdte.

Bamm!

A túlsó oldalon valami ellenállhatatlan erő vágta vissza a már félig kinyitott ajtót. Chris vagy két métert ugrott hátra; a következő másodpercben, mindkettejük kezében ott csillogott a Beretta. Egy sorozat nehéz, csúszó puffanás hallatszott, mintha valaki a túloldalon verné a falat. Nem lehetett megállapítani, hogy a fenyegető hang melyik irányból jön; fentről és letről, az ajtó erőteljes kerete mögül, a helyiség minden sarkából ez hallatszott.

– Hmm, az imént mintha tucatnyi vaskos indáról beszéltél volna – súgta Chris.

– Azt hiszem, sikerült megtalálnunk a 42-es Növényt – bólintott Rebecca.

Pár másodpercig némán hallgatóztak. Chris azon a rettentő erőn töprengett, ami ilyen keményen bevágta az ajtót.

Ez már nem vicc. Nagy és igencsak mozgékony, és amilyen szerencsénk nekünk mostanában van, tuti hogy elállja az egyetlen kijáratot. Erről azért szívesen lemondtam volna.

Tovább hátráltak, el a dühöngő növényt rejtő helyiségtől, majd a másik két ajtót kezdték nézegetni. A jobb oldali felett egy apró fémlapon egy szám látszott: „002”. Chris előhalászta a fiókban lelt kulcscsomót és ujjai között pörgetve a kulcsokat keresni kezdte a 002-es jelzésűt. Győzedelmes vigyorral a lányra kacsintott.

Kinyitotta az ajtót és belépett. Rebecca szorosan a háta mögött állva, a válla felett kukucskált befelé. Egy aprócska szobába toppantak. Ez is hálószoba volt: egy priccs, egy íróasztal, néhány üres polc. Semmi érdekes. Oldalról parányi fürdőszoba nyílt.

Egy újabb sorozat tompa csattanás hallatszott a falak mögül, mire gyorsan visszamentek a párás, susogó helyiségbe. Chris egyre biztosabb volt abban, hogy tetszik vagy sem, rövidesen foglalkozniuk kell a növényvel, ha ki akarnak jutni innen.

Nem feltétlenül, még találhatunk más utat.

A Racocon Citybe vezető út távoli, ködös célnak tűnt csupán. A kastélyban kóborló zombiktól kezdve, a labirintusszerű termeken át, a kígyóktól hemzsegő ösvényig, a Spencer-birtok minden pontját szemmel láthatólag úgy alakították ki, hogy a gyanútlan látogató csapdába essen, elpusztuljon, vagy elkárhozzon.

A szoba utolsó, még fel nem derített ajtaja felé közeledve Chris megpróbálta félresöpörni a negatív gondolatokat, de a nyomasztó képek újra megrohanták amint meglátta az ajtókeret melletti kicsiny, zöld billentyűzetet.

Megmozgatta a kilincset. Az ajtó nem engedett. Újabb zsákutca!

– Különleges biztonsági zár – sóhajtott fel kód nélkül ezt ki nem nyitjuk.

Rebecca a billentyűsor fölött pislogó kis vörös fényekre sandított.

– Próbálgathatjuk a számsorokat, hátha...

– Te is tudod, hogy csak véletlenül találhatnánk le a helyei kombinációt.
Mozdulatlanná vált, a lányra meredt, aztán a kulcs után matatott a zsebében.

– Próbáld meg a három-négy-ötöt! – Idegesen figyelte, ahogy Rebecca szófogadón bepötyögi a számokat.

Gyerünk Mr. Alias, segítsen még egy kicsit!

A vörös fények villogni kezdtek, majd sorban kialudtak. Mikor az utolsó parányi lámpácska is elhalványult, fémcsattanás hallatszott a kilincs felől.

Chris elvigyorodott, kitérte az ajtót, majd ismét szétáradt benne a reménytelenség. Körülnézett a szűk helyiségben. A poros polcokon kicsiny üvegcsék csillogtak a fényben, a fal mellett rozsdás mosogató állt. Kijáratnak semmi nyoma.

Ja, az túl egyszerű lett volna. Isten a tanúm, a STARS dolgát soha a bánatos életben, nem könnyítette meg a sors!

A férfival ellentétben, Rebecca szemmel láthatóan felvillanyozódott a látványtól. Közelebb lépett az egyik polchoz, és végigmérte az üvegeket. Félhangosan mormolta a címkéken látható feliratokat

– Ez itt valami spéci, cianid tartalmú só, ez valami dehidratáló anyag, itt a jó öreg rézgálic... – A férfi felé fordult és szélesen elmosolyodott, – Chris ezzel kinyírhatjuk a növényt! A V-keverék, tudod, a növényirtószer, azt hiszem, meg tudom csinálni! Ha lejutunk az alagsorba és megtaláljuk a gyökerét...

Chris visszamosolygott:

– Elpusztíthatjuk anélkül, hogy meg kellene küzdenünk vele. Rebecca, te lángész vagy! Meddig tart?

– Tíz-tizenöt perc.

– Akkor állj neki és csináld. Addig egy kicsit körülnézek. Maradj itt, pár perc múlva visszajövök!

Rebecca gondolatban már messze járt- Nagy lendülettel szedegette le az üvegeket, miközben Chris becsukta az ajtót. A férfi a folyosó felé ügetett, gondosan kikerülve a sötétzöld, halkán susogó falat.

Most kinyírják azt a nyomorult saláta-alapanyagot, aztán lerombolják ezt a pokoli helyet, és ha egyszer kijutnak innen, arra az Umbrella nagyon ráfarag!

Barry Enrico kihűlt teste mellett állt, és a Weskertől kapott térképet gyűrögette. Mire visszaért, Jill már elment, és most ahelyett, hogy minden erejével a lányt keresné, képtelen megmozdulni, sőt még tekintetét sem tudja levenni halott barátjáról.

Az én hibám! Ha nem segíték Weskernek kijutni a házból, még életben lenne...

Eltorzult képpel meredt Enrico arcára. Olyan erős volt a büntudata és a szégyene, hogy lebénult, gondolatai zavartan örvénylettek. Fogalma sem volt, mit tegyen. Tudta, meg kell keresnie Jillt, és távol kell tartania Weskertől, mert ezzel megóvhatja családját, de mégsem bírta rávenni magát az indulásra.

Valahogy magyarázatot akart adni Enricónak. Szerette volna elmondani neki, hogy a dolgok hogyan fajulhattak idáig.

Elkapta Kathyt és a lányokat Rico, mi mást tehettem volna? Mi mást tehetek, mint hogy követem a parancsait?

Bárhogyan is alakul a jövő, akár segít a kapitánynak, akár nem. már nem változtathat a rideg tényen, hogy Enrico Marini meghalt. El sem tudta képzelni, hogyan lesz képes együtt élni a gondolattal, hogy haláláért ő is felelős.

Lövések csattantak valahol az alagút mélyén, méghozzá nem egy, nem kettő, hanem tucatnyi.

Jill!

Barry körbeforgatta a fejét, keze önkéntelen, két évtized alatt beidegződött mozdulattal

nyúlt fegyveréért. A lövések hangja mély haraggal töltötte el, és ez a fellobbanó düh végre kizökkentette dermedtségéből. A vad golyózáporra csak egyetlen magyarázat létezik: Wesker és Jill összetalálkozott.

Megfordult és rohanni kezdett. Émelygett a gondolattól, hogy a STARS még egy tagja meghal az álnok áruló kezétől. Ugyanakkor magára is dühös volt, hogy elhitte Wesker hazugságát.

Pár méterre járhatott a folyosó végétől, amikor a súlyos fémajtó felpattant. Lefékezett. Minden Weskerrel és Enricóval kapcsolatos gondolata elszállt, amikor meglátta az ajtókeretet szinte teljesen betöltő testet. Agya hirtelenjében képtelen volt felfogni a szeme által közvetített váratlan képet. Töredékesen érzékelte csupán az előtte tornyosuló lényt, csak pillanatnyi benyomások, részletek maradtak meg benne.

Zöld bőr. Narancssárga szemek. Karmok. A teremtmény szörnyű, visító hangot hallatott. A velőkig hatoló üvöltés hatására Barry összerázkódott és habozás nélkül cselekedett. A Colt csöve a másodperc tört része alatt a lény felsőteste felé irányult, és máris eldörrent a lövés. Az idegtépő üvöltés azonnal bugyborékoló fuldoklóssá változott. A lövedék felszakította a lény torkát. Tehetetlen, súlyos zsákként zuhant a betonra. Oszlopszerű lába cséphadaróként járt, az ádámcsutka helyén tátongó, füstölő lyukból habos vér fröcskölt. A görcsös, fuldokló hangokon túl néhány éles reccsenés hallatszott, mintha csontok törnének. A szörnyeteg hátborzongató haláltusájában, pokoli erővel vájta a sziklafalba acélos karmait, vaskos ujjai nádszállként törtek darabokra; a nyílt törésekből sötét vérfolyamok buggyantak elő.

Barry eltompult aggyal, döbbenet nézte, hogy a teremtmény vad görcsökben fetreng, és a torkán tátongó ökölnyi lyukon keresztül hörög, ahogy még mindig ordítani próbál. A lövésnek, legalábbis Barry várakozásai szerint, [e kellett volna tépnie a fejét. Két teljes percig tartott, mire kimúlt. Tomboló csapkodása fokozatosan elgyengült, vére egyre kisebb ívben pumpálódott ki a szörnyű sebből.

Végre mozdulatlaná vált. Barry a lassan szétterülő, sötét vértócsát nézte, és váratlanul ráébredt, hogy a lény az utolsó pillanatig tudatánál volt. A Colt mindent szétroncsoló lövedéke, ami könnyűszerrel leterít egy bivalyt is, nem volt képes rögtön elpusztítani. Egyenesen a torkába kapta a golyót, és mégis a vérveszteség végzett vele.

Mit öltem én meg? Mi a kur,..

A járat nyirkos levegőjét fültépő üvöltés rengette meg; az alagút túlsó végéből érkezett. Egy pillanattal később csatlakozott hozzá egy második és egy harmadik hang is.

A dühödt, vadállati rikoltások természetellenes kórusban olvadtak össze. Nem evilági lények hangjai voltak; ilyen teremtmények egyszerűen nem létezhettek!

Barry reszkető kézzel túrt farzsebébe, és egy marék lőszert húzott elő. Hálát adott a Teremtőnek, hogy legalább lőszerben nem szenved hiányt, ugyanakkor forrón remélte, hogy az imént hallott lövések, nem az utolsók voltak, amiket Jill leadott.

16. fejezet

A lény póknak látszott – feltéve persze, hogy létezik macska-méretű pók. A szobát padlótól-mennyezetig beborító fehér háló vastagságából ítélve, nem lehetett más. Jill kidülledő szemmel, iszonyodva bámult a dög görcsbe rándult, szőrös lábaira, és végigfutott a hideg a hátán. A bejáratnál lesben álló teremtmény külseje fenyegető volt, idegen, félelmetes és... undorító. Természetesen támadott, de neki sikerült leszednie.

Pókok brrr! Rettentően utálta őket. Gyűlölte sötét, sürgölődő testüket, vékony, idegesen vonagló lábaikat. A padlón heverő példány, a méretéből ítélve, a pókok királynője lehetett, és még holtában is rémisztő látványt nyújtott. *És az sincs kizárva, hogy még mindig életben van...*

Kényszerítette magát, hogy leguggoljon mellé és alaposabban szemügyre vegye. Pisztolyának csövét egyetlen pillanatra sem vette le a kerek, szőrös testről. Mély undorral nézte a golyó ütötte sebekből csöpögő, nyúlós, zöldes nyálkát.

Már húsz perc telt el azóta, hogy többször is belelőtt, és a gusztustalan anyag még mindig szivárgott a testből. Ebből arra következtetett, nem biztos, hogy sikerült végeznie vele. Mindenesetre nem várja meg, hogy esetleg magához tér,

Jill megrázkódott, felegyenesedett, és a behálózott szobából kivezető dupla fémajtó felé indult. Ragacsos anyag tapadt a bakancsára, erőlködni kellett, hogy lépni tudjon. Óvatos, megfontolt léptekkel haladt, nehogy elessen. A gondolattól, hogy elzuhan és belegabalyodik a pók hálójába, a vastag, ragacsos szálak a testére tapadnak... újra megrázkódott, és nagyot nyelt.

Gondolj valami másra, bármire, csak erre ne!

De legalább azt tudta, hogy jó nyomon jár. Közvetlenül az ismeretlen háta mögött haladt, aki működésbe hozta a folyosó falában elrejtett szerkezetet. Szép kis trükk. Amikor elérte a területet, ahol a csapda készen várta, arra gondolt, hogy megint sikerült eltévednie. Az acélajtó előtt tétovázó lyuk eltűnt, a helyén sima kőlap feküdt. Felnézett és meglepetten látta, hogy az akna nem vált köddé, csak éppen nem a padlószinten van, hanem a mennyezeten, és felfelé vezet. Az alagút egy jókora szakaszon a hossz tengelye mentén elfordult, mint valami óriási kerék. Újabb mérnöki csoda. A nemrégiben még elérhetetlen átjáró egy másik egyenes, üres alagútba vezetett. Az egyik végét óriási szikladarab zárta el, és a szikla mellett az imént elhagyott szoba volt, az átkozott pókhálóval.

Jill megragadta az előtte álló ajtó fogantyúját, és bebotaldozott az újabb sötét járatba. A csupasz sziklafalnak támaszkodott és mélyeket lélegzett. Parányi lábak szurkálását érezte bőrén, alig bírta leküzdeni a vágyat, hogy vadul vakarózni kezdjen.

Remek! A világ összes zombiját és zöld szörnyét derékban harapom ketté, ha nagyon muszáj, de lógassanak az orrom elé egy pókot, és rögtön össze csinálom magam!

Néhány lépés megtétele után egy sarokra érkezett, ahol a járatot egy másik keresztelte. A keresztben futó alagút mindkét végét egy-egy ajtó zárta le. A bal kéz felé eső ajtó körül ugyanolyan típusú falat látott, mint akkor, amikor egy rövid járaton keresztül visszajutott a földbe mélyedő, felül nyitott udvarba, ezért a tőle jobbra húzódó ágat választotta. Bízott benne, hogy irányérzékét még nem zilálták szét az éjszaka eseményei.

A fémajtó halkán, nyikorogva nyílt ki. Átlépte a küszöböt, és rögtön megérezte a levegőváltozást. Az alagút ismét elágazott előtte. Jobbra, az egyre gyengülő fényben is látta, hogy a sziklasor végén egy újabb keresztjárat nyílik. Balra egy parányi liftakna állt, olyan, amilyet az udvarban látott. Meleg légáramlat húzott át a nyíláson. Jill szomjasan itta be friss levegőt. Elmosolyodott és az akna felé indult. Látta, hogy a lift platója valahol másutt áll. A jelek szerint Enrico gyilkosának még nem sikerült leráznia.

Vagy mégis? Talán másfelé ment, és rég nyomát vesztettem.

Jill habozott, vágyakozva nézett a szűk fel vonóaknára, majd mélyet sóhajtva megfordult. A járat másik végére is muszáj vetnie legalább egy pillantást. Végiglépkedett az előtte elnyúló kőfolyosón, a hőmérséklet pár lépés után ismét megváltozott: megint hideg lett.

Elérte a keresztjáratot. A jobbra eső alagút valamivel nagyobb átmérőjűre tágult, de semmi sem utalt arra, hogy folytatódik. Baloldalon, jó harminc méterrel arrébb, az előbb látotthoz hasonló, óriási, kerek szikla tornyosult. Egy viszonylag kicsi, kék tárgy hevert előtte a földön.

Jill gyanakvóan indult el a hatalmas szikladarab felé. Messziről próbálta kitalálni, mi lehet a kék tárgy. Nagyjából félúton egy beugró rész sötétlett a falban. A mélyedés mellett megpillantotta és felismerte a már korábban, a széles aknánál látott, falba süllyesztett fémlemezt, a hatszögletű lyukkal.

Belépett a mélyedésbe, és megvizsgálta a kopott sziklákat, az illesztések hézagait. Jobb oldalt egy kis ajtót látott. Rájött, hogy amíg a titokzatos személy nem hozta működésbe a rejtett mechanizmust, ezt az ajtót az oldalra fordult sziklafal takarta.

Atyavilág évekbe telhetett, mire ezeket a szerkenyűket felszereltek És még azt hittem, a ház a legtrükkösebb dolog, ami a világon létezik!

Kinyitotta az ajtót, bekukkantott mögé- Közepes méretű, kőfalú, négyszögletes szobát talált, melyben csak egy márványtalapzaton álló madárszobrot látott. A helyiségnek nem volt másik kijárata. Megkönnyebbült, amikor megértette, ez mit jelenti, A háta mögött hagyhatja végre ezt a rohadt csatornarendszert. A gyilkos már nincs itt.

Mosolyogva lépett vissza a járatba, és a szikla felé indult. Most, hogy a történet föld alatti része véget ért, kíváncsi lett a kék tárgyra. Közelebb érve egy kékes bőrdarabba burkolt könyvet látott, amit valaki hanyagul a szikla lábához hajította. Jill a jobb vállára lendítette a puskát és leguggolt.

Egy könyvdobozt tartott a kezében. Apja már mesélt neki valami ilyesmiről, de még sosem látott hasonlót. A borító alatt összeragasztott oldalak rejtőztek. A vastag tömböt alkotó lapok közepén lyuk tátongott. Ide szokták dugni a kincseket. A rekesz üres volt.

Jill becsukta a könyvet, elolvasta a címét: *Nyugati Sas, Keleti Farkas.*

Ez meg mi a francot jelenthet?

A lift felé indult.

Klikk!

Elakadt a lélegzete, amikor bal lába alatt az egyik kőkocka lefelé billent, Megdermedt, majd kétségbeesetten kapkodta a fejét. A következő pillanatban rájött, hogy az egész alagút enyhén lejt a túlsó vége felé.

Jaj ne!

A háta mögül mély, mennydörgő hang hallatszott. Csikorgás – mintha sziklák súrlódtak volna egymáshoz...

Elejtette a könyvet és rohanni kezdett, hogy minél előbb fedezékbe jusson. Karja és lába sebesen járt, háta mögött felerősödött a morzsoló, roppanó hang. A lejtő tetején álló, ki-ékelt szikla fenyegetően megmozdult. A menedéket nyújtó sötét keresztfolyosó mintha fényévekre lett volna.

Jaj, Istenem, nem akarok meghalni!

Szinte a hátán érezte a kőszikla tonnáit. Kétségbeesetten vágyott rá, hogy visszanézzen, de tudta, most akár tizedmásodpercnyi késlekedésért az életével fizethet. Zihálva, minden erejét megfeszítve rohant, szíve majd kiugrott a helyéről. Egy utolsó, elnyújtott ugrás, és... szó szerint beröppent a keresztvágatba, a földre zuhant és berántotta lábát.

A gömbölyű szikla centikkel lába előtt gördült el. Mire levegőt kapott, a tömör kőgolyó csontszaggató dörrenéssel elérte a folyosó végét. A becsapódáskor felszabaduló energia megrengette a föld alatti alagúthálózatot.

Jill zihálva nyúlt el a hideg betonon, könyökére támaszkodott, és elszántan küzdött a hányingerrel. Pár perc múlva jobban lett. Lassan feltápászkodott, leporolta magát. A könyökét

alaposan lehorzsolta és mindkét térdét lezúzta a tigrisugrás végén, amikor kivetődött a szikla útjából, de ahhoz viszonyítva, hogy egy iszonyú méretű kötömb kis híján szétlapította, úgy érezte, hogy határozottan szerencsésnek vallhatja magát.

Elővette a Remingtont, és a liftakna felé indult, örült, hogy maga mögött hagyja a föld alatti járatokat és forrón remélte, hogy bármi jön is ezután, a nehezén már túl van.

Ha egy kicsit is szeretnek engem az Égi Erők, akkor nem lesz több pók...

Az alagsorban állt a víz.

Chris az ajtókhöz vezető rövid rámpa tetején állt, és mosolytalan arcát nézte a csillogó víztükrökben. Még nem lépett bele, de ösztönösen érezte, hogy hideg és mély.

Miután magára hagyta Rebeccát, körülnézett a folyosón és a végénél rábukkant a 003-as számmal jelzett ajtóra. A takaros rendben tartott hálószobában, az egyik könyvszekrény mögött megtalálta az alagsorba vezető létrát. Leereszkedett rajta, és egy hideg betonalagútba ért. Neonlámpák zümmögtek a feje felett; a változás drámai volt az egyszerű, hétköznapi stílusú ház után.

Legalább az alagsort megtaláltam.,.

Úgy látszott, csak akkor lehet esélyük a menekülésre, ha elpusztítják a 42-es Növényt. Nem talált más kijáratot, ami azt jelentette, hogy ha egyáltalán létezik hátsó kapu, akkor az a növény szobája mögött van. A gondolat kényelmetlen érzést keltett. Valahogy nem volt túl sok kedve összeakaszkodni egy húsevő gízgazzal.

Viszont sosem tudod meg, hol a kijárat, ha nem jársz a végére.

Felsőhajtott és belecsusszant a vízbe, ösztönei nem csalták meg, hideg volt, ráadásul kellemetlen vegyszerszagot árasztott. Az ajtó felé gázolt. A víz a combja közepéig ért, a visszaverődő hullámok a csípőjét nyaldosták. Lassú léptekkel indult el a folyosón, a legközelebbi ajtó felé.

Dideregve nyitotta ki; belépett. A helyiséget a terem közepén elhelyezett, gigantikus méretű víztartály uralta. A padlótól a mennyezetig ért, az oldalán hatalmas lyuk ásítózott. Chris nem tudta felbecsülni az űrtartalmát, de ahhoz, hogy az egész terület víz alá kerüljön, több tízezer liter vízre lehetett szükség.

Mi a jó francot kutattak ezek itt? Mesterséges szökőárt akartak csinálni?

Nem töprengett el a kérdésen. Fázott, minél előbb körül akart nézni, hogy visszatérhessen a száraz területre. A folyosó bal oldali ágán indult el. Lassan haladt, komoly erőfeszítésébe került, hogy ellenálljon a lapos, lüktető hullámok szívó és lökő hatásának.

Valószerűtlennek tűnt a helyzet. Mélyen a föld alatt, egy jól kivilágított alagútban gázolt. Persze ha jobban belegondol ez semmivel sem különösebb, mint azok a dolgok, amiket azóta látott, hogy az Alfa helikopter leszállt. Minden, ami a Spencer-kastéllyal kapcsolatos, álomszerű és túlvilági volt. A birtok mintha egy másfajta valóságban létezett volna.

Rémálomszerű. Gyilkos növények, óriási kígyók, és sétálgató halottak. Már csak egy repülő csészealj hiányzik, meg talán egy dinoszaurusz.

Halk, csapdosó hangot hallott maga mögött; hátranézett a válla felett. Egy vastag, háromszög alakú, függőleges uszonyt pillantott meg- Az uszony és az alatta csapkodó sűrű árnyék körülbelül hat-hét méterre lehetett tőle, és gyorsan közeledett.

A férfit előntötte a racionális gondolatokat elűző, dermesztő pánik. Nagy lendülettel tett egy hatalmas lépést. Amikor arccal előre belezuhant a vegszeres vízbe rájött, hogy úgyszem bír futni benne. Zihálva, köpködve bukkant a felszínre. Már csak abban reménykedett, hogy Rebecca helyesen mérte fel a helyzetet, és a vírus már valóban ártalmatlan.

Szemét marta a szennyezett víz. Könnyei prizmáján keresztül hunyorogva az uszonyt kereste- Meglátta. Már csak fele olyan messze volt, mint az előbb. Már tisztán látta. Egy cápa vonagló, eltorzult teste úszott felé. Legalább három méter hosszú volt. Erős farka széles ívben söpörte a vizet, a fekete, lélektelen szemek őt bámulták. Az állkapocs lassan szétnyílt,

kivillantak a rettenetes fogsorok.

A nedves lőszer besül. Fegyvertelen vagyok, a rohadt életbe!

Botladozva hátrált, tudta, esélye sincs, hogy gyorsabban haladjon, mint a cápa. Kezével csapkodott, hogy visszanyerje egyensúlyát, nehézkesen tántorgott a gyors mozdulatokat lehetetlenné tevő vízben, majd oldalazni kezdett. Sikerült megtennie néhány lépést. *Túl lassú vagyok!* A halálos fogak már csak centiméterekre villogtak a lábától. Oldalra vetődött, kicselezte az állatot Minden erejét megfeszítve csapkodta a vizet, habos hullámokat kavart. Az örvénylő, átláthatatlan buborékfüggöny megzavarta a cápa érzékszerveit. Elúszott Chris mellett, bár súlyos teste a lábához súrlódott.

Mihelyt elúszott mellette, a férfi utána botladozott, és vadul csapkodva próbált lépést tartani vele. Ha elég közel marad, nem tud megfordulni, és nem érheti el... *De mi van akkor, ha a folyosó kiszélesedik?* Balra két ajtót látott; feléledt benne a remény. *Ha eljutok odáig...*

Az állat észbe kapott, és a következő sarok felé lendült, hogy megforduljon és visszatérjen.

Chris mélyen beszívta a levegőt, és a vízbe vetődött. Tudta, örülség, amire készül, de nem maradt más lehetősége. Elszántan tört az első ajtó felé, a betonpadlóra támasztotta lábát és folyamatosan szökdecselve haladt. Lihegve elérte az ajtót, és abban a pillanatban fogta meg a kilincset, amikor a cápa megfordult.

Az ajtó zárva volt!

A rohadt életbe!

Előrántotta, Alias kulcscsomóját, végigtapogatta. Az uszony egyre közelebb csillogott. A széles, halálos állkapocs szétnyílt

Chris bedugta a kulcsot, az utolsó kulcsot, amihez eddig nem talált ajtót, és vállával nagyot taszított a hideg acéllapon. A cápa két méteren belül volt.

Az ajtó kitért, Chris örült rúgkapálással beesett rajta. Bakancsa keményen összecsatlant a cápa orrával, és kissé más irányba terelte. Talpra szökkent, teljes súlyát az ajtónak vetette, és egy nagy csobbanás kíséretében bevágta.

Az ajtóhoz dőlt, hirtelen minden erő kiszállt tagjaiból; elgyengülten lefelé csúszott. Keze fejével törölgette égő szemét. A testét nyaldosó víz egyre kisebb hullámokat vetett, a vad kavargás lassan gyenge fodrozódássá csitult. Ziháló tüdeje lassan megnyugodott, látása is kitisztult. Pillanatnyilag biztonságban volt.

Elővette a Berettát és kihúzta a csöpögő tárat. Az átázott lőszer nézegetve azon morfondírozott, hogy fog visszajutni a felső szintre.

Körülnézett a szűk szobában, de semmit sem látott, amit fegyverként tudna használni. Az egyik falra jókora kapcsolótáblát telepítettek, több tucatnyi porlepte gomb és kapcsoló sorakozott rajta. Ellenőrző fények hunyorogtak, kicsiny lámpák és különböző műszerek jelezték a mért adatokat. Chris feltámadó érdeklődéssel lépett közelebb. Az egyik nagy, villogó, vörös jelzőlámpa mágnesként vonzotta tekintetét.

Valami vezérlőközpontba kergetett be a nyomorult dög. Hát ez szuper! Talán le tudom kapcsolni a világítást, és akkor a cápa szépen elmegy csucsukálni. He-he-he...

A villogó fény mellett néhány kapcsolót látott. Elolvasta a vörös lámpa alatti megfakult írást és megkönnyebbülve morgott maga elé: – Vészhelyzeti szivattyú rendszer?

Esküszöm, ezek szórakoznak velem! Miért nem kapcsolta be valaki már abban a pillanatban, amikor eldurant a víztartály?

Nem kellett végiggondolnia a problémát, a helyes válasz bevillant az agyába. Az itt dolgozó emberek tudósok voltak. Megszállott, kissé talán bogaras, talán eszelős, a szakmájukért élő tudósok. Valószínűleg nem bírták megkockáztatni, hogy esetleg elveszítik a drágalátos 42-es Növényüket azzal, hogy eltüntetik a vizet a mesterséges tóból. Chris nem volt ennyire elkötelezett a tudomány iránt – főként nem az *efféle* tudomány iránt. Határozott mozdulattal megnyomta a gombot.

Csúszó, fém hang hallatszott. A vegszerszagú folyadék magassága azonnal csökkenni

kezdett. Egy percbe sem telt, és a víz eltűnt a szobából. Csobogó, örvénylő hangok érkeztek a folyosó felől. Chris az ajtóhoz ment, óvatosan kinyitotta és hallotta, hogy a hatalmas cápa örülten csapkod, miközben úszni próbál a folyosó betonján.

Chris őszintén elmosolyodott, bár átfutott az agyán, hogy talán sajnálnia kellene a halálra ítélt teremtményt. Nem tehetett róla, de azon kapta magát, hogy szájalom helyett abban reménykedik, hogy a cápa hosszú, kínos haláltusának néz elébe.

– Most próbálj megharapni! – suttopta.

Wesker négy, esetlenül csámborgó, ügyetlenül hadonászó zombit lőtt le míg elérte a hármast szint komputertermét. A vírusfertőzés alaposan eltorzította a szörnyek egykor emberi vonásait, így egyiküket sem ismerte fel. Ugyanakkor csaknem biztos volt abban, hogy a második, akit kinyírt, Steve Keller volt, az egyik fickó a különleges kutatásokkal foglalkozó részlegből. Steve mindig olcsó, rossz cipőket hordott, és annak a sápadt, kiszáradt porhüvelynek, ami a lépcsőnél nyúlkált a nyaka felé, valami ilyesmi volt a lábán.

Úgy látszott, a vírus sokkal kegyetlenebb pusztítást végzett idelent a laborokban, mint fent a kastélyban.

A terület kevésbé volt mocskos és rendetlen, mint odafent, de legalább annyira lélekborzolónak bizonyult, mint a kastély. A szinteken bolyongó teremtmények kiszáradtak, inas végtagjaik szikkadtak, erőteljesen csüngtek, szemük akár az aszalt szőlőszemek, a kapitány kicselezett néhányat, elfutott a közelükből, de az egyiknek sikerült meglepnie. A közvetlen közletről leadott lövések nyomán sugárban fröcskölt a bűzös váladék; a dög gusztustalanul összevérezte Wesker ruháját.

Wesker a komputer terminálja előtt ült a hűvös, steril szobában és várta, hogy felálljon a rendszer. A nap folyamán először érezte jól magát. Persze korábban is volt pár szép pillanata. Például akkor, amikor Barryt kezelte, aztán akkor, amikor véletlenül rábukkant a Farkas-medálra az alagútban. Aztán a pofájába löhetett annak az ótvaros Ellen Smithnek. Igen, ez a jelenet kimondottan szép emlék lesz majd, ha az akcióért kapott pénzen valami igazán csodás helyen nyaralhat. Elégedetté tette a tudat, hogy bármi történjék, mindent ellenőrzése alatt tart. Ő uralja a terepet, itt minden úgy fog történni, ahogy ő akarja.

Felsőhajtott. Annyi minden sült el balul, hogy egyelőre nem volt lehetősége és ideje arra, hogy kellően kiélvezhesse sikereit. *De most már itt vagyok. A STARS néhány tagja ugyan még él, de ez az állapot nem tart már sokáig. Ha a szimatomból fél óra múlva kint leszek. Feladat végrehajtva!*

Persze a veszélyek korántsem múltak el. A Szupermajmok, az SM-2-k, minden kétséget kizáróan elszabadultak, és pillanatnyilag az energiaellátó központban lapulnak. Ami azt illeti, ezeket a lényeket elég könnyű lesz átverni, csak gyorsan kell mozogni az adott területen. Ebben jócskán volt tapasztalata; annak idején részt vett a majmok kitenyésztésében. Aztán ott volt még a legnagyobb teremtmény, az Umbrella kutatóinak fő műve, a Zsarnok. A lény, amely egy szinttel lejjebb, üvegkalitkájába zárva, az örültek nyugodt, álomtalan álmát alussza.

Amiből valószínűleg sosem ébred fel. Micsoda veszteség! Mennyi pénzt, mennyi időt, mennyi energiát fektettünk bele! Röhejes, de egy tévedés volt az alapja az egész projektnek. Bizony, egy elrontott keresztezés eredményeként született meg minden idők leg-...

Halk, a rendszer készülségét jelző, dallamosan csengő hang szakította félbe nosztalgikus gondolatait. Előhúzza jegyzetfüzetét, és kinyitotta a kódok listájánál, bár fejből ismerte valamennyit. Hónapokkal korábban John Howe állította össze a rendszert, és a saját, valamint a barátnője nevét használta fel a jelszavakhoz. A belépőkód az „ADA” volt.

Wesker beütötte az első jelszavakat. Az apró, zöld betűkből álló OK felirat tudatta, hogy innentől kezdve hozzáfér az összes nyitószerkezethez, bármelyik laboratórium ajtaja készségesen engedelmessé fog akaratának. Váratlanul ködös vágyakozás tört rá.

Rövidesen vége az egésznek, és eredményeinek nem lesz tanúja, nem lesz kivel megosztani a

siker ízét a fárasztó nap után.

Ahogy erre gondolt, sajnálatosnak érezte, hogy a STARS egyik tagja sem csatlakozott hozzá. Egyetlen dolog létezik, ami egy parádés finálénál is jobb: egy parádés finálé műértő közönség előtt.

17. fejezet

Jillt a lift egy minden oldalról zárt udvarba emelte. Annyit ki tudott venni, hogy a kert egy eddig ismeretlen részére került. Elburjánzott növények vették körül a kicsiny udvart, az erdő hívogató susogása a magas fémkerítés túloldaláról hallatszott. Nem volt semmi látnivaló, leszámítva a rozsdás, behegesztett kaput és a terméskővel bélelt, nagy, nyitott kutat. A kút belsejében rövid, spirális lépcső vezetett egy újabb felvonóhoz.

Pontosan olyan, mint amin az imént feljöttem. Azt viszont nem ártana tudni, hol a búbanatban vagyok?

A helyiség, ahová a lifttel leereszkedett, különbözött a birtok korábban látott részeitől. Hiányzott belőle a kastély különös, bűzös hangulata, ugyanúgy, mint az alagutak csöpögő, párás sötétje. Olyan érzése támadt, mintha egy gótikus horrorfilmből lépett volna ki, hogy nyilegyenesen besétáljon egy sivár ipari vagy katonai komplexumba.

Fakó, eredetileg sárgára festett vasbeton falakkal körülvett, hatalmas csarnokban állt Feje felett fémcsövek, elektromos kábelek és szellőzőcsövek tucatjai futottak. Az egyik falra az „XD-R AT feliratot festették, legalább kétméteres betűkkel. A hely semmiben sem hasonlított a kastélyra.

Bár ami azt illeti, itt is legalább olyan hideg van. De most legalább tudom, hogy a Földön járok és nem a Pokol tornácára tévedtem.

Az egyik falon zárt, súlyos fémajtó sötétlett. Az ajtótól balra elhelyezett felirat tudatta, hogy kizárólag elsőfokú vészhelyzetben használható. Jill rájött, hogy a „A1” azt jelenti, hogy az alagsor 1-es számú szintjén van. Elképzelését megerősítette a szegecselt létra, ami egy keskeny nyíláson át vezetett lefelé, ahol nyilván az A2, A3 stb. következik.

Úgy néz ki, ide most le kell ereszkednem. A másik lehetőség az, hogy visszamegyek az alagúthálózatba.

Lekukucskált a létra aknájába, de mindössze egy betonlapot látott mélyen odalent, a vágat alján. Felsőhajtott, a vállára lendítette a Remingtonot és mászni kezdett

Ahogy elérte az utolsó fokot, nyugtalanul körbekémlelt. A helyiség, ahová jutott, lényegesen szűkebb volt, mint a felső szinten lévő. A feje felett beépített neonlámpák sercegték. Egyetlen kijáratot látott; a fémajtót szürkére festették. Gyorsan odalépett, és mielőtt kinyitotta volna, buzgón imádkozott, hogy ezúttal ne várjon rá se szörny, se zombi, se csapda. Még egy rohadt pókokskát sem akar látni. Az alagsorban eddig nem találkozott semmivel, ami veszélyt jelenthetett rá.

Kinyitotta az ajtót, és...

Reményei szétfoszlottak. Orrát megcsapta az elevenen rothadó emberi test száraz, poros, jellegzetes bűze. Kilépett a szürke betonlapokkal burkolt folyosóra. A járat egy lefelé ereszkedő lépcsősorhoz vezetett, a fal mentén fémkorlát húzódott A lépcső tetejénél hevert az Összezsuklott zombi, amelynek bűze ismét eszébe juttatta, hol jár. A tetem szárazabb volt, mint a korábban látottak, úgy nézett ki, mintha mumifikálták volna.

Készenlétben tartotta a karabélyt, és lassan a lépcső felé húzódott. Néhány lépésnyivel arrébb balról egy folyosó torkolt a járatba, amin haladt, óvatosan közelítette meg, kiugrott a sarok mögül. A puskát vállához emelve villámgyorsan körbepásztázott. Megkönnyebbült – egyetlen veszedelmes lényt sem látott. A vállá felett visszapillantott a szikkadt hullára, majd lassan tovább oldalazott Megállt a baloldalon lévő ajtónál, ami mellett réztáblát fedezett fel.

Elolvasta a tábla feliratát; „Vizuális adatterem”. Az ajtót résnyire nyitva hagyták.

Szándékosan lelassította mozdulatait, néma csendben benyitott a tágas, szürke terembe. Középen hosszú tárgyalóasztal állt, körülötte tucatnyi szék. Az ajtótól balra eső falon jókora tábla lógott, ami előtt kifeszített vetítövászon fehérlett. A vászon előtt vetítőgép. A jobb oldali falnál, egy kis asztalon telefonkészülék árválkodott Jill mindenről megfélemezve odarohant,

bár sejtette, hiába reménykedik.

Nem valódi telefon volt, hanem egy zártláncú kommunikációs készülék. Nem működött. Jill sóhajtva visszahúzódott, és a tárgyalóasztalt megkerülve a vetítógépet méregette. Valami érdekeset, valami figyelemre méltót keresett a tekintetével. Szeme megakadt egy lapos, egyszerű, a falba épített fémlapon. A lemez nagyjából akkora volt, mint egy A4-es méretű papírlap. Jill odalépett, hogy közelebből is szemügyre vegye.

A lemezből lapos, szürke rúd nyúlt ki néhány centiméterre. Jill megérintette, mire a panel félresiklott és eltűnt a falban. A mögötte lévő mélyedés egy nagy, vörös gombot rejtett.

Körülnézett a csendes teremben, megpróbálta kitalálni, milyen csapdát helyezhettek el benne. Rövid tanakodás után úgy vélte, ebben az esetben semmilyen trükkötől sem kell tartania.

A kastélyban és a járatokban azért helyezték el azokat a szerkentyűket, hogy senki ne jusson el az alagsorba. Elég hatékonyak voltak, de ebben a zónában már kimondottan hátráltatták volna a kutatómunkát.

Ösztönösen érezte, hogy érvelése hibátlan. *Ez csak egy francos tanácssterem, ahová az emberek azért járnak, hogy előadásokat hallgassanak, és pocsék kávéét szüircsöljenek.* Semmi baja nem származhat abból, ha megnyomja a gombot.

Döntött, és megnyomta. A háta mögött, a fal mellett álló díszes oszlop halkan, olajozottan félrecsúszott. A feltároló falrekeszben polcokat helyeztek el, amelyeken akták sorakoztak egymás mellett. A papírkötegek mellett megvillant valami.

Jill odasietett és felkapta a villámmal díszített ezüstkulcsot. A zsebébe süllyesztette, majd belelapozott néhány dossziéba. Minden akta előlapján az Umbrella emblémája díszelgett. A legtöbb túl vastag volt ahhoz, hogy gyorsan át lehessen futni, a címek azonban elárulták, mit tartalmaznak, Jill úgy érezte, beigazolódnak a gyanúja.

UMBRELLA – Biofegyver beszámoló, kutatás és fejlesztés, olvasta az egyiket. Halványan elmosolyodott, és visszatette a dossziét a polcra. Végre rájött, valójában mivel foglalkoztak ezen az átkozott bázison. Tudta, a STARS soraiba férkőzött áruló számára is fontosak lehetnek ezek a dokumentumok. Ez pedig azt jelentette, hogy az illető fel fog bukkanni a környéken.

Nagyon óvatosnak kell lennie. Még egyszer, utoljára körbenézett a konferenciateremben, és eldöntötte, hogy megkeresi azt az ajtót, amit a villamos kulcs nyit. Itt az ideje, hogy az utolsó néhány darabját is a helyére tegyék ennek az Umbrella által létrehozott elképesztő, bonyolult rejtélynek. A STARS ítéltetett, vagy talán kárhoztatott arra, hogy a feladványt megoldja.

A 42-es Növény összetekeredett, eltorzult gyökérhálózata az egyik alagsori szoba felső sarkában kapaszkodott. A nyúlványok többsége petyhüdtlen lógott, a húsos indák majdnem a padlóig értek. Néhány apró hernyószerű növényi rész vaktában kúszott egymás felé, jobbra-balra tekergőzött, mintha a Chris által kiszivattyúzott vizet keresné.

– Istenem, ez *nagyon* gusztustalan! – suttogta Rebecca rekedten.

Chris helyeslően bólogatott, a vezérlőterem mellett két kisebb helyiséget találtak. Az egyikben halmokban állt a különféle típusú és kaliberű fegyverekhez való muníció, de nagy részük átázott és használhatatlanná vált. A sors váratlan ajándékaként azonban, egy magasabban elhelyezett polcon Chris talált egy nagy rakás kilencmilliméteres lőszert. Most már nem kellett fegyvertelenül szembenézniük a rájuk váró veszélyekkel,

A másik szoba berendezése spártai egyszerűségű volt, mindössze egy asztalt és egy ágyat helyeztek el benne. A falán vastag gyökerek kígyóztak, a felsőbb szinteken élő és burjánzó növény nyúlványai.

– Oké, ez megvan – szólalt meg Chris. – És most hogyan tovább?

Rebecca felmutatott egy kis üveget, amiben valami bíborszínű folyadék lötyögött

Összehúzott szemmel az izgó-mozgó indákra nézett.

– Hogyan tovább? Úgy, hogy te most szépen itt maradsz és megpróbálsz meglenni levegő nélkül. Aprókat lélegezz, mert ez a lötyt rengeteg mérget tartalmaz. Ha mélyen belélegzed a kipárolgásait, az bizony neked sem tesz jót. Ha jól értelmeztem a leírást, mihelyt eléri a fertőzött sejteket, azonnal gázneművé változik,

– Honnan fogjuk tudni, hogy használt?

– Hidd el, erre azonnal rájövünk. Szerintem látványos hatása lesz. Figyelj! – Rebecca huncutul mosolygott. Lekapta az üvegcséről a kupakot, közelebb lépett a növényhez. Mély lélegzetet vett, és a kígyózó indákra loccsantotta a folyadékot. Gyorsan elhátrált.

Amint a folyadék a gyökerekhez ért, vöröses párafelhő keletkezett. Sziszegő, sercegő hang töltötte be a szobát, mintha nedves fát dobtak volna a tűzre. Néhány másodperccel később az elerőtlenedő, kétségbeesetten vonagló csápok lassan letöredeztek, pattogó, recsegő hang kíséretében leváltak a vastagabb indákról, és a padlóra hullottak. A bütykös, megvastagodott gumó, ami az ördögi növény törzsének egyik része lehetett, kínlódva zsugorodni kezdett.

Chris ámultan nézte, amint a hatalmas, fenyegető gyöktörzs hirtelen labdányi, nedves, haldokló gumóvá satnyul. Az egész folyamat nem tartott tovább tizenöt másodpercnél.

Rebecca az ajtó felé intett és mindketten kiléptek a tócsákkal borított folyosóra. Chris megcsóválta a fejét.

– Te jó ég, ez volt ám a varázsszer! Mit tettél bele?

– Azt hiszem jobb, ha nem tudod... Minél hamarabb szeretném elfelejteni ezt a helyet. Mondd, nem kéne lelépnünk végre?

– Dehogynem! – vigyorgott Chris,

Tétovázás nélkül az alagsori ajtók felé indultak. Kiszaladtak a hideg folyosóra, és vissza a felfelé vezető lépcső irányába. Chris menet közben kidolgozott néhány menekülési tervet. *Csak jutnánk már ki innen!* Minden attól függött, hová vezet a kijárat. Ha a fák közé érnek megkereshetik a legközelebbi utat, esetleg tüzet gyújthatnak, és bevárják a felmentő csapatot. *Az is lehet, hogy végre szerencsénk lesz, és véletlenül a birtok parkolójánál kötünk ki De jó lenne! Lenyúlunk egy kocsit, és kihajtunk innen. Visszamegyünk, és addig rugdalom Ironst, amíg nem hoz végre valami értelmes döntést Kezdetnek az is megtenné, hogy erősítést szerez.*

Elérték a falambériás folyosót, és a növény szobája felé fordultak. Elnyújtott, könnyű léptekkel haladtak. Az ajtónál, amely mögött a 42-es Növény lapult, óvatosan megálltak.

Chris mélyeket lélegezve odabíccentett Rebeccának, Mindketten előhúzták fegyverüket, a férfi belökte az ajtót. Nagyon vágyott már arra, hogy megtudja, mi van az emberzabáló gazon túl.

Hatalmas, üres helyiségbe jutottak. A rothadó növény bűze szinte tapinthatóvá, nyúlóssá változtatta a levegőt. A szörnyetegből, a 42-es Növényből ekkor már csak valami alakatlan, gőzölgő, sötétlila, ragacsos kocsonyatömeg maradt. Rebecca varázsszere tényleg bámulatos volt. A terem közepén remegő ocsmány zseléből vaskos, halott indák nyúltak ki. Olyanok voltak, mint megannyi tűzoltófecskenő – szerencsére élet sem volt bennük több.

Chris a másik ajtót kereste. Felfedezett egy kandallót. A sarokban törött széket látott, valamivel arrébb egy ajtót, ami az elhelyezkedéséből ítélve abba a szobába vezethetett, amit nemrégiben átkutattak.

Kijárat sehol.

Rejtekaajtót kell keresnünk. Biztos a könyvespolc mögött lesz.

Semmit sem találtak. A növény elpusztítása időpocsékolás volt; a 42-es gyökérbestia nem állt el semmiféle kivezető utat.

Rebecca arcán csalódottság tükröződött, Chris elcsüggedt, a háta meggörnyedt, de aztán felbőszülve tanulmányozta a csupasz falakat. *Sajnálom, Rebecca. Rettenetesen sajnálom!*

Lassan körbejárták a helyiséget. Chris a halott növényt méregette, és próbálta eldönteni, mi legyen a következő lépés. Rebecca a kandallóhoz sétált, leguggolt előtte, és belekotort az

elfeketedett hamuba.

Chris tudta, nem rángathatja vissza a lányt a kastélyba, egyikük sincs már abban az állapotban. Még a bőséges lőszerellátmány sem segít, túl sok a kígyó odakinn. Viszont esetleg várhatnak az udvaron, míg Brad ismét feltűnik, és a rádió hatósugarán belülré kerül. – Chris, azt hiszem találtam valamit! A férfi megfordult, és látta, hogy Rebecca kihúz egy köteg papírt a hamuból. A lapok nagyjából sértetlenek voltak, a lángok csak a szélüket pörkölték meg. Chris a lány válla fölött áthajolva olvasni kezdett. Amint az első szavak értelme eljutott az agyáig, felgyorsult a szívverése.

BIZTONSÁGI ELŐÍRÁSOK.

ALAGSOR, EGYES SZINT.

Leszállópálya: alaphelyzetben kizárólag a vezetőség részére fenntartva. Ez a szigorítás nem alkalmazható vészhelyzet esetén. Jogosulatlan személyt felszólítás nélkül le kell löni.

Felvonók: a felvonókat le kell állítani a veszélyhelyzet egész időtartamára.

ALAGSOR, KETTES SZINT.

Vizuális adatterem: csak a különleges kutatási részleg számára. Minden egyéb hozzáférés megakadályozásáért a terem vezetője, Keith Arving felel.

ALAGSOR, HÁRMAS SZINT.

Elkülönítő: a kórházi részleg irányítja a munkáját Legalább egy kutatási konzultáns (E. Smith, S. Ross, A. Wesker) jelenléte, és felhatalmazása szükséges, ha a vírus használata engedélyezett.

Energetikai központ: a hozzáférést a központi ellenőr limitálja. Ez a kikötés nem alkalmazható a kutatási konzultánsok esetében, Ők különleges felhatalmazással rendelkeznek.

ALAGSOR, NÉGYES SZINT.

A Zsarnok-projekt útmutatásai alapján, miután a T-vírust alkalmazták...

A papír többi része elégett.

– A. Wesker! – mordult fel Chris. – A személtáda! Albert Wesker! A kapitány!

Barry azt mondta, Wesker eltűnt, miután az Alfások behatoltak a házba. *És Wesker volt az, aki rögtön a kutyák támadása után ide vezetett minket.* A hüvös, hozzáértő, kiismerhetetlen Wesker. Wesker, aki az Umbrellának dolgozik!

Rebecca lapozott, és Chris ismét odahajolt, hogy a négyzetek, téglalapok és vonalak közé írott apró betűket elolvassa:

Kastély; Udvar; Órtorony; Föld alatti laborok.

A birtok térképvázlatának szélére egy iránytűt rajzoltak, ez jelentősen megkönnyítette a tájékozódást. A rajzon világosan feltüntették azt a titkos járatot, amit ők nem vettek észre. Nem csoda, hiszen eltakarta a vízesés, gondolta Chris.

Rebecca felállt, tágra nyílt szeme bizonytalanságot tükrözött.

– Wesker kapitány részt vett ebben az egészben?

Chris lassan bólintott.

– És most itt van. Odalenn, a laboratóriumokban tevékenykedik, és érzésem szerint a csapat többi tagja is valahol azon a környéken lesz. Ha Weskert az Umbrella küldte ide, jó ég tudja, mire készül. Meg kell keresnünk a többieket, hogy figyelmeztessük őket: Wesker áruló. Szólnunk kell nekik! Remélem, még lesz kinek...

Mindennel elkészült!

Wesker belépett a hármas és négyes szint között közlekedő felvonóba, és miközben leengedte a külső rácsot, gondolatban átfutotta a listát. *Minták összegyűjtve, lemezek törölve, energiaforrások újra csatlakoztatva, a Zsarnok rendszerei kikapcsolva.*

A Zsarnoka Látott már egy-két dolgot az életben, de ez még neki is sok volt. Az a lény úgy undorító, ahogy van. Ám azt el kell ismerni, hogy a sebészet, a vegyészet és genetikai tervezés csodája, a bomlott agyú, mégis zseniális tudósok csúcsteljesítménye. Wesker hosszú percekig állt az üveghenger előtt, és csendes szörnyülködéssel csodálta a förmedvényt, majd vonakodva bár, de lekapcsolta az életfenntartó rendszereket. A konzerváló folyadék kiszivárgott

Wesker azon kapta magát, hogy arról ábrándozik, mit művelhetett volna a lény harc közben. Feltéve persze, hogy a tudósok egyszer befejezik művüket. A legtokéletesebb katona, borzalmas rémség, vagy ha úgy tetszik csodás szépség a csatamezőn... és most el kell pusztulnia, mert néhány idióta technikus a rossz gombot nyomta meg. A hiba több millió dolláros veszteséget okozott az Umbrellának, és megölte a kutatókat, akik a fenséges teremtmény születésénél bábáskodtak.

Megérintette a kapcsolót. A lift zümmögve elindult. El fogja végezni a feladatot Pár perc, és aktiválja az önmegsemmisítő rendszert. A „végső megoldást” biztosító folyamatot az energiaközpont hátsó részén elhelyezett terminálról lehetett beindítani. Úgy döntött, tizenöt percet ad magának. Negyedóra bőségesen elég lesz, hogy eltűnjön a robbanás hatásköréből. Felmegy a lifttel, felszalad a lépcsőn, lemászik a leszállópálya lépcsőjén, és kényelmesen eléri a város felé vezető hátsó ösvényt. Amikor eljut oda... Bummm!

Az Umbrella kutatási részlege megsemmisül. Legalábbis a részleg Racoon City mellé telepített bázisa.

Ha végre visszaér a városba becsomagol, és irány az Umbrella magánreptere, A szükséges hívásokat onnan is lebonyolíthatja. A Fehér Irodán várakozó kapcsolattartó tisztnek beszámol az eseményekről A különleges takarítóbrigád készen áll, hogy átfésülje az erdőt, és az utolsó nyomát is eltakarítsa a kiszabadult csodabogaraknak. Hamarosan előkerülnek majd azok is, akik magukhoz veszik az általa elrejtett szövetmintákat. Mindenből kettőt hagy nekik, leszámítva a Zsarnok anyagát. Minthogy a Zsarnok-projektben résztvevő valamennyi kutató halott, az Umbrella úgy határozott, hogy a programot határozatlan időre felfüggeszti. Wesker úgy vélte, ez utóbbi döntésével a cég súlyos hibát követ el, de őt végső soron nem azért fizetik, hogy gondolkodjon.

A lift megállt, Wesker kinyitotta a rácsot, és kilépett. A padlóra tette a szövetmintákat tartalmazó aktatászkát. Előhúzta pisztolyát, csőre töltötte, és gondolatban végigszaladt az erőműtelep bonyolult alaprajzán. Még egyszer végig kell futnia az SM-2-k között, hogy elérje az önmegsemmisítő rendszert. Egyszer már járt ott az éjszaka folyamán, akkor a felvonórendszert kapcsolta be. Az állatok a vártnál sokkal hevesebben reagáltak közeledtére. Az éhezés nem gyengítette le a pokolfajzatokat, sőt, lényegesen aktívabbá és agresszívabbá tette őket. Szerencsésnek mondhatja magát, ha sérülés nélkül átjut közöttük.

A folyosó felől hidraulikus szerkezet zúgása hallatszott. Wesker megdermedt. Tétova, futó léptek dobbantak a betonon. A jövevény pár pillanatra megállt, majd tovább haladt, és a dobogás egyre halkult. Az illető vélhetően a folyosó túlsó végén lévő energiaközpont felé futott. Wesker kikukkantott a sarok mögül, és még látta, amint Jill Valentine eltűnik az acélajtó mögött. Sziszegő, csusszanó hang visszhangzott végig a folyosón, az ajtó bezáródott.

Ez meg hogy az Ördögbe jutott át a Vadászokon? Szent Isten! Ez a nő aztán tényleg tud valamit!

Szemlátomást alábecsülte a lányt, aki egyedül (!) jutott el idáig. Ha ilyen ügyes, akkor lehet, hogy a majmok sem tudják megölni, és akkor bizony előállhat az a lehetetlen helyzet,

hogyan beszorul közé, és az elérni kívánt komputer közé. Képtelenség egyidejűleg a labirintusszerű turbina teremben szaladgáló teremtményekkel foglalkozni és elkapni a lányt!

Wesker dühösen kapta fel a táskát, és végigsietett a folyosón. A hármasszint főfolyosójára vezető hidraulikus ajtók felé lódult.

A hátába kerül és lelövi a lányt. Sajnos nincs más választása. *Sajnos? Várjunk csak!* Lehet, hogy nem is lesz kellemetlen élmény. Dr. Smith meggyilkolása kifejezetten jókedvre derítette. Nem, nem lesz semmi baj. *Menni fog a dolog. Csak pár percet vesztek.* Bosszús volt, mert Jill felbukkanása váratlanul érte, és valahogy már nagyon elment a kedve attól, hogy meglepetésekben legyen része. Valahányszor ilyesmi történt úgy érezte, mégsem ő uralja a terepet. *Márpedig itt mindent ÉN irányítok! ÉN tartom kezemben a szálakat! Semmisem történhet, amit ne tudnék kezelni Ez az ÉN játszám, ÉN állítottam fel a szabályokat, és végrehajtom a küldetést. Ezt még ez a kis szajha se akadályozhatja meg!*

Kiosont a főfolyosóra. Láta, hogy Jill elintézett néhány pergamenszerű, aszott zombit, pár tudóst és technikust, akik a laborok környékén kóvályogtak. Kettő közülük közvetlenül az ajtó mellett feküdt, koponyájuk száraz porrá robbant szét. Sérüléseik láttán Wesker megállapította, a lánynak van valamilyen fegyvere, talán egy karabély, ami jóval erősebb a Berettánál. *Szóval talált valami spéci stukkert!* Más már nem is hiányzott. Dühösen belerúgott az egyik hullába. Bakancsa vasalt orra a törékeny bordák közé vágódott, a csont száraz recsenéssel adta meg magát.

Hirtelen nehéz lépteket hallott a kettes szintre vezető fémlépcső felől. A bakancsok csattogása üresen visszhangzott a hideg folyosón. Aztán megszólalt egy rekedt hang:

– Jill?

Barry Burton! A kedves kis Barry fiú!

Wesker nyugodt mozdulattal, Barry felbukkanására várva, tüzelésre készen felemelte a fegyverét, majd elgondolkodva leeresztette és lassan elvagyorodott.

18. fejezet

Jill kissé megnyugodott a gőzölgő, sziszegő teremben. A kenőolaj szaga fojtóvá tette a forró levegőt. Valami kazán lehetett itt, még hozzá elég nagy. Nehéz, dübörgő masinák töltötték meg a helyiséget, acél futóhidak kanyarogtak közöttük. Masszív turbinák forogtak és lüktettek. Jill közelebb lépett az egyik kapcsolótáblához és megállapította, hogy a zajos gépezetek áramot állítanak elő. A gépekből kiálló csöveken keresztül panaszos visítással áramlott a gőz.

Lassan lépdelt a félhomályos teremben, lefelé nézgetett a korlát mellett, a generátorok áthatolhatatlan árnyékait fürkészte. Fentről tisztán látta, a járdák és rámpák valóságos labirintust alkotnak. A szűk hídfolyosók szeszélyesen kerülgették a döngő hangú szerkezetek hatalmas tömbjeit.

A birtok energiaközpontja. Ez megmagyarázza, hogyan tarthatták ennyi ideig titokban a dolgot. A fenébe is, komplett városuk volt idelent! Teljes önellátásra rendezkedtek be, talán még az élelmüket is helyben termelték.

Tovább araszolt a keskeny járdán, nyugtalanul figyelt, de szerencsére nem látott egyet sem a hármas szintet benépesítő szikkadt, múmiaszerű zombik közül. A csarnok biztonságosnak tűnt, bár számításba kellett vennie, hogy érzékszerveit alaposan megzavarja a turbinák keltette zaj és mozgás.

Hirtelen valami belehasított a bal vállába. A váratlan, durva csapás átszakította a pólóját, véres csíkot húzott a bőrére. Megpördült és lőtt, a fegyver dörrenését elnyelte a turbinák mennydörgő robaja. A lövés valami kemény fémet érhetett, és arról lepattanva apró acélsörétek tucatjai záporoztak vissza az üres járdára. Semmi nem volt a háta mögött.

Hol a...?

A lendülő, pengeszerű karom az arca előtt hasította szét a levegőt. Az alattomos támadás fentről érkezett.

Hátrátantorodott, felnézett a csövekkel telezsúfolt mennyezetre. A szeme sarkából meglátott egy fekete árnyékot; az egyik vastag cső árnyékában, széleseben haladt. A lény a végtagjai végén lévő nagy, görbe karmokkal egy rácsszerűségbe kapaszkodva, hihetetlen gyorsasággal és ügyességgel mozgott Jill egy pillanatra látta a sörtékkal borított, lapos, mutáns arcot.

A lény megpördült, és eszelős iramban belerohant a generátorállomás gőzölgő sötétjébe. Jill az egyik oldalsó futóhíd végén ajtónyílást látott, elszántan indult el feléje. Szíve hevesen zakatolt, a generátorok pulzáló hangja minden mást elnyomva mennydörgött Jillében.

Két méterre járt az ajtótól, amikor újra megpillantotta a sebesen mozgó árnyékot. Pontosan a kijárat fölött várakozott, mintha kitalálta volna Jill szándékait. A lány felemelte a karabélyt, és kissé hátradőlt.

Többen vannak!

Kettő a helyiség mennyezetét borító rácsba kapaszkodva, a feje felett lógott. Zömök, undorító külsejű teremtmények voltak, mancsuk helyén gonosz, ívelt karmok meredeztek. Egyikük mellső végtagjával eleresztette a rácsot, a hátsó végtagjaival kapaszkodva, széles félkörívben lefelé lendült, és Jill felé villantotta pengekarait.

A lány tüzelt – a teremtmény felrikoltott. A lövés a mellkasát érte; szétroncsolt felsőtestéből vért fröcskölve zuhant a padlóra.

Jill az ajtó felé fordult és a gépek átható dübörgése ellenére is hallotta, hogy feje fölött karmok csattognak a mennyezeten elhelyezett fémtárgyakon. Újabb rettentő, majom-szerű bestia lendült feléje. Alábukott, de egy pillanatra sem mert megállni. A lény karmai a füle mellett hasították a levegőt.

Elérte a kijáratot, előrevetődött, bal kezével lecsapott a kilincsre, és kibotladozott a

folyosóra. Az ajtó bezárult mögötte. A tulsó oldalról dühödt rikoltozás hallatszott.

Levegő után kapkodva a falnak tántorodott, és... Meglátta Barryt. Húszméternyire volt, futva közeledett a csendes, hűvös járatban. Szakállas arcán mély aggodalommal rohant. –Jill! Jól vagy?

Csodálkozva lökte el magát a faltól.

– Istenem Barry, merre jártál? Már arra gondoltam, eltévedtél az alagutakban.

– Hát, ami azt illeti... tényleg eltévedtem. És akadt néhány problémám menet közben. De semmi vész, már egyik sincs életben.

Jill látta a vérfoltokat a nadrágján, a szakadásokat és repedéseket a pólóján, és rájött, hogy a férfinak át kellett törnie magát azokon a két lábon járó, hüllőfejű borzalmakon. *Úgy fest, mint aki a háborúból jön. A megállapítás nem is állt messze az igazságtól. Beszéltesd egy kicsit...*

Jill megérintette a vállát, majd kezét visszahúzza, szemügyre vette véres ujjait. A seb fájdalmas volt, de veszedelmes karmok csak a bőr felszínét karcolták fel. Egy-két hét, és nyoma se lesz.

– Barry, ki kell jutnunk innen! Találtam néhány dokumentumot. Rájöttem, mi folyt itt Enricónak igaza volt. Az Umbrella piszkos játéka állnak a racooni gyilkosságsorozat hátterében, és ami a legszomorúbb, a STARS egyik tagja tudta, mi történik a városban. Nem maradhatunk itt. Foguk az aktákat, és menjünk vissza a kastélyba! Lehet, hogy az RPD már...

– Azt hiszem megtaláltam a központi laboratóriumot – szakította félbe Barry. – Odalent, a folyosó végén van egy lift. Számítógépeket láttam, meg hasonlókat Utánajárhatunk a dolognak, és ha rendesen összeszedjük a bizonyítékokat, kitörhetjük az Umbrella nagykutyáinak nyakát

Jillnek feltűnt, hogy Barryt nem hozta különösebben lázba állítólagos felfedezése- Pedig a cég adatbázisából nyert információkra támaszkodva tényleg mindent kideríthetnének, és bársony tálcán, selyemszalaggal átkötve adhatnák át a nyomozóknak az felelősöket.

– Mutasd az utat! – kacsintott vigyorogva.

Az alagúthálózat hideg, zavarba ejtő labirintusnak bizonyult, de a térkép-vázlat segítségével gyorsan haladtak. Rebecca és Chris elérte az alagsor első szintjét Bőrig ázva dideregtek. Időnként láttak egy-két halott, nem eviláginak tűnő szörnyet, és ismét megál lapították, hogy az Umbrella tudósai gusztustalanul kreatívnak bizonyultak a szörnycsi-nálás területén.

Chris megmozgatta az ajtót, ami a térkép alapján a helikopter-leszállópályára vezetett, de a zárszerkezet szilárdan ellenállt. Mellette egy figyelmeztető lámpát helyeztek el; ebből arra lehetett következtetni, hogy csak vész esetén nyílik ki.

Chris korábban azt remélte, hogy kiküldheti a felszínre Rebeccát a rádióval, míg ő a többiek keresésére indul. Lenézett a szűk lépcsőn, és sóhajtván a lányhoz fordult:

– Azt szeretném, ha itt maradnál. Idefenn van valamennyi esélyed arra, hogy elkapd Brad jelzését. Mondd el neki, hol vagyunk és mi történt. Ha nem térek vissza húsz percen belül, menj vissza az udvarra, és várd meg a zsarukat.

Rebecca idegesen rázta meg a fejét,

– Veled akarok maradni! Tudok vigyázni magamra, és ha megtalálod a labort, szükségem lehet valakire, aki segít elemezni az anyagot,

– Nem, Az eddig látottak alapján feltételezhetjük, hogy Wesker már megölte a többieket, és a munka befejezésére készül. Ha mi vagyunk az utolsók, nem kockáztathatjuk meg, hogy esetleg lesből végez mindkettőnkkel- Legalább egyikünknek életben kell maradnia, hogy elmondhassa az embereknek, hogy mi folyt itt. Sajnálom, de szerintem ez az egyetlen lehetőség. – A lányra mosolygott, jobb kezét gyengéden a vállára tette. – Tudsz vigyázni magadra. Ebben a játékban már rég nincs jelentősége a gyakorlati tapasztalatnak. Oké? Húsz perc. Csak utána nézek a többieknek, hátha még nem késő.

Rebecca kinyitotta száját, mintha tiltakozni akarna, de aztán becsukta, és lassan bólintott.

– Rendben, itt maradok. Húsz perc! Megígérted!

Chris megfordul és lesietett a lépcsőn. Remélte, be tudja tartani az ígérését. A kapitány sikeresen átverte mindannyiukat. Heteken keresztül játszott a gondos, aggódó parancsnok szerepét, mialatt Racoon Cityben emberek, sőt gyerekek haltak meg. És Ő végig tudta, miért. Végig tudta, mi áll az események hátterében. Ez az ember szociópata örült!

Az Umbrella több szörnytypust is kitenyésztett. Itt az ideje utánanézni, hogy ez a teljes mértékben embernek látszó bestia mekkora pusztítást végzett,

Barry képtelen volt Jillre nézni, amikor elérték a négyes szintre vezető felvonót. Wesker a lift alján várja őket, és Jill rá fog jönni, hogy ő segíti a kapitányt.

Az alagútban három szörnyet nyírt ki, majd átjutott a laboratóriumba, ahol belefutott a gúnyosan vigyorgó Weskerbe, aki ráparancsolt, csalja le Jillt a négyes szintre. Állítása szerint azért, hogy bezárhassa valahová, A röhögő rohadék emlékeztette a családjá helyzetére, és újfent megígérte, hogy ez az utolsó dolog, amit meg kell tennie, és miután Jillről gondoskodtak, visszahívja a lesben álló gyilkosokat a felesége és a gyerekei közeléből.

Eddig is ezt mondta, minden egyes alkalommal! Találd meg a címereket és szabad vagy Segíts nekem az alagútban és szabad vagy. Áruld el a barátodat, és...

– Barry, jól érzed magad?

A lift megállt. Barry kétségbeesetten nézett a lány különös fényben csillogó, nyugtalanul meg-megrebbenő szemébe.

– Azóta aggódom miattad, amióta beléptünk a kastélyba. –Jill a férfi vállára tette a kezét. – Azóta... Eh, mindegy, mit gondolok. Van valami baj? Nekem nyugodtan elmondhatod.

Barry kinyitotta a védőrácsot, meglökte a külső ajtót, és bocsánatkérő intéssel elfordult.

– Igen, van egy kis gondom – mondta halkan. – De most nincs idő ilyesmire. Előbb végezzünk a munkával.

Jill összehúzta a szemét, de bólintott. Láta Barryn, hogy valami nincs rendjén.

– Rendben. Ha ennek vége, beszélünk.

Szóba sem állsz velem, ha ennek vége lesz, gondolta a férfi, Barry kilépett a rövid folyosóra, Jill követte. Bakancsuk alatt fémesen csengett az acélrostély A folyosó pár méterrel arrébb balra fordult. Barry a kanyar előtt lelassított. Látszólag a fegyverét ellenőrizte, miközben maga elé engedte a lányt.

Befordultak a sarkon, és Jill ledermedt. Egyenesen Wesker Berettájának csövébe nézett. A kapitány rájuk vigyorgott; napszemüvege elrejtette a szemét, de arckifejezése önelégült volt és megvető gúny áradt belőle.

– Helló Jill, örülök, hogy betoppant végre – mondta mézesmázosan, majd keményen felcsattant. – Szép munka volt Barry fiú. Vedd el tőle a fegyvereit!

A lány döbbenet fordult Barry felé. A férfi kihúzta elerőtlenedett ujjai közül a Remingtont, majd a pisztolyért nyúlt. Képtelen volt a lány tágra nyílt szemébe nézni, nyakig elvörösödvé, némán mozgott.

– Most menj fel az első szintre és várj meg a kijáratnál. Pár perc múlva ott leszek.

Barry rábámult:

– Azt mondta, csak be akarja zárni. Azt ígérte, nem bántja. Wesker megrázta fejét.

– Csak ne aggódj. Egy ujjal sem nyúlok hozzá. Ezt most is megígérhetem. Indulj!

Jill ismét ránézett, tekintetében zavar, félelem, és düh keveredett.

– Barry?

– Nagyon sajnálom Jill.

Megfordult és elsietett. Mély, csontig ható szégyent érzett. Féltette Jillt. Wesker ígérte tett, hogy nem bántja, de a szava egy fityinget sem ért. Lehet, hogy abban a pillanatban megöli a lányt, mihelyt becsukódik a liftajtó.

És mi lenne, ha nem szállnék be a liftbe? Ha itt maradok, talán tehetek valamit, hogy

életben maradjon...

Barry a lifthez futott, kinyitotta a kaput, majd jó hangosan bevágta. A rács felett átnyúlva megnyomta a gombot, és üresen küldte el a liftet a hármas szintre. Csendesen lopózva, fülelve oldalazott vissza a sarok felé.

– ...nem mondhatnám, hogy nagyon meg vagyok lepve – hallatszott Jill hangja. – De hogyan vette rá Barryt, hogy a segítségére legyen?

Wesker durván felröhögött:

– A jó öreg Barrynek akadt egy kis családi problémája. Azt hazudtam neki, hogy egy Umbrella-csapat lesben áll a házánál, készen arra, hogy megölje a pereputtyát. Ezek után boldogan segített nekem.

Barry ökle összeszorult, fogait iszonyú erővel préselte össze, nehogy ordítani kezdjen.

– Maga egy utolsó rohadék, ugye tudja? – csendült Jill hangja,

– Lehetséges, de amint vége lesz ennek az egésznek, *nagyon gazdag* utolsó rohadék leszek. Az Umbrella komoly összeget fizet, hogy eltakarítsam a mocskot, és mellesleg megszabadítsam őket a STARS néhány istenverte, kíváncsi tagjától,

– Miért akarná az Umbrella elpusztítani a STARS embereit?

– Ó, nem mindegyiket! Nagy terveik vannak néhányunkkal, már persze csak azokkal, akik profitot termelnek. A folyton nyavalygó jótét lelkekre azonban nincs szükségük. Nem tudnak mit kezdeni a pitiáner, bűnüldözősdi játszó, folyton a haza üdvét kereső, vörös-kék-fehér mintás, boldogságos szarokkal, ó, édes Istenkém, ahogy Redfield ész nélkül rohagált körbe-körbe, és elpofázta a félhülye összeesküvés elméletét...! Gondolja, hogy az Umbrella nem figyelt fel rá? Még mindig nem érti, mivel került szembe? De végső soron

Mindegy. Itt és most véget ér a történet. A bázis területén elhelyeztek egy érdekes kis szerkezetet, ami pillanatok alatt füstté és hamuvá változtatja az egészet. A rendszer eredetileg baleset-megelőzési célzattal készült, arra az esetre, ha fennállna a veszély, hogy a T-vírus kikerül a falak közül. Hát most más miatt aktiválom. Ha már mindenki meghalt, és a labor eltűnt a föld színéről, senki sem fog rájönni az igazságra.

A szemét kurafi kinyír minket! Barryt kis híján megőrjítette a düh.

– De ennyit az Umbrelláról Azért hozattam le ide, hogy lefolytassak egy kis magánkísérletet. Roppant kíváncsi vagyok valamire, így a vége felé. Látni akarom, mi történik, ha egykori csapatom legügyesebb tagja megküzd a modern tudomány egyik csodájával. Lépjen be azon az ajtón!

Barry a falhoz tapadt; Wesker hátrébb lépett. A kapitány tarkója és vállának hátsó része kikerült a sarok takarásából. Burton jobb kezét Coltjára tette, és lassan, nesztelenül előhúzta.

– Nem tudom elhinni, hogy képes volt megtenni – mondta Jill. – Eladta magát, hogy egy rakás, minden etikát nélkülöző tudóst, meg egy kisebb hadseregére való zsarolót védjen.

– Zsarolók? Ah, értem! Barryre gondol. Félreérti a helyzetet, jobb, ha tőlem tudja meg: az Umbrella nem foglalkozik zsarolással. Megengedheti magának, hogy könnyedén, kilóra megvegyen bárkit. Ezt az egészet azért teszem, hogy kihúzzam a vízből a ...

Barry felemelte a Coltot, és agyával Wesker koponyájára sújtott. Minden erejét beleadta a mozgultba. Wesker úgy érezte, mintha egy rakomány téglá szakadt volna a nyakába, aztán elsötétült előtte a világ. Rongybabaként omlott a padlóra.

19. fejezet

Jill meghökken, amikor Wesker váratlanul, a mondat közepén elhallgatott és a padlóra zuhant. A sarok mögül Barry lépett elő. Wesker eszméletlen testére meredt, szemében elemi erejű gyűlölet lángolt.

A lány leguggolt a test mellé és kifeszítette a Berettát az ujjak közül, övébe dugta a kapitány fegyverét,

Barry letörten állt, szemével bocsánatért esedezett.

– Nézd, nem tudom elmondani, mennyire sajnálom a dolgot. Soha nem lett volna szabad hinnem neki.

Jill rámeredt, és a férfi lányaira gondolt. Moira nagyjából ugyanannyi idős, mint Becky McGee volt.

– Minden rendben – mondta. – Visszajöttél értem, és kizárólag ez számít.

Barry kérdés nélkül nyújtotta felé a Remingtont, majd a Berettát. Mindketten az elterült alakot fürkésztek. Wesker lélegzett, de eszméletlen volt,

– Azt ugye jól sejtem, hogy nincs nálad bilincs? – kérdezte Barry.

Jill a fejét rázta.

– Nézzünk körül odabenn. Biztos találunk valami drótot, vagy zsinórt, amivel összeköthetjük. Emellett kíváncsi vagyok a „modern tudomány csodájára”, amivel meg kellett volna mérköznöm...

A falhoz lépett és megnyomta a hidraulikus ajtót működtető kapcsolót. Fejével biccentett az ajtóra festett, a biológiai veszélyre felhívó jel felé, Barry egy mordulással nyugtázta, hogy ő is látja, mi vár rájuk. Az ajtó félrecsúszott; beléptek.

Tágas, magas mennyezetű terembe toppantak. A falat monitorok, kapcsolótáblák, ellenőrző műszerek szegélyezték. A gépekből kiindulva kábelkötegek kígyóztak végig a padlón, és egy sor, álló üveghengerhez kapcsolódtak. Nyolc jókora cső állt a terem közepén, mindegyikben kényelmesen elfért volna egy megtermett férfi. Valamennyi üres volt.

Barry lenyúlt, és felmarkolt egy maréknyi kábelt, zsebébe nyúlt a késéért. Jill közben a terem hátsó része felé sétált. Elismerő pillantásokkal méregette a méregdrága, bonyolult technikai és orvosi felszerelést, majd megtorpant. Úgy érezte, megfagy a vér az ereiben.

A hátsó fal mellett álló üveghenger jóval nagyobb volt a többinél. Három, három és fél méter magas lehetett, egy külön komputerkonzolhoz csatlakoztatták.

Egy élőlény állt benne.

Iszonyú volt és óriási, alig fért el a hengerben. – Jill, megvan a kábel, menjünk, mielőtt...

Barry is kövé dermedt, a mondat vége a torkán akadt, amikor meglátta az irtózatot. Csendesen egy-egy lépést tettek a henger felé. A látvány vonzotta, csalogatta őket és képtelenek voltak ellenállni a rettenet bizarr Vonzerejének.

A teremtmény magas volt, de arányos. Dereka karcsú, széles vállán és hosszú, vaskos végtagjain hatalmas izomkötegek duzzadtak. Ezek a részei emberi eredetűek lehettek, de a hasonlóság itt nagyjából véget is ért. Jobb karja egészen a térdéig lógott, és vastag, éles karmokban végződött. A bal is hosszú volt és pokoli erőt sejtetett, ennek végén meg-meg-moccantak a vaskos, görbe ujjak.

Vastag falú, vörös duzzanat emelkedett ki mellkasából, azon a tájékon, ahol a szívének kellett lennie, Jill előtt hirtelen világossá vált, hogy az ütemesen pulzáló valami valóban a lény szíve- A szerv lassan, nyugodt ritmusban pumpált.

A lány az iszonyattól borzongva állt a cső előtt.

Látta a testet behálózó forradásokat, a számtalan műtéti heget. A lénynek nem voltak nemi szervei, szemmel láthatóan eltávolították őket. Jill a szörnyű fejre nézett, és látta, hogy az arc bizonyos részeit szintén eltüntették. Nem voltak ajkai, emiatt úgy látszott, mintha

folyamatosan, szélesen viczorogna. Minden foga kilátszott a vöröslő testszövetek közül, ami valaha talán emberi arc lehetett.

– A Zsarnok – suttogta Barry.

Jill felpillantott rá, és látta, hogy a férfi, a konzolra sandít, ami millió kábellel csatlakozott a hengerhez. Visszanézett a Zsarnokra, és érezte, hogy előnti az undor és ezzel együtt a szánalom. Bármivé tették is, valaha ember volt. A homo sapiensek közé tartozott. Volt a világon valahol egy asszony, aki megszülte, aki szerette; talán testvérei is vannak...

Az Umbrella tette őt ilyen leírhatatlanul borzalmassá.

– Nem hagyhatjuk így itt – mondta halkán, és Barry egyetértően biccentett.

A konzolhoz lépett, és a tömérdek kapcsolóra és kijelzőre nézett. Kell, hogy legyen egy gomb, ami véget vet szörny létezésének. Ennyit megérdemel.

Hat darab, egyforma vörös kapcsoló sorakozott a konzol bal alsó sarkában. Barry „KI” állásba fordította az egyiket Semmi sem történt. Egyetlen határozott mozdulattal, tenyere élével valamennyit elkattintotta.

A hátuk mögött tompán csattant valami...

Megpördültek és látták, hogy a Zsarnok vállmagasságban tartva hátrahúzza bal kezét. Ujjait ököbe szorította, és egy gőzkalapács erejével, ismét az üvegre sújtott. Az elemi erejű ütéstől a henger fala pókhálószerűen berepedezett, bár a biztonsági üveg több centi vastag volt. –A rohadt életbe!

A teremtmény újabb ütésre készülődve, ismét hátrahúzza felsebzett, vérző Öklét. Barry végre felocsúdott. Megragadta Jill könyökét.

– Futás!

Rohantak, és Jill buzgón imádkozott, hogy képesek legyenek maguk mögött hagyni a Zsarnokot. Hihetetlen, korábban sosem tapasztalt pánik áradt szét benne. Barry lecsapott az ajtónyitó gombra. Miközben a vastag fémlemez oldalra csusszant, üvegcsörömpölést hallottak a hátuk mögött.

Kiugrottak a folyosóra, Barry rémulten ütött a gombra, az ajtó visszasiklott a helyére. Azonnal látták, hogy egykori kapitányuk eltűnt.

Wesker az energiaközpont felé tántorgott. A feje lüktetett és kóválygott, a lába reszketett, úgy érezte, mintha nem is az övé lenne. Hányinger kerülgette.

Átkozott Barry...

Elvették a fegyverét, de lelépett, mialatt ők a laborban szerencsétlenkedtek. A lift felé támolygott, és folyamatosan, sziszegve átkozódott. Átkozta őket, hogy miért kellett mindenbe beleütniük az orrukát; átkozta az Umbrellát, hogy ilyen kuplerájt csinált, és átkozta magát, hogy miért nem nyírta ki a többieket akkor, amikor még könnyedén megtehetette volna.

De még nincs vége. Még mindig én irányítok itt mindent. Ez az ÉN játszám!

A mintákat tartalmazó táska lent maradt a laborban. El kell hoznia, mert a végén valamelyik idióta megsemmisíti. Az üvegkalitkájában álló, kiszolgáltatott Zsarnokot is megölhetik. A nagyszerű teremtmény a szükséges adrenalin-infúziók nélkül elerőtlenedik, majd rövid időn belül meghal. Belelőhetnek alvó szívébe, és a lény anélkül tűnik el ebből a világból, hogy valaha is megkóstolhatta volna a harc ízét...

Wesker elérte az ajtót, és visszafojtott lélegzettel, vállát a hideg fémnek feszítette. Vér dörömbölt a fülében, fejét rázva próbálta eltávolítani az agyára telepedett furcsa kódot.

Nincsenek meg a szövetminták, nem lesz képes visszaszerezni, de a küldetést így is be tudja fejezni. Fontos, nagyon fontos, hogy befejezze a küldetést! ő irányít itt mindent, az Irányítás az ő nagy játszámja...

...önmegsemmisítő rendszer, figyelj a majmokra...

Ő, igen, azokra nagyon oda kell figyelnie. Néhány ötletet ő is bedobott a szupermajmok kifejlesztése során, és a kettes sorozat igencsak hatékonyra sikeredett.

Kinyitotta az ajtót és a lendülettől előrebukott. Négykézláb állt, a járda hol közelinek, hol távolinak látszott. Úgy érezte, a gépek órá sziszegnek, visítanak, és fülsüketítően dörögnek, a forró, olajos levegőben. Tétován hadonászó keze rátalált a korlátra, és feltápáskodva vonszolni kezdte magát a csarnok hátsó része felé. Sietni akart, de lába nem engedelmeskedett.

Fentről egy karom vágódott lefelé, és maréknyi haját kitépve a fejbőrébe hasított. Érezte, meleg folyadék csorog végig a nyakán. Újra megbotlott. A fejében lüktető fájdalom felerősödött. Elkezeredetten vonszolta magát a terem túlsó fala felé.

Elvettétek a fegyveremet, szemét rohadékok, elvettétek a pisztolyomat...

Elérte az ajtót, és éppen sikerült kinyitnia, amikor valami súlyos csapódott a hátába – és ott is maradt. A lökés erejétől átesett a következő helyiségbe. Elterült a hideg fémpadlón, fülébe vérfagyasztó üvöltés hasított. Vastag karmok tépték – szaggatták hátát. Kétségbeesett mozdulattal lesöpörte magáról a vicsorgó, süvöltő lényt, ami megpróbálta megölni őt. Félig feltápáskodott, és minden erejét beleadva az ütésbe, tenyere élét a majom torkába csapta, A mutáns lény a magasba szökkent, a falba kapaszkodva megállt, visszanézett áldozatára, torkából dühödt, ugató hang tört elő, majd villámsebessen visszamászott a mennyezetre,

Wesker nehézkesen talpra állt, és tovább tántorgott. Újabb fájdalomhullám söpört végig testén, a hányinger erősebben tört rá, mint valaha. A levegő iszonyúan forró volt, a turbinák könyörtelenül harsogtak, mintha az egész csarnok összeesküdött volna ellene. Ködösen, de már látta az ajtót a helyiség végén; az ajtót, ami mögött befejezheti a küldetést.

Az összes szemétláda kopó megdöglik. Földkörüli pályára küldöm őket mialatt én lelépek, és nagyon gazdag emberként elrepülök...

Kicsapta az ajtót, és folytatta útját a helyiség túlsó sarkában álló kicsiny, megnyugtató zöld fényt sugárzó monitor felé. A turbinák dübörgése eltompult, a levegő hőmérséklete is elviselhető volt. A kamrában elhelyezett komputerek halkan zümmögtek. Ezek a gépek mások, mint azok, odaát az erőműteremben. Azok az ellenségei és akadályozzák a munkában, míg ezek itt segítenek neki, hogy visszanyerje az ellenőrzést.

A nyitott ajtón át beáradó hang távolinak tűnt. Maga alá húzott egy széket, zsibbadt, érzéketlen ujjaival a klaviatúra felé nyúlt. Néhány elütés után végre eltalálta a megfelelő billentyűket. Élénkzöld számoszlopok árasztották el a monitort. Kellemes, halk hang tájékoztatta, hogy harminc másodperc múlva elkezdődik a visszaszámlálás. Szédelegve próbált emlékezni az időzítő szerkezet átállításának lépéseire. Az alapbeállítás szerint, a rendszer Öt perc múlva indul. Meg kell változtatnia a beállításokat, időt kell nyernie, hogy összeszedje magát és kijusson innen. A háta mögött felrikoltott valamin

Nehézkesen felállt, hátrafordult, és meglátta a négy majmot. Az SM-2-k görbe karmaikkal a levegőbe csapkodva, villámgyorsan közeledtek, és mielőtt bármit is tehetett volna, támadásba lendültek. Éles fájdalom hasított lábába, képtelen volt megtartani magát. Elesett, feje keményen az acélpadlóhoz ütődött. Mintha millió petárda robbant volna agyában, a fájdalom eddig soha nem ismert fokát érezte.

Ez lehetetlen...

Az egyik teremtmény a mellkasára ugrott. Az ütéstől elállt a lélegzete, Úgy elgyengült, hogy még kezét sem volt képes felemelni, hogy letaszítsa magáról támadóját. Bal lábába ismét belehasított egy karom. Mélyen behatolt a bőre alá, legalább a feléig átvágta a combizmot. Odaért a harmadik és negyedik is. Vad, ujjongó hangon ordítottak, miközben a tehetetlenül vergődő emberi test körül ugráltak.

Wesker kínlódva felemelte fejét, és a fájdalom ködfüggönyén át szemügyre vette a teremtményeket. Karmos végtagjaikat fejük fölé emelve, győzelemittasan ugráltak. Úgy néztek ki, mintha vad, rituális törzsi táncot járó fekete, gonosz gyerekek lennének,

A fején levő seb ismét vérezni kezdett. A meleg, éltető folyadék egyenesen a szemébe csorgott. A világ forogva távolodott, a rikoltások és sziszegések egyre messzebből

hallatszottak. A fájdalom, a kábulat és a vére elhomályosította látását, egyre lassabban működött az agya.

A Zsarnok erre tart...

Wesker valami hatalmas és erős dolog jelenlétét érezte. A fájdalom dacára vigyorogni kezdett, erőlködve próbált átlátni a szemére tapadó vörös ködfüggönyön. Látni akarta, hogyan mészárolja le támadóit a csodálatos teremtmény... de csak egy tornyosuló, idomtalan árnyékot tudott kivenni. Aztán az árnyék föléje hajolt. Látni már nem látott, hallani sem hallott semmit, de lelki szemei előtt megjelent a szörnyű erejű, pompás harcos, amely lenyúl érte és felemeli, hogy megszabadítsa kínozótól...

Én irányítok mindeeee...!

Minden eddigi tapasztalatát felülmúló fájdalom borította el, aztán jótékony, örök sötétség borult rá.

– ... STARS. Alfa csapat, Bravo csapat, bárki, aki veszi az adást. Ha nem tudtok válaszolni, jelezzetek bármi módon. Nemsokára kifogy az üzemanyag. Veszitek az adást? Ismétlem! STARS, Alfa csapat...

Rebecca lenyomta a gombot

– Brad! Van egy leszállópálya a Spencer-birtokon, hallod? El kell érned a pályát, Brad! Siess! – hadarta a mikrofonba.

Hangos sivitás jött a rádióból, és Rebecca egyetlen szót hallott csupán, amit ő úgy értett, hogy „adást”!

De vajon mit mondott a pilóta: „veszed az adást vagy „vettem az adást”?

Képtelenség volt kideríteni. Zavarodottan, idegesen szorongatta a rádiót, és csak reménykedhetett, hogy Brad hallotta őt

Váratlanul felvilljogott egy sziréna. Rebecca megugrott, tehetetlenül nézett körül a hideg helyiségben. Zümmögő hang, majd halk, fémes kattanás hallatszott a leszállópályához vezető ajtó felől. A lány odarohant, megragadta a fogantyút, és meglökte az ajtó. Nyitva volt.

Nyugodt, női hang szólalt meg, és lassan, tagoltan beszélni kezdett. A sziréna egy pillanatra sem hagyta abba a visítást, mégis minden egyes szót tisztán lehetett érteni.

– Az önmegsemmisítő rendszer aktiválva. Mindenki hagyja el a területet, öt perc áll rendelkezésükre. Az önmegsemmisítő rendszer aktiválva...

A felvétel újra és újra megisméltődött, folyamatosan közölte, mennyi idő maradt. Rebecca a kijárat küszöbén állt, és aggodalmasan az akna felé pillantott. Remélte, hogy Chris mégis felbukkan. Csak pár perce ment el, nem lehet még messze, de nagyon kevés az idejük.

20. fejezet

Jill és Barry a hármasként főfolyosója felé rohant. A higgadt hang tudatta velük, hogy négy és fél percük maradt, örült tempóban fordultak be a sarkon, és... meglátták Christ, aki félúton járt a lépcsőn.

– Chris! – kiáltott fel Jill.

A férfi megpördült, és felderült az arca, amikor felismerte a feléje dübörgő párost.

– Siessetek – kiáltotta – van egy leszállópálya az egyes szinten. Ha egy kis szerencsénk van, Brad már ott várakozik!

Istennek hála!

Chris várt, amíg elérték a lépcső alját, majd előrerohant, átvágatott a rövid folyosón, és nyitva tartotta a létrához vezető ajtót. Jill és Barry elérte a lépcső tetejét, minden erejüket összeszedve folytatták az eszement rohanást. A géphang szenvtelenül közölte, négy perc tizenöt másodperc áll rendelkezésükre ahhoz, hogy biztonságos távolságba jussanak.

Barry ugrott fel elsőként a létrára, Jill követte, Chris zárta a sort. Pillanatok alatt elérték az első szintet. Jill meglátta az ajtóban álló Rebecca Chamberst. A lány feszült és aggódó volt.

Kijutottak, végre kijutottak, de még közel sem volt vége. A négy ember utolsó erejét összeszedve végigrohant a leszállópályához vezető aszfaltcsíkon. A szűk járda mellett téglafalak magaslottak. A felül nyitott folyosó többször is elágazott, de szerencsére élénksárga felfestések mutatták a menekülési útvonalat. Jill csendesen imádkozott, hogy legyen elég idejük eltűnni.

Remélem, Wesker, hogy elevenen égsz el! Teljes szívemből kívánom, hogy hosszú, kínos halálod legyen.

A járda végén egy felvonót találtak. Chris érte el elsőnek, kivágta az ajtót, és tartotta, míg a többiek beugrottak. Négy percük maradt.

A lift mozgása vánszorgásnak tűnt Rebecca a torkában érezte dobogni szívét, az órájára pillantott, és feszülten nézte, hogy múlnak az értékes másodpercek.

Nem fog sikerülni, nem tudjuk megcsinálni...

A lift, recsegő hangot hallatva megállt, és Chris feltépte az ajtót. Kora hajnali hűs levegő söpört végig izzadt testükön. Azonnal meghallották a helikopter dübörgését. A gép valahol a közelben, a fejük felett körözött.

– Vesz minket! – kiabálta Rebecca. Jill elmosolyodott, hirtelen nagyon megkedvelte az újoncot.

A leszállópálya óriási volt. A széles, lapos teret magas falak vették körbe, a közepén jókora, sárga kör mutatta, hová kell letenni a gépet. Barry és Chris Örülten csápoltak, integettek a gépnek, hogy siessen, Rebecca ismét az órájára pillantott. Valamivel több, mint három és fél percük maradt. Bőségesen elég lesz!

A következő másodpercben fülsiketítő reccsenés hallatszott.

Jill, mint akibe kígyó mart, hátrapördült. A pálya északkeleti sarkának egy pontján beton- és aszfaltdarabokat látott a levegőbe emelkedni. Tíz méteres magasságba röppentek, majd széles ívet leírva zuhogtak alá. Hihetetlen méretű karom emelkedett ki lassan a lyukból, óvatosan körbetapogatta a nyílás szaggatott peremét.

A rettentő, hatalmas Zsarnok egyetlen ugrással kiszökkent a pályára. Talajt ért, mélyen lehorgasztott fejjel guggolt. Néhány másodperc múlva felemelte fejét, könnyed mozdulattal felemelkedett... és feléjük indult.

Mi az ördög ez?

Legalább három méterre magasodott a beton fölé. Végtagjai emberfeletti méretű, eltorzult fatörzsek. A vérfagyasztó, örök vicsorgásra ítélt arc feléjük fordult, Lassú léptekkel közeledett, széles ívben himbálta a jobb karja végén meredező pengeéles karmokat.

Nem lesz elég az időt így nem tud leszállni a gép!

Chris a lény mellkasán vöröslő, lüktető duzzanatra célzott, és tüzet nyitott. Tizedmásodpercnyi időkülönbségekkel, egymás után ötször húzta meg a ravaszt. Három lövedék telibe taláta, a másik kettő mindössze néhány centiméterrel csapódott a feltűnő folt mellé... és a szörny még csak nem is lassított... – Szétszóródni! – üvöltött fel Barry.

A csapat szétugrott. Jill maga után húzta Rebeccát, a szörnyetegtől legtávolabb eső sarok felé rohant, Chris a déli fal irányába futott Barry a helyén maradt, és Coltját a közeledő borzalomra szegezte.

Három darab 357-es lövedék csapódott a szörnyeteg hasába, a mennydörgő csattanásokat felerősítve verték vissza a magas falak. A teremtmény hirtelen felgyorsított, Barry felé rohant, amikor már csak néhány ugrásnyira volt, hátravonta iszonyú méretű öklét.

Barry oldalra vetődött, egy elnyújtott tigrisbukfencsel sikerült kitérnie a szörny útjából. A lényt a lendület tovább hajtotta – de nem sokáig. Hirtelen lerántotta bal kezét, mintha egy alacsonyan érkező labdát akarna elkapni. Karmai az aszfaltot szántották. A gyémántkeménységű szarupengék mélyen belemartak a burkolatba, éppoly könnyedén, mintha vízben húzná őket. A szörnyeteg, az igencsak hatékonyan bizonyuló fékezési módnak köszönhetően két méteren belül megállt, majd újra kiszemelt célpontja felé fordult. Barry talpra állt és lőtt.

A lövedék nagy mennyiségű izmot tépett te a lény jobb vállából. Vastag sugárban ömlött a vér a széles mellkasra, és összefolyt a hason tátongó lyukakból csordogáló testnedvekkel.

Az Alfa helikoptere már fejük felett darált, de mindannyian tudták, ilyen körülmények között Brad az életben nem száll le. A szörnyű lény a tátongó sebek dacára semmi jelét sem adta, hogy feladná a támadást. Új rohamra indult, mindkét kezét mélyen leeresztve Barry felé iramodott.

A Colt üresen csattant.

Barry rohanni kezdett, oldalirányba cselezett, de a Zsarnok követte. Az undorító kar elérte Barry hátát. A férfi a földre zuhant.

Barry!

Chris örült tempóban indult a szörny felé, és többször a hátába lőtt, amikor a fekvő Alfás fölé hajolt. Barry a hátára küzdötte magát, mellénye foszlányokban lógott róla. Szeme tágra nyílt a rémülettől, és várta a halálos csapást. A teremtmény hirtelen megrándult, valószínűleg megérezte a hátát marcangoló lövéseket. Megfordult és kifejezéstelen szemével Chrisre nézett. A pillanatnyi szünetet kihasználva Barry talpra ugrott, és gyorsan elsántikált.

Nincs elég időnk!

Chris addig tüzelt, míg a tár kiürült. Az utolsó néhány lövedék egyenesen az eltorzult, vadállati arcba csapódott. Fogak és véres csontszilánkok röpködtek szerteszét, fehér és vörös esőként potyogtak az aszfaltra. A lény fel sem vette az újabb sebeket, hihetetlen gyorsasággal megindult Chris felé.

Jill és Rebecca is bekapcsolódott a lövöldözésbe. Kiabálva, integetve próbálták magukra vonni a Zsarnok figyelmét, de az már kinézte magának áldozatát, és úgy látszott, senki és semmi nem állíthatja meg. A karmos kéz újra csapásra lendült...

...várj még...

Chris az utolsó másodpercben oldalra ugorva kitért az útjából. A szörny szinte elröppent mellette, a karmok mélyen martak az aszfaltba, ahol az előző tizedmásodpercben a férfi állt.

Chris rohant. A szédítő iramú harc hevében egy világos, tiszta, ugyanakkor szörnyű gondolat merült fel elméjében. A másodpercek múlnak, és nem lesz elég idejük, hogy

megöljék a bestiát.

Barry érezte, hogy ömlik a vér a combjából. Bőrének néhány felső rétegét sebészi pontossággal metszette le a Zsarnok rettentő fegyvere. A fájdalom elviselhető volt, de a gondolat, hogy meg fognak halni... az nem.

Felrobbanunk, ha ugyan ez a valami nem tép előbb darabokra!

A szörny figyelme most a lányok felé fordult. Mindketten folyamatosan lőtték a látszólag sebezhetetlen élőlényt, Könnyed, sima lépteivel feléjük indult, rá se hederített a testén gyarapodó sebekre. A Remingtonból kilőtt golyók zápora a lábán és a mellkasán ütött hatalmas, véres krátereket, a kilencmilliméteres golyók tépték, szaggatták húsát, de meg se rezdült, állhatatosan vágta az feléjük.

Forró szél örvénylett Barry feje fölött, a helikopter hajtóművének dörgése hirtelen még erősebbé vált. A férfi meghallotta az éles hangú üvöltést. – Küldemény!

Barry felbámult a gépre; talán hat méter magasan lebegett az aszfalt felett. Egy tárgyat látott kiröppenni a nyitott ajtón. A sötét valami hangos koppanással landolt a betonon.

Chris volt a legközelebb, odarohant érte.

A Zsarnok már majdnem elérte Jillt, és Rebeccát. A lányok szétváltak, különböző irányokba lódultak. A lény pillanatnyi habozás nélkül Jill után vetette magát

– Jill erre! – üvöltött Chris.

Barry odanézett, és hatalmasat ordított, amikor meglátta, mit művel a barátja. Chris éppen fél térdre ereszkedett. Brad küldeményét, a rakétavetőt tartotta a vállán.

Ez az!

Jill kétségbeesett vágásban Chris felé fordult. A Zsarnok szorosan a nyomában, és egyre csökkentette a távolságot – Félre!

A lány oldalra vetette magát és eltakarta fejét. Chris ujja finom mozdulattal elhúzta a kioldóbillentyűt. A rakétahajtású gránát dühödtt szisszenéssel röppent ki, bár hangját alig lehetett hallani a dübörgő rotoroktól.

A becsapódó lövedék robbanását viszont nem tudta elnyomni a helikopter lármája. A gránát a mellkasa közepén találta el a szörnyet. Tüzes gömb csapott fel, és fülsiketítő dörrenés hallatszott. A robbanás milliónyi füstölgő darabra tépte a Zsarnokot.

A cafatokra szaggatott hús még bőségesen záporozott rájuk fentről, amikor Brad a pálya szintjéig engedte a gépet. A négy ember rohant, ahogy csak bírt. A leszállótalpak még meg sem érintették az aszfaltot, mikor Jill beröppent a fülkébe, és másodperceken belül a többiek is bepréselték magukat.

– Gyerünk Brad! Azonnal!

A helikopter a levegőbe lendült.

21. fejezet

A nyugodt női hangot halló élőlények egyike sem tartozott a homo sapiensek közé.

– 5... 4... 3... 2... 1. A rendszer aktiválva...

A birtokot szélteben-hosszában körbefogó hálózat megtette, amire tervezték. Földet rengető, mennykőcsapásra emlékeztető hang kíséretében felrobbant a Spencer-birtok. Méregdrága laboratóriumi készülékek váltak füstté, márványfalak omlottak szét, a víztározó alja beroppant, falai ledőltek. A kastély folyosói darabokra töredezték, az alagútrendszer falai megnyíltak, a járatokat iszap és víz öntötte el. Szikladarabok zuhogtak, a beton morzsalékos fekete porrá vált. Hatalmas tűzlabdák emelkedtek a kora reggeli égre, kilométereokról látható volt ragyogó életük néhány másodperce.

A vulkánkitörésre emlékeztető dőrej végiggördült az erdő felett és elhalt. A Spencer-birtok helyén éktelenkedő törmelékmező lángolni kezdett.

Epilógus

Brad a város felé vezette a gépet. A négy holtfáradt ember csendben ült. Fejükben kérdések százai kavargtak, de egyikük sem érzett kedvet ahhoz, hogy beszélgetést kezdeményezzen, Chris és Jill, arcukon zord kifejezéssel, a birtokon elharapózó tűzvészt figyelték az oldalsó ablakon keresztül. Barry a kabin falának dőlve olyan arckifejezéssel méregette húsos tenyerét, mintha még sosem látta volna korábban. Rebecca csendesen tett-vett közöttük. Valamennyien kaptak kisebb-nagyobb sebeket; a lány ellátta sérüléseiket, de anélkül, hogy egyetlen szót szólt volna.

Brad szorosán összepréselte száját. Még mindig csapnivalóan érezte magát gyáva megfutamodásáért. Megjárta a lelki poklok mélységes bugyrait. A birtok felett körözött, fél szemmel folyamatosan a percről percre fogyatkozó üzemanyagszintet ellenőrizte. Az egész egy szörnyű rémálom volt, ráadásul annyira kellett vizelnie, mint még soha életében.

Aztán az a szörnyeteg...

Brad hátán végigfutott a hideg. Bármi is volt, nagy megkönnyebbülést jelentett a tudat, hogy darabokra robbant. Amikor megpillantotta perceken keresztül minden akaraterejére szüksége volt ahhoz, hogy ne léceljen le. Ezzel együtt úgy érezte, megilleti az elismerés, hogy kilökte a rakétavetőt az ajtón.

Hátrapillantott a hallgatásba burkolózó csapatra, és azon gondolkodott, hogy elmesélje-e nekik a különös rádióhívást. Rögtön azután kapta, hogy az újonc valamit belesikített a rádióba a leszállópályáról. A statikus recsegésen át váratlanul egy tisztán hallható, rövid üzenet érkezett. A nyugodt férfihang megadta a pálya pontos koordinátáit. A fickó valószínűleg belehallgathatott a rádióforgalomba. Már ez is elég különösnek tűnt, de még az is előfordulhatott, hogy egész idő alatt figyelemmel kísérte adásaikat. De az a tény, hogy annyira jól ismerte a helyet, hogy megadhatta a kellő útbaigazítást a pilótának, nos, az már egyenesen kísérteties volt.

Vickers a homlokát ráncolta nagy erőfeszítésében, ahogy próbálta felidézni a titokzatos férfi nevét. Thad? Terrence?

Trent. Ez az, azt mondta, Trent a neve.

Brad úgy döntött, inkább máskor meséli el a többieknek furcsa közjátékot. Pillanatnyilag az is elég lesz, ha végre hazaérnek.

Vége